

ΕΙΒΑΔΙΜΑΣ

3

ΓΙΑΤΙ: ΓΙΑΤΙ: ΓΙΑΤΙ:

Κατόπιν της καταπληκτικής έπιτυχί-
ας του τραγουδιού αυτού που τραγου-
ιούν σήμερα τὰ δέκτ' ὄγδοα τῶν ρω-
μηνῶν μολονότι εἶναι γραμμένο μόνο...
στὰ 7)8, ἀπεφασίσθη νὰ τὸ διαδώσου-
με κι' ἐξω, γιὰ τουριστικούς λόγους.
Τὸ πρῶτο πού ἔπρεπε νὰ γίνη, γιὰ νὰ
διαδοῇ τὸ τραγούδι στὸ ἐξωτερικόν,
ἦταν νὰ μεταφραστῇ σὲ ξένες γλῶσ-
σες. Τρεῖς καλλιτέχναι-διανοούμενοι:
ὁ Πέτρος Ἐπιτροπάκης, τενόρος, ὁ
Σουγιούλ, συνθέτης κι' ὁ Μενεστρέλ,
παγοποιός, ἀνέλαβαν νὰ τὸ μεταφρά-
σουν στὴν ἰταλική, γερμανικὴ καὶ γαλ-
λική. Ἡ μετάφραση ἔγινε καὶ τὸ κο-
πυράϊτ τῆς Ἑλλάδος ἀνήκει στὴν «Ε.
ἑβδομάδα» πού δημοσιεύει τὴν μετά-
φραση, ἵνα... λάθουν τὰ μέτρα τοὺς ὁ
ἀναγνώσται τῆς καὶ προμηθευθοῦν ἐγ-
καίρως... παλτά.

Ἴδου τό... ἀνοσιούργημα:

«Οἱ σὲ λένε παληοτενεκέ:
Perché? Perché? Perché?
Κι' ὅτι ψονίζεις ἀπ' τοῦ Γιουσουρούμ:
Warum? Warum? Warum?
Κι' ὅμως ἐσύ δὲν δίνεις φράγκο
ὡσὰν τὸν Μόλα ἢ τὸν Φράγκο
μὰ σὰν βατράχι τραγουδᾷς «Κουά! κουά!»
Rouquoi? Rouquoi? Rouquoi?»

Στὸ ἐπόμενο φύλλο, ἂν δὲν ἔχουν
λυνταριστῇ κι' οἱ τρεῖς συνεργάται, θὰ
δώσουν τὴν μετάφραση στίς ἄλλες
γλώσσες...

ΠΡΟΣΕΧΩΣ:

Η

«Εβδομάς»

ΤΟ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΩΤΕΡΟ ΚΑΙ
ΤΟ ΠΙΟ ΚΑΛΑΙΣΘΗΤΟ ΠΕΡΙΟ-
ΔΙΚΟ, ΕΟΡΤΑΖΟΥΣΑ ΤΗΝ ΕΙ-
ΣΟΔΟ ΤΗΣ ΣΤΟ

10^{ON}

ΕΤΟΣ ΤΗΣ

ΘΑ ΣΑΣ ΠΡΟΣΦΕΡΗ ΔΥΟ ΝΕΑ
ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΩΤΑ ΜΥΘΙ-
ΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΕΞΥΠΝΟΤΑΤΟΥΣ
ΚΑΙ ΔΙΔΑΚΤΙΚΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙ-
ΣΜΟΥΣ ΚΑΙ ΟΛΩΣ ΝΕΑΝ ΚΑΙ
ΠΛΟΥΣΙΑΝ ΥΛΗΝ.

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΤΙΧΟΙ

Γὴν Πόλην πλημμυρίσανε
γκυλιά - τί συμφορά!
Κι' ὁ δήμαρχος, σοφὰ σκεφθεὶς,
τὰ ἐπεκήρυξεν εὐθύς:
τετάρτου λίρας ἀμοιβή
νὰ κάθε... σκυλοουρά!

Γι φοβερός συνωσιτισμός
ἔξω ἀπ' τὴν δημαρχία!
Ὁ κόσμος ἔκανε «οὐρά»
καθεὶς κρατώντας μιὰ οὐρά-
ἀπὸ τὸ Πέρα, ἀπ' τὴν Σταμπούλ...-
Μεγάλῃ ἐπιτυχία!

Ὁ δήμαρχος, ἐνθουσιῶν,
ἔσφαξε δυὸ σκυλιά του:
γιὰ νὰ παραδειγματισθοῦν
οἱ Τοῦρκοι καὶ νὰ σεβασθοῦν
τὸ μέτρον! = Κι' ἔτσι, πῆγε
πὼς ἔγινε ἡ δουλειά του!

Πλήρωσε μάτσο ὁ δήμαρχος
λίρες κολλαρισμένες...
Μὰ ἐνῶ ἔτριβε τὰς χεῖρας τοι
γιὰ τὸ σοφὸν τῆς πείρας του,
παντοῦ εἶδε σκύλους νὰ ὀλακτοῦν
πλήν-μὲ οὐρὲς κομμένες!

■ ■

Ἡ Βαρωνίδου ἡ Κυκὴ
συντάξεις προεξόφλει:
ὡς τόκον ἔδρισκε ἀρκετὸ
ἓνα πενήντα τὰ ἑκατόν-
ἦγουν τὸ φροῦτο ἔτρωγε
καὶ σοῦ ἀφηνε... τὸ τσόφλι!

Οἱ συνταξιοῦχοι ὀρήκανε
σ' αὐτὴν τὸν μάστορά τους:
τοὺς ἀφηνε στὴν πείνα τους,
στὴ φτώχεια καὶ στὴν γκρίνια το
καὶ δίχως τύψεις μᾶσσανεν
ἐκείνη τὸν παρὰ τους!

Μὰ ἡ προεξοφλήτρια
δὲν χάριξε πολὺ...
Καὶ τώρα, μέσ' τὴν φυλακὴ
ἡ Βαρωνίδου ἡ Κυκὴ
ὅτι θὰ φάη τοῦλάχιστον
τρία χρόνια... προεξοφλεῖ!

ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

Η "ΤΡΕΛΛΑ" ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ..

Ἐποχὴ ἐξετάσεων. Ὁ καθηγητὴς, μὲ
τὴν μέθοδο πού ἀναφέραμε ἥδη, θέτει ἐ-
ρωτήσεις στὸν μαθητὴ.
Ἐρωτήσεις.- Πολλὰ ἐλέχθησαν γιὰ
τὴς «Παραστάσεις ἀρχαίου Δράματος»
τοῦ θεάτρου Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ. Ποιὸς
θὰ ἦταν ὁ ἑνδεκαεγγεμένος νὰ ἐκφω-
νήσῃ γιὰ τὴν «Ἠλέκτρα» λόγο;

Ἀπάντησις.- Ἐνας ἡλεκτρο-
λόγος!

Ἐάν δὲν νοιώσατε... ναυτίαση μὲ τὸ
λογοπαῖγνιο αὐτό, μπορείτε νὰ παρακο-
λουθήσετε τὴς ἐξετάσεις ὡς τὸ τέλος.

Ἐρωτήσεις.- Στὴν Τουρκία, πρὸ
ἑτῶν ἀπαγορεύτηκε διὰ νόμου τὸ φέσι.
Τι ἔπρεπε νὰ κάνῃ ὁμοῦς κανεὶς γιὰ νὰ
βάλῃ φέσι παρὰ τὴν ἀπαγόρευση;

Ἀπάντησις.- Νὰ ἐφεσιβάλῃ
τὸν νόμο!

Ἄν ἔχετε ἐξαιρετικὴ ζωτικότητα καὶ
ἀντέχετε, ἀκοῦστε τὴν συνέχεια:

Ἐρωτήσεις.- Γιατί ὁ Φαρδούλης
δημιούργησε κίνηση περὶ τὰ Ὁδεῖα;
Ἀπάντησις.- Γιὰ νὰ πάῃ περὶ τὰ
Ὁδεῖα!

Νόκ-ἄουτ, πιά: δὲν εἶναι ἔτσι;
Καὶ μιὰ χαριστικὴ βολή, καλοῦ-κακοῦ;
Ἐρωτήσεις.- Γιατί ἡ κυρία Ἄλε-
ξάνδρα ζήτησε τὸ διαζύγιο;
Ἀπάντησις.- Γιατὶ ἄλλα... ἂν
δρα!

Ἀλωνία σας ἡ μνήμη!

ΠΡΟΣΕΧΩΣ:

Η

«Εβδομάς»

ΤΟ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΩΤΕΡΟ ΚΑΙ
ΤΟ ΠΙΟ ΚΑΛΑΙΣΘΗΤΟ ΠΕΡΙΟ-
ΔΙΚΟ, ΕΟΡΤΑΖΟΥΣΑ ΤΗΝ ΕΙ-
ΣΟΔΟ ΤΗΣ ΣΤΟ

10^{ON}

ΕΤΟΣ ΤΗΣ

ΘΑ ΣΑΣ ΠΡΟΣΦΕΡΗ ΔΥΟ ΝΕΑ
ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΩΤΑ ΜΥΘΙ-
ΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΕΞΥΠΝΟΤΑΤΟΥΣ
ΚΑΙ ΔΙΔΑΚΤΙΚΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙ-
ΣΜΟΥΣ ΚΑΙ ΟΛΩΣ ΝΕΑΝ ΚΑΙ
ΠΛΟΥΣΙΑΝ ΥΛΗΝ.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

1. John
16.8.85
35282

Εξυπνα καὶ κουτά

ΕΚ ΠΕΙΡΑΣ

—Γιατί ή γυναίκα σου ζηλεύει τόσο πολύ τις δακτυλογράφες σου;
—Γιατί προτού την παντρευτώ... ήταν κι αυτή δακτυλογράφος μου!

ΔΙΕΥΚΡΙΝΙΣΗ

Μιά μητέρα στην φίλη της που της προέβανε έναν γαμπρό για την κόρη της.
—Μά μου είχες πη πως ήταν πλούσιος...
—Όχι! Σου είπα πως είχε περισσότερα λεπτά παρά μυαλό.

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΗ

Σ' ένα εστιατόριο ο πελάτης κυτάζοντας το ρολόι του τοίχου:
—Πώς πάει το ρολόι σας, παρακαλώ;
Και το γκαρσόνι, άφηρημένο:
—Αρκετά καλά, ευχαριστώ. Και σεις κύριοι;

ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΟΜΟΙΟΤΗΣ

Ο φωτογράφος.— Έφερα, κύριε, τις φωτογραφίες που μου παράγγειλε ο γυιός σας. Δεν τού μοιάζουν πολύ;
—Ναι, πολύ. Σας τις πλήρωσε;
—Όχι.
—Τώρα τού μοιάζουν καταπληκτικά!

ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΠΑΙΔΙ

—Νάσαι φρόνιμο παιδί, αν θέλεις να πιάς μία μέρα στον Παράδεισο.
—Εγώ θα προτιμούσα να πηγαίνα το άβυσσος στο σινεμά.

Μπροστά ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

—Οταν βρήκαν τον Σάμ Μπάξτερ σκοτωμένο με μία σφαίρα περιστρώφου στο κρανίο, είδαν πως είχε το χέρι τυλιγμένο μέσα σε έπίδεσμο. Κι όμως, καμιά πληγή δεν δικαιολογούσε αυτό τον έπίδεσμο...

Ο άρχηγός Γκρέυ, της αστυνομίας της Νέας Υόρκης, τράβηξε μερικές ρουφηξιές απ' την πίπα του, προτού συνεχίση.

Το έγκλημα αυτό, είπε, δεν διαπράχθη από έναν τρελλό. Εφ' όσον ο Μπάξτερ δεν είχε καμιά πληγή στο χέρι, ασφαλώς δεν έβαλε έπίδεσμο... για γούστο! Θα τού έδωσαν το χέρι ύστερα από τόν θάνατό του. Πάντως, αν έπεσε θύμα κανενός παράφρονος, πως εξηγείται ότι ο Μπάξτερ είχε ποτιστή ναρκωτικό προτού τόν σκοτώσουν;

Ήταν μιά από τις σπάνιες εύκαιρίες που ο άρχηγός, έχοντας λίγο διαθέσιμο καιρό, καλούσε μερικούς διαλεχτούς φίλους του να περάσουν μαζί την ώρα.

Η συζήτηση είχε για θέμα τα άτιμωρητα έγκλήματα των τελευταίων έτών και, φυσικά, ο φόνος του διασήμου τραπεζίτου έτέθη επί τάπητος.

Ένας από τούς καλεσμένους είπε: —Ασφαλώς έπρόκειτο περί έκδικής σέως. Έτσι θα εξηγείται και ο έπίδεσμος του χεριού. Θα είχε χωρίς άλλο συμβολική σημασία...

—Όχι.
Ο Γκρέυ θυβήθηκε πιδ άναπαικτικά μέσα στην πολυθρόνα του και συνέχισε σοδάρα:

—Ένας άνθρωπος που θα είχε γίνει έχθρος του Μπάξτερ θα τόν είχε γνωρίσει άρκετά ώστε να μην άγνοη την οικονομική του κατάσταση. Ο τραπεζίτης ήταν πολύ μπλεγμένος, ώστε δεν θα μπορούσε ποτέ να ξεμπλέξη χωρίς μιά ασήπια καταδίκη. Κι ο έχθρος του ασφαλώς θα προτιμούσε να τόν δη μέσα στην φυλακή, παρά θύμα ενός δολοφόνου.

Επί πλέον, ένας που θέλει να έκδικηθί δεν δίνει ναρκωτικό στο θύμα του προτού τόν σκοτώσει. Και κάτι άλλο: αν ο δολοφόνος του Μπάξτερ κατάρθωσε να τόν ποτίσει ένα ναρκωτικό, γιατί να μην τόν ποτίσει δηλητήριο, για να τελειώνη μιά και καλή;

Την στιγμή εκείνη, άκούστηκε τó κουδούνισμα τού τηλεφώνου.

Ο Γκρέυ σηκώθηκε βιαστικά.

Σ' ένα δευτερόλεπτο, ο ευχάριστος όμιλητής ξανάγινε ο άρχηγός που τόσο φοβόνταν και μισούσαν όλοι οι κακοποιοί της άμερικανικής μητροπόλεως.

Ζήτησε συγγνώμη απ' τούς καλεσμένους του και πέρασε στο διπλανό δωμάτιο όπου πήρε ένα άκουστικό.

Ο διευθυντής της φυλακής Σίγκ Σίγκ τού τηλεφώνουσε:

—Άλλό, Γκρέυ. Γνωρίζετε τόν Τόνυ Σούλιβαν που πρόκειται να καθήση αύριο στην ηλεκτρική καρέκλα; Έπιθυμεί να σας μιλήσει. Λυπούμαι που σας

ένοχλώ, ίσχυρίζεται όμως πως έχει να σας άποκαλύψη κάτι πολύ σοδάρό κι έπιμένει να τόν άκούσετε μόνο έσεις. Πρόκειται για την δολοφονία του Σάμ Μπάξτερ. Έγώ νόμισα στην άρχή πως ήθελε να κατηγορήσει κανένα για να έπιτύχη άναστολή της έκτελέσεως, με βεβαιώνει όμως πως δεν πρόκειται να ζητήσει τίποτα.

Ο άρχηγός Γκρέυ συνωφρυώθηκε:

—Τι στάση τηρεί;
—Απαθής και ψυχρός, έκανε σάν να μην τού συνέθε τίποτα. Θαρρώ πως καλά θα κάνετε ναρθήτε.

—Πολύ καλά, είμαι εκεί σε μερικά λεπτά.

Άφου ζήτησε και πάλι συγγνώμη απ' τούς καλεσμένους του, ο ντέτεκτιβ έφυγε όλοταχώς με την μοτοσυκέτα του για την φυλακή.

Ήταν επάνω σε άναμμένα κάρθουνα. Τι να ήθελε άραγε να τού πη ο Τόνυ Σούλιβαν; Τι σχέση μπορούσε ναχη ή έξομολόγησή του με την δολοφονία του Σάμ Μπάξτερ;

Μόλις έφθασε στην φυλακή, τόν ώδηγησαν στο κελλι τού έτοιμοθανάτου.

—Ζητήσατε να με δήτε; ρώτησε τόν ληστή.

—Μάλιστα, άρχηγέ. Καθήστε, παρακαλώ.

Ο ληστής δαπλώθηκε στο σιδερένιο κρεβάτι του δείχνοντας στον ντέτεκτιβ τó μόνο καθίσμα που υπήρχε μέσα στο κελλι.

—Λυπούμαι που δεν έχω σιγαρέττο να σας προσφέρω, είπε.

Ο Γκρέυ κατάλαβε τι ύπαισιόσταν και τού πρόσφερε ένα σιγαρέττο.

—Πήτε μου, άρχηγέ, άρχισε ο Τόνυ με ήσυχη φωνή, έσεις κι' εγώ ήμασταν άνέκαθεν φίλοι, μολοντί θρεθήκαμε καθένας μας και σ' ένα διαφορετικό στρατόπεδο. Δεν διστάζω να σας πω πως θα σας σκότωνα αν είχα την εύκαιρία. Κι' έσεις κυνηγούσατε πάντα έμένα. Έσεις άλλωστε κερδίσατε τó παιχνίδι — όπως πάντα. Προτού πεθάνω όμως, θέλησα να σας πληροφορήσω κάτι που θα μάθετε ασφαλώς με χαρά.

—Περί τίνος πρόκειται; ρώτησε άπαθώς ο Γκρέυ.

—Θυμάστε τόν Μπάξτερ, που τόν έβρηκαν σκοτωμένο με μία σφαίρα στο κεφάλι;

Και ο ληστής, άφου τράβηξε μιά ρουφηξιά, από τó τσιγάρο του, συνέχισε:

—Ε λοιπόν, σκέφθηκα πως θα ήσασταν εύτυχής να μάθετε την αλήθεια σ' αυτή την ύποθεση προτού λείψη απ' τόν κόσμο ο μόνος άνθρωπος που την ξέρει. Για μένα, φυσικά, τó ίδιο κάνει αν τó μάθετε ή όχι.

—Ασφαλώς θα μου διηγηθής πως τόν σκότωσες;

Ο Τόνυ, χωρίς να φανη ότι άντελγήθη τó ελφονικό ύφος τού ντέτεκτιβ, άποκρίθηκε:

στον θάνατο του ΛΟΥΙΣ ΠΑΛΜΕΡ

—Εγώ τόν σκότωσα... Κι' όμως, όχι έγώ.

Ο Γκρέυ τόν διέκοψε με έπίεικία: —Όλοι σας είσθε οι ίδιοι, Τόνυ. Σας πνίγει ο έγωϊσμός, τó ψευτοφιλότιμο. Γιατί μου λές πως τόν σκότωσες έσύ, ένώ γνωρίζω τó αντίθετο; Τό έγκλημα δεν άφησε κέρδος ούτε μιά δεκάρα στον δράστη. Και δεν πιστεύω να θέλεις να πιστέψω πως σκότωσες τόν Μπάξτερ... για άγαθοεργό σκοπό;

—Ασφαλώς όχι. Γι' αυτό σκέφθηκα πως θα θέλατε να μάθετε την αλήθεια... Πληρώθηκα πέντε χιλιάδες δολάρια για να τόν σκοτώσω.

Ο Γκρέυ, ήταν σε άμηχανία.

—Νά τι συνέθε. Σκότωσα, στην πραγματικότητα όμως δεν πρόκειται για έγκλημα. Λίγη ύπομνη, άρχηγέ. Άκούστε με ψύχραιμα.

—Ένα θράδυ που θρισκόμουν στο σπίτι μου, ένας τύπος... ένας κύριος, έρχεται και μου ζητά να τού κάνω μιά δουλειά. Ήταν παράξενος άνθρωπος, στο έπάγγελμά μου όμως θέλωμε κάθε καρυδιάς καρυδί. Καθώς τόν είχα στείλει ένας «σίγουρος» φίλος μου, ήμουν άησυχος.

—Ήταν σκοτάδι όταν μπήκε. Ήθελα να ανάψω φώς, δεν μου τó επέτρεψε.

—Νά δώ τούλάχιστον τη φάτσα σας, είπα.

Κατέβασε όμως τó καπέλλο ως τη μύτη κι' άποκρίθηκε:

—Ξέρετε από πού έρχονται τά λεφτά κι' αυτό είναι άρκετό.

—Κοθώς σας είπα, ήξερα πως ήταν «έν τάξει» και δεν άνησύχησα καθόλου.

Χωρίς περιττές κουβέντες μου είπε τι ζητούσε από μένα.

Δεν έπρόκειτο για διάρρηξη χρηματοκιβωτίου ή για κάτι παρόμοιο: έπρόκειτο για έναν φόνο που θα διαπράττονταν την έπομένη νύχτα. Άρνήθηκα στην άρχή, τó ποσόν όμως ήταν στρογγυλό κι' ύστερα από μιά μεγάλη συζήτηση δέχτηκα... Τόν ρώτησα πιδός ήταν... ο έλεγκτός.

—Ο Σάμ Μπάξτερ, ο τραπεζίτης, μου άποκρίθηκε ψυχρά. Πρέπει να δολοφονηθί σήμερα, μεταξύ έννάτης και δεκάτης νυκτερινής, αλλοιώτικα χαλά όλο τó σχέδιο.

5000 δολάρια! Δεν ήταν παίξε-γέλασε! Ο πελάτης έπέμενε, ύποσχέθηκε να με πληρώσει τούς μετρητούς και τέλος δέχτηκα, παρά τούς κινδύνους που θα διέτρεχα.

—Δεν έχεις να φοβηθής τίποτα, μου είπε, αν θρεθής εκεί μεταξύ έννάτης και δεκάτης. Θα θρισκεται στο Ισόγειο, στο καπνιστήριό του. Νά τó σχέδιο τού σπιτιού. Τώρα, δεν πρέπει να κάνης λάθος στο πρόσωπο που πρόκειται να σκώτωσης. Γνωρίζεις τόν Μπάξτερ;

Είδε συχνά την φωτογραφία του στις έφημερίδες, ποτέ όμως δεν άνταμώσαμε από κοντά.

Μου άποκρίθηκε πως δεν είχε σημασία. Τό άτομο που θάπρεπε να σκότώσω θα έφερε έπίδεσμο στο δεξιό χέρι.

Και χωρίς να προσθέση λέξη, έξαφανίστηκε με τόν ίδιο μυστηριώδη τρόπο.

Δεν είχα κατορθώσει να δώ την φάτσα του. Τό μόνο σημάδι απ' τó οποίο θα μπορούσα να τόν άναγνωρίσω, έξδν απ' τó τέμπρο της φωνής του, ήταν ένα δαχτυλίδι που παρίστανε ένα φίδι κουλουριασμένο. Παράξενο δαχτυλίδι! Τόδλεπες κι' ένοιωθες έναν παγερό Ιδρώτα να σε λούζει. Ήμουν βέβαιος πως θα άναγνωρίζα αν ξανάθλεπα τόν πελάτη μου. Τέτοιες συμπτώσεις όμως είναι πολύ σπάνιες.

Πήρα μερικές πληροφορίες για τόν Μπάξτερ. Εύκολα πληροφορήθηκα πως ήταν στις παραμονές άνακρίσεων και έμενθάσεως τού είσαγγελέως για μιά χρηματική κατάθεση που τού είχαν έμπιστευθί. Έπρόκειτο για ένα κολοσσιαίο ποσό.

Κατάλαβα πως ο τύπος που μου ζήτησε να τόν σκοτώσω, ήθελε να έκδικηθί. Κι' όμως, κάτι θάδινα για να μάθω την αλήθεια.

Τέλος, σε λίγο, τó πήρα άπόφαση, και στις έννιά τó θράδυ, πηδούσα τόν τοίχο τού κήπου τού τραπεζίτου Μπάξτερ.

Είχα έξαιρετική εύνοια γιατί δεν συνάντησα κανέναν. Τό σπίτι φαινόταν έγκαταλελειμμένο.

Στό Ισόγειο, μέσα στο καπνιστήριο, διέκρινα τόν Μπάξτερ που μου γύριζε τις πλάτες. Μπόρεσα να τόν άναγνωρίσω, χωρίς στον έπίδεσμο που έφερε στο δεξιό χέρι.

Όλα πήγαν μιά χαρά. Με τó κεφάλι άκουμπισμένο στην ράχη της πολυθρόνας του, ο Μπάξτερ έμοιαζε να κοιμάται. Ξέρετε, ότι άργότερα άπεδείχθη ότι είχε κοιμηθί με ναρκωτικό.

Τό σπίτι φαινόταν άκατοίκητο. Σκέφθηκα πως τó καλλίτερο που είχα να κάνω ήταν να τελειώσω μιά και καλή.

Σημάδεψα στο κεφάλι και τόν σκότωσα...

Και θρισκεις πως αυτό δεν είναι έγκλημα; διέκοψε ο ντέτεκτιβ. Πως θα με κάνης να πιστέψω πως ο φονιάς δεν είναι εκείνος που ποτίσε τόν ναρκωτικό;

—Μιά στιγμή, άρχηγέ.

Ο Τόνυ άναψε άλλο σιγαρέττο και συνέχισε:

—Άφου πυροβόλησα, θέλησα να έξακριβώσω αν ο Μπάξτερ είχε πεθάνει. Ξαφνικά, έξαχρίσα κάτω απ' τόν έπίδεσμο, τó περιέφημο δαχτυλίδι με τó φίδι!

Κατάλαβαινετε, βέβαια: ο Σάμ Μπάξτερ θρισκόταν σε άδιέξοδο. Δεν είχε τó θάρρος να αυτοκτονήσει και με πλήρωσε να τόν σκοτώσω.

Τό ναρκωτικό όμως;

—Μόνος του πήρε ναρκωτικό για να μη νιώσει τίποτα. Και για να είναι βέβαιος πως δεν θα γλυτώσει, έβαλε μόνος του τόν έπίδεσμο στο χέρι...

ΛΟΥΙΣ ΠΑΛΜΕΡ.

Εξυπνα καὶ κουτά

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΗ ΣΥΣΤΑΣΗ

Ο τσιτισερόνε, μπρος στον κλωδόν των λεόντων.— Έδώ κυρίες και κύριοι, βλέπετε τó πιδ δυνατό λεοντάρι τού κόσμου. Μπορεί έναν χοίρο να τόν κάνει δυό μπουκιές. Προσέχετε λοιπόν να μην πλησιάζετε πολύ στον κλωδόν!

ΚΟΜΠΑΙΜΕΝΤΟ

Ο ταγματάρχης στον διευθυντή του: —Θέλετε κ. διευθυντή να διαβάσετε και σεις την άνακρίωση που συνέταξα για τó προσωπικό μας; Θέλω να είναι καταληπτή και από τούς πιδ δλάκες...

ΣΠΟΥΔΑΙΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

—Η κόρη μου μιλά καθημερινώς με τά πιδ σπουδαία πρόσωπα τού τόπου.

—Όχι δά.

—Είναι τηλεφωνήτρια σε ύπουργείο.

ΓΚΑΦΦΑ

—Είσαι, λοιπόν, πάντα άρραβωνιασμένος;

—Όχι πιά.

—Όστε χώρισε; Καλά έκανες. Δεν ήταν για σένα τó άσχημόμουντρο εκείνο! Σωστό τέρας άποφώλιο! Και πότε χωρίσατε;

—Δεν χωρίσαμε, την παντρεύτηκα!

ΓΙΑΤΙ ΖΗΤΟΥΣΕ ΔΩΜΑΤΙΟ

Η Κυρία (που νοικιάζει δωμάτια).— Έδώ θα είστε σάν στο σπίτι σας. —Τότε φεύγω! Έγώ ήρθα εδώ για να μην είμαι στο σπίτι μου!...

"Όλα έχουν κάποιο λόγο

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΓΓ. ΔΟΞΑ

δυσάρεστο. "Αλλά όχι του επαγγέλματός μου. Μάλλον το δικό σου έπαγγελμα άφ' όρου. —Το δικό μου; —"Ακριβώς. Είναι μία περιπτώσις καταπληκτική. Και σκέπτομαι πώς έσεις οι μυθιστοριογράφοι δεν είσθε τίποτε μπροστά στη σκηνοθεσία και την πλοκή που σου σερβίρει η πραγματικότητα από μία τυχαία σύμπτωση ή άπροσεξία.

—Είμαι απόλυτως της γνώμης σου. Γι' αυτό και τα καλύτερα κομμάτια ενός συγγραφέως είναι εκείνα που είναι παρμένα από την αληθινή ζωή και κυρίως από την ατομική του ζωή.

—"Ακου λοιπόν τί μου συνέβη. "Η, μάλλον, πριν σου διηγηθώ αυτό που έγινε σήμερα, πρέπει να σε κατατοπίσω σε κάποιο μπλέξιμο που είχα με μία κυρία παντρεμένη..... Μην εξανίστασαι. Δεν πρόκειται περί παραβιάσεως των άρχων μου που δεν θα επέτρεπαν μία τέτοια κακή πράξη. Μάλλον έπεσα σε μία παγίδα που δεν μπορούσα να υποψιαστώ, κατόπιν έγιναν θύμα της ευγενείας μου, όργανο μιάς στιγμιαίας άδυναμίας ύστερα και τέλος έμεινα έραστής της κυρίας για να προσταύσω την ήθική της, την αξιοπρέπεια της και ίσως την ζωή της. Μη γελάς όσο κι' αν σου φαίνεται παράξενο....

Κι' ο φίλος μου άρχισε να μου διηγείται μία κοινή περιπέτεια που ή τυχής της έπερνούσε σε μία στιγμή ώριμης την πιο έξωφρενική άποκάλυψη.

—"Εταν ένα άπόγευμα φθινοπωρινό, ό ούρανός είχε σκοτεινιάσει από μαύρα σύννεφα, τα φώτα άναψαν μία ώρα νωρίτερα, μπόρα έπρομηνύετο και ξαυνικά άστραπές, βροντές και μιά άπότομη καταιγίδα άρχισε να χτυπά τα τζάμια και να σταλάζει με χτύπους θαρείς στα πεζοδρόμια και στις αούλες των σπιτιών. "Η γαλήνη των δαματιών έφτανε ένα ήμερο «κοντράστο» στην άγριότητα της φύσεως και ή θαλπωρή του έσωτερικού έχάριζε ένα αίσθημα άσφαλείας, μία προδιάθεση έκμυστηρεύσεως ή έκδηλώσεως στοργής.

—"Ετσι ακριβώς ήταν όταν ό γιατρός περνώντας από το έργαστήριό του στο γραφείο του, αντίκρυσε μία έπισκέπτρια που τον περίμενε καθισμένη όπομονητικά στο θελοδιδιο ντιβάνι, μία κυριοθία κομψή, χαριτωμένη και πολύ καλοντυμένη που δεν θυμόταν να την έγνώριζε. "Η νέα κυρία όμως διέφυσε την άμφιβολία του με κάποια φιλόσοφη δυσάρεσκεια και μ' ένα παραπονε-

μένο μειδίαμα, ενώ κάρφωνε τα μάτια της κυριολεκτικά, στα μάτια του γιατρού, με άπειρη γλυκύτητα.

—"Έχετε δίκη κυρία μου και δεν ξέρω πώς να σας ζητήσω συγγνώμην. Βέβαια σας θυμούμαι πολύ καλά, γνωριστήκαμε στο σπίτι της κυρίας Λάμπη την περασμένη Κυριακή και θάμουν άδικαιολόγητος να σας έχω ξεχάσει. "Ο άντρας σας δεν είναι γιατρός;

—Βλέπω ότι αυτό το θυμάστε περισσότερο από μένα....

—Σας δεβαίω ότι με άδικείτε περισσότερο άπ' ότι πρέπει και μάλιστα τη στιγμή που έκανα άπόπειρα να δικαιολογηθώ, γιατί θα σας έλεγα ότι έφθον είστε γυναίκα συναδέλφου θα ξέρετε έξ ιδίας πείρας πόσο έμείς οι γιατροί είμαστε άφηρημένοι.

—Βέβαια θλέπετε τσούους πελάτες, πώς μπορεί να θυμάστε όλον τον κόσμο.

—"Α, είστε άμείλικτη. Κάνετε τον άνθρωπο να πέφτη από γκάφα σε γκάφα μόνο και μόνο γιατί παρερμηνεύετε την καλή του πρόθεση.

—Κάθε άλλο. Άπλως ήθελα να σας εκφράσω μ' αυτό ένα παράπονο γιατί προσέξατε τόσο λίγο μιά θαυμάστριά σας.

—Προτιμώ να μου ύπενθυμίσετε τις γκάφες μου παρά να με ειρωνεύεσθε με κοπιμένα.

—Καθόλου, καθόλου. "Έχω άκούσει τόσα καλά για σας, έχω διαβάσει άκόμα έπιστημονικές πραγματείες σας, ώστε να είμαι σε θέση να σας εκτιμώ πολύ. Δεν έμνεπα παρά να τύχη να σας γνωρίσω για ν' άποκτήσω και την έμπιστοσύνη εκείνης που χρειάζεται ένας άρρωστος για να έμπιστευθώ στο γιατρό του τα μυστικά της ζωής του. Γιατί πρέπει να ξέρετε ότι έρχομαι σήμερα σε σας ως πελάτισσα. "Ο άντρας μου είναι παθολόγος, έχω έχω άνάγκη ψυχιάτρου. Αυτή είναι όλη ή ιστορία. "Αλλά δεν άρκεί, τουλάχιστον για μένα, να πάω σ' ένα ψυχίατρο της φήμης σας. Δεν θα είχα αυτό το θάρρος αν δεν σας έγνώριζα. Καταλαβαίνετε λοιπόν πόσο με άποθαρρύνετε όταν είδα πώς δεν μ' άνεγνωρίσατε.

—Μιά στιγμιαία διάλειψις της μνήμης. Τώρα σας θυμούμαι πολύ καλά. Μιλήσαμε μάλιστα για τις παραστάσεις των έργων του Βάγνερ στο Μπάμ-ρόυτ. Δεν είν' έτσι;

—"Ωραία. "Ανακτώ την έμπιστοσύνη μου.

—Κι' έχω είμαι στη διάθεσή σας.

—Σας εύχαριστώ πολύ γιατρέ μου. Και θα σας παρακαλέσω ό,τι πούμε και ή έπισκευή μου άκόμα, να μείνη τελείως μεταξύ μας και πρό παντός άγνωστη για τον άντρα μου.

—Φυσικά. "Έχετε κάθε δικαίωμα στο ιατρικόν άπόρρητον. "Αλλ' όστε δεν έχω την εύτυχία να γνωρίζω τον άντρα σας

παρά μόνον έξ όνόματος.

—Γιατρέ μου, παίρνω κοκατνη....

—"Εβγαλε από την τσάντα της ένα νταντελένιο μαντηλάκι και σκούπισε δυό δάκρυα που άνέβλυσαν από τα γοητευτικά της μάτια. Μιά γρήγορη άναπνοή έτάρσασε το στήθος της, ζήτησε συγγνώμην κι' ύστερα από δυό στιγμές άρχισε να διηγείται τα αίτια που την ώδήγησαν στη λησμονιά της άσπρης σκόνης. "Ηταν παντρεμένη δυό χρόνια από κάποια συμπάθεια χωρίς έρωτα, μάλλον συνοικέσιο. "Ο άντρας της της παρείχε κάθε άνεση, μα ύστερα από τον πρώτο χρόνο την παραμελούσε. Διαρκώς οι δουλειές του, συμβούλια, συνεδριάσεις, γύριζε κουρασμένος άπ' έξω. "Αρχισε να προσέχη τον έαυτό της με άνησυχία. Πώς θα τραβούσε έτσι αυτή ή ψεύτικη ζωή με τις κοινωνικές σχέσεις και με τις κοσμικές δεξιώσεις για μόνη ικανοποίηση; "Ηταν έξ άλλου γυναίκα νέα και θερμή. "Αρχισε να νοιώθω τον έαυτό της μέσα σ' ένα άποπνικτικό άδιέξοδο. Κάποτε συμβουλευθήκε ένα φίλο της διηγόρο χωρίς ν' άποκαλύψω πώς έπρόκειτο για τον έαυτό της. Κι' ό δικηγόρος της είπε πώς θα ήταν άστειό να στηριχθώ σε τέτοιους λόγους μιά αίτησις διαζυγίου. Και κάποτε άλλοτε, ύστερα άπ' αυτό, έγινε φίλη του σωφέρ της. Αυτό κράτησε δυό μήνες και πλέον. Δεν ήξερε τί έκανε. "Ηταν σαν ζαλισμένη. "Ετρόμαξε να το σκεφθώ κι' όμως δεν είχε τη δύναμη να το άποφύγ. Σιγά-σιγά άρχισε να μιλά με τον έαυτό της, να νομίζει πώς μέσα της υπάρχουν δυό διαφορετικοί άνθρωποι. "Ο ένας έλεγε όχι, ό άλλος ναι. "Αλλ' όταν κάποτε ό άντρας της, όχι από ύποψία του, έδωξε τον σωφέρ έπειδή του άυθαδίασε, ίσως με την οικειότητα αυτής της σχέσεως, δεν είχε πια τη δύναμη να συνεχίση. Είδε κι' έπαθε μάλιστα για ν' άποφύγην ένδεχόμενο έκδισσάμο του. "Από τότε άρχισε την κοκατνη. "Εφτά μήνες τώρα....

—"Ο γιατρός άκούσε όλη την ιστορία αυτή με προσοχή και με συμπάθεια, έπηρε το διπλό ρόλο του παρηγορητού και του θεράποντος που στέκει στους γιατρούς σ' αυτές τις περιστάσεις και καθώς εκείνη τον παρακολουθούσε άμίλητη και ύποτακτική σχεδόν με κάποια τρυφερή άφοσίωση, άρχισε να της δίνω θεραπευτικές οδηγίες, να έμψυχώνω το κουράγιο της και να την διαβεβαίωνε ότι πρέπει να ύπολογίση στο ένδιαφέρον του.

—Σηκώθηκε για να της δώση τις συνταγές και να την άποχαιρετήσει. Σηκώθηκε και κείνη άπέναντί του. Ξαφνικά τον πλησίασε και του είπε.

—Γιατρέ μου όλα αυτά τα ξέρω. "Ε-διάβασα όπως σας είπα τις σχετικές πραγματείες σας. Και προσπάθησα να εφαρμόσω όσα γράφετε. Δυστυχώς τίποτε δεν μ' ώφέλησε. Μα έννοιωσα πώς βρήκα τη θεραπεία μου από τη στιγμή που σας γνώρισα την περασμένη Κυριακή....

—"Ο τόνος της όμιλίας της άλλαξε, έκανε τη φωνή της πιο σιγαλή και με το θλέμμα της ίκετευτικά προσηλωμένο στο πρόσωπό του και με χείλη που έτρεμαν, έσυνέχισε πιάνοντάς του το χέρι σφιχτά.

—Μη με διώξετε από κοντά σου... σ' άγαπώ.

Την κράτησε στην άγκαλιά του και κείνη τον φίλησε παρόφορα στο στόμα. "Ετσι ή Μάγνη έγινε έρωμένη του.

—"Αφού κατά ένα τέτοιο περίπου τρόπο μου διηγήθηκε τις συνθήκες που τον έκαναν να συνδεθώ με τη γυναίκα του συναδέλφου του Μάρκου Ρεβέντη, άφού μου πρόσθεσε ένα σωρό λεπτομέρειες που τον έκαναν να την συμπαθήση και τέλος να την έρωτευθώ, μου έπρόσθεσε ότι σιγά-σιγά άρχισε να σκέπτεται κι' αυτός με τη σειρά του νάβρω λόγους για να μπορέση ή Μάγνη να πάρη το διαζύγιο της και να παντρευθώ. "Ακριβώς δέ γι' αυτόν το λόγο παρεκάλεσε προχθές το μεσημέρι ένα πελάτη του, διακεκριμένο δικηγόρο, να του δώση κι' αυτός τη γνώμη του. "Ο πελάτης του έδέχθηκε εύχαρίστως και μετά τη θεραπεία του έπέρασε στο γραφείο του γιατρού όπου ό φίλος μου άρχισε να του έκθέτη σε γενικές γραμμές την αίσθηματική του περιπέτεια. "Ο δικηγόρος άφού τον άκούσε του είπε.

—Δυστυχώς γιατρέ μου δεν θρίσκω άπ' όσα μου είπατε κανένα δικαιολογητικό διαζυγίου έναντίον του άτυχούς συζύγου. Πάλι όμως κάτι μπορεί να γίνει. "Εξαρτάται και από τον χαρακτήρα του. Είναι αυτό που λέτε σεις οι γιατροί! "Δεν υπάρχουν άσθενεία άλλα άσθενείς.

—Δεν διστάζω να σας πω και τ' όνομά του, άλλωστε έχετε και σεις το έπαγγελματικόν άπόρρητον" όπως και με.

—Φυσικά.

—"Ο σύζυγος λοιπόν όνομάζεται.... "Αλλά πριν έκστομίσω το όνομα του άπατωμένου συζύγου ένα ζωηρό κουδούνισμα του τηλεφώνου τους διέκοψε. "Ο γιατρός πήρε το άκουστικό στο χέρι του.

—Εμπρός....

Μιά γυναικεία φωνή τον ρώτησε.

—"Ο γιατρός είν' εκεί;

—Μάλιστα. "Εγώ ό ίδιος.

—Τί μου γίνεται άπ' τα χτες χρυσε μου;

—Ποιός παρακαλώ στο τηλέφωνο;

—Να χαρώ τη σοβαρότητά σου. Κας δεν κατάλαβες τη φωνή μου;

—Δεν καταλαβαίνω τίποτε.

—"Η "Αγγέλα καλέ.

—Δεν ξέρω καμιά "Αγγέλα.

—"Ελα δά! Ξέχασες την "Ανζέλ;

—Δεν πιστεύω. Χτες το βράδυ στην γκαρσονιερούλα του φίλου σου, στην Κουψέλη, άλλωώς μου τάλεγε....

—Δεν καταλαβαίνω τίποτε κυρία μου.

—"Ο δικηγόρος που χωρίς να το θέλη άκούε όλη τη συνομιλία χαμογέλασε λέγοντας.

—Οι αιώνιες φάρσες των τη-

λεφώνων....

—"Η γυναικεία φωνή έξηκολούθησε. —Μήπως είναι κανείς στο γραφείο σου και ντρέπεται να μου μιλήσης;

—"Οχι δεν είναι κανείς, αλλά κάνετε λάθος, χαίρετε.

—Σας παρακαλώ δεν είστε ό γιατρός;

—"Ο γιατρός, μάλιστα.

—35—716, ό κύριος Μάρκος Ρεβέντης;

Στο άκουσμα του όνόματος του άντρός της Μάγνης άνοιξε τα μάτια του κατάπληκτος και μόνο λόγω της παρούσας του δικηγόρου συνεκράτησε την ψυχραιμία του, άπαντώντας.

—"Εδώ είναι 35—715, κυρία μου.

—"Η άγνωστη κυρία έκοψε άμέσως. "Ωστε ό Ρεβέντης είχε έρωμένη; Να το πάτημα που του χρειαζότανε για το διαζύγιο. Την λύση που δεν μπορούσαν να θρούν δλοι μαζί οι δικηγόροι του την προσέφερε μία μικρή όμοiotης των αριθμών τηλεφώνου, έξυπνητεμένη άπό μία γυναικεία έπιπολαιότητα κι' ένα λάθος του δακτύλου στον τηλεφωνικό δίσκο. 5 αντί 6. "Αν όλα πήγαιναν καλά αυτό το «5» έπρεπε να το χαράξη σε μία μπαρέττα της Μάγνης για να θυμίση την άφορμή της πραγματοποίησης της εύτυχίας τους. Οι σκέψεις αυτές πέρασαν σαν άστραπή από το μυαλό του, την έκπληξη του προσώπου του την άντικατέστησε κάποια χαρά και κλείνοντας το τηλέφωνο έστράφηκε στο δικηγόρο πρόθυμος να του προσφέρει το αίτιον του διαζυγίου.

—Δεν έπρόκειτο περί φάρσας καθώς νομίζατε. "Απλό λάθος....

—"Αλλά ό δικηγόρος είχε γίνει σκεπτικός κι' άμίλητος. Σε μία στιγμή σαν να πήρε κάποια άπόφαση σ' ένα δισταγμό του, άνέπνευσε θάβεια, χτύπησε το χέρι του στην πολυθρόνα και είπε.

—Πράγματι γιατρέ μου δεν ήταν φάρσα. "Ηταν όρμα.... που να κατα-

Δεν την είδα και τόσο ένθουσιασμένη.

λάθετε σεις.
 "Ο φίλος μου έκοκκάλωσε. "Άλλο πάλι αυτό.
 —Βέβαια δεν καταλαβαίνω τί έννο- είτε... του έπτε.
 —"Ε, λοιπόν. "Ο κύριος αυτός, ο συ- νάδελφός σας με την "Ανζέλ, ο κύριος Ρεβέντης, είναι άντρας της αδελφής μου.

—Τί λέτε! "Ωστε ή κυρία "Αγγη έί- ναι αδελφή σας;
 —Τήν γνωρίζετε;
 —"Ελάχιστα. Δηλαδή είχαμε γνωρι- σθή πρό εξαμήνου σ' ένα τσάι της κυ- ρίας Λάμπη. "Αλλά μένω κατάπληκτος γι' αυτή τη σύμπτωση. Είμαι στενοχω- ρημένος πού άκουσίως μου σάς έδωσα τόση λύπη.

—"Α, όχι και τόσο. Πρέπει να βλέπη μύχραιμα κανείς τα πράγματα. Όταν ή Μάγγη να μη μάθη τίποτε. "Όσο για τόν γαμπρό μου θα του μιλήσω έγώ. "Ελπίζω νάναι μιά μικρή περιπετειού- λα χωρίς σημασία. "Ας είναι... Λοιπόν άς συνεχίσουμε τη δική σας υπόθεση. Είχαμε σταματήσει τη στιγμή πού θέ- λατε να μου πείτε τ' όνομα του συζύ- γου.

—Ναί, ναί... άλλ' άς τ' αφήσουμε γι' άλλη φορά. Θάσπε όπωσδήποτε συγχυ- σμένος μ' αυτήν την άποκάλυψη του τηλεφώνου. "Αλλάστε κι' ή ώρα μας πέρασε και θα σάς περιμένουν.

—"Όπως θέλετε. Τά λέμε τότε μιά άλλη φορά...

Κι' ο φίλος μου ο γιατρός έσυνέχισε τη διήγησή του πού άρχιζε ν' άποκτά ένα πραγματικό ενδιαφέρον.

—Μόλις ο δικηγόρος, ο αδελφός της Μάγγης, έφυγε από τ' σπίτι μου, έ- τρεξα ν' άνοιξω τόν τηλεφωνικό κατά- λογο. Πράγματι, 35—716 τ' όνομα του Ρεβέντη, 35—715 τ' όικό μου. Για φαντάσου σύμπτωσης. "Υστερα ξάπλω- σα στο ντιβάνι γιά να τακτοποιήσω τις σκέψεις μου. "Ο αδελφός της είχε πη άφτάνει ή Μάγγη να μη μάθη τίποτε».

—"Εγώ κατέληξα στο αντίθετο συμπέ- ρσμα. Της τά είπα όλα τ' όδιο άπόγευμα πού ήρθε σπίτι μου. Με πείραξε λιγάκι πού δεν την είδα ένθουσιασμένη. "Εδο- κίμασε στην άρχή μιά έκπληξη κι' έ- πείτα έμεινε συλογισμένη. «Τί σκέφτε-σαι, άγάπη μου;», της είπα. «Πώς θα έπρεπε να τόν πιάσωμε έπ' αυτόφωρο;» μου είπε. «Αυτή ή "Ανζέλ μου φαίνεται πώς είναι μιά φιλενάδα μου. Μά, τί φιλενάδα, μιά συμμαθήτρια πού είχα στίς Καλόγριες. Κάποτε την συνήντη- σα στα μαγαζιά. Ούτε την γνώρισα. Αυτή μουδωσε γνωριμία. Και την προ- κάλεσα τυπικά νάρθη καμιά μέρα σπίτι μου. Και πράγματι ήρθε. "Αλλά έγώ έλειπα και της κράτησε συντρο- φιά ο άντρας μου όσπου να γυρίσω. Ποιος ξέρει τί έγινε σ' αυτό τ' διάστη- μα. Αυτή μου φαίνεται και λίγο παρ- δαλή. "Εκτοτε δεν την ξαναείδα... "Αν είναι λοιπόν αυτή, θα τούς τσακώσω... Νά τί σκέπτομαι. Θα τηλεφωνήσω από δώ τ' άντρός μου... Πώς τόν είχε πη; Χρυσέ μου;» «Ναί»...

Κάθισε μπρός τ' ό τηλέφωνο και πη- ρε τόν άντρα της, αλλάζοντας έλαφρά τη φωνή της.

—"Εμπρός, ο γιατρός;...
 —Μάλιστα.
 —Δηλαδή ο κύριος Ρεβέντης;
 —Μάλιστα.
 —Σέ ρωτώ γιά να μην ξανακάνω την

προχθεσινή γκάφα με τ' συνάδελφό σου.

—"Εσύ είσαι "Ανζέλ;
 —"Εγώ χρυσέ μου. Θέλεις να συναν- τηθούμε άπόψε;
 —Μά καλά, δεν μου είχες πη γι' α- ριο θράδυ; Δεν έπρόκειτο να πäs άπό- ψε στη μοδιόστρα σου;
 —Δηλαδή λέω, άν προλάβω και τε- λειώσω νωρίς.

—"Όπως θέλεις.
 —"Αλλά πάλι δεν είμαι σίγουρη. "Ασε άβριο καλλίτερα. Προτιμάς;
 —Ναί. Στίς έπτά όπως είπαμε. Κύτ- τα μήν άργήσης σάν την άλλη φορά. "Εγώ θα πάω και δέκα λεπτά νωρίτερα να σε περιμένω.

—Σύμφωνοι. "Ωρνούαρ χρυσέ μου.

—"Ωρνούαρ γλυκό μου κορίτσι.
 Και τ' ό τηλέφωνο έκλεισε. "Ε, φίλε μου. "Εθαύμασα την ύποκρισία της γυ- ναίκας. Και σέ θεβαιώ πώς εκείνη τη στιγμή την άντιπάθησα τη Μάγγη. "Αλ- λά πάλι σκεπτόμουν πώς έπαίξε θαυ- μάσια τ' ό ρόλο της γιά να έχη στα χέ- ρια της τις άποδείξεις γιά τ' ό διαζύγιο. «Τί σκέπτεσαι να κάνης άβριο;», τη ρώτησα. «Θά δάλω μιά φίλη μου να παρακαλουθήση τόν άντρα μου, θα τόν ιδή πού θα πάη, εκεί κατά την Κυψέλη πού είπες, θα πάρη ένα τηλέφωνο να μου πη τη διεύθυνση, θα μπώ σ' ένα ταξί γιά να προφτάσω να δώ και την "Ανζέλ κι' έπειτα θα τούς τσακώσω με μάρτυρα τη φίλη μου». "Επεδοκίμασα τ' ό σχέδιό της και χωριστάκαμε. Την παραλλη μέρα έπερίμενα νέα της έ- ναγωνίως. "Επρόκειτο να μου τηλεφω- νήση τ' ό πρωί και νάρθη τ' άπόγευμα. "Αλλά ούτε τ' ό ένα έγινε, ούτε τ' άλλο.

—"Επέρασαν έτσι τρεις μέρες. Την τε- τάρτη μέρα, δηλαδή σήμερα τ' άπό- γευμα ήρθε ο αδελφός της γιά τη θε- ραπεία του. "Ηταν ή ημέρα του. Τα- ράχθηκαν όμως πού τόν είδα. Του έκα- να όστόσο την ένεσή του κι' όταν τε- λειώσαμε μου είπε μ' ένα ύφος άφρον- τισιάς.

—Τακτοποιήθηκε ξέρετε εκείνη ή ύ- πόθεσις και μάλιστα πριν προλάβω να κάνω κανένα ύπαινιγμό στόν γαμπρό μου. "Η αδελφή μου άνέβαινε τυχαίως προς την Κυψέλη με μιά φίλη της και τσάκωσε τ' ό ζευγαράκι. "Εγινε μιά σκηνη μικρή, ζήλεψε σάν γυναίκα πού είναι, ο άντρας της της ζήτησε συγ- γνώμην, ο εγωισμός του ίκανοποιήθηκε άπ' τη ζήλεια της γυναίκας του, ή "Ανζέλ άπεδείχθη άσημαντή περιπετειούλα και τώρα είναι όλα μέλι-γάλα. Σήμερα τ' ό μεσημέρι μάλιστα έφυγαν με τ' αυτο- κίνητό τους γιά τούς Δελφούς, γιά να

περάσουν δυό-τρεις μέρες. "Η αδελφή μου θέλησε αυτή την έκδρομούλα. Σω- στη σελήνη τ' ό μέλιτος. Ξέρει κανείς τί να πη; Νά πού τ' ά ξεπορτίσματα έ- χουν καμιά φορά καλή κατάληξη. Ξα- ναζωντανεύουν τη συζυγική άγάπη. "Ε- γώ είμαι ιδιαιτέρως εύχαριστήμενος πού γιατί δεν ήθελα ν' άναμείξω και τ' όνο- μά σας και να φανερωθή πώς κάνω θε- ραπεία κι' όλα αυτά. Κι' έπειτα μπο- ρούσα να γίνω κακός και με τ' ό γαμ- πρό μου. Ξέρω έγώ πώς θα τ' όπαιρνε; Τέλος πάντων. "Η δική σας υπόθεσις ά- λήθεια, τί γίνεται; "Εχετε καιρό να μι- λήσουμε;

—Τί να σάς πώ; Λένε μερικοί πώς ο γάμος γαληνεύει τόν άνθρωπο: «παν- τρέψου να ήσυχάζης». "Αλλ' άντιθέτως όλο και φουρτούνες θάλέσουμε σ' άν- τρόγυνα. "Εμένα όμολογώ πώς αυτή ή περιπέτεια τ' ό γαμπρό μου μ' έκανε να χάσω τόν ένθουσιασμό μου γιά τ' ό γάμο και σταμάτησα τις σκέψεις πού είχα κάνει.

—Τήν καλλίτερη δουλειά έκάνατε. Γιά ένα πράγμα θρίσκα έγώ άπαράτητο τ' ό γάμο γιά τόν άντρα. Γιά να μη νό- ωση τ' ό κενό της έγκαταλείψεως και της μοναξιάς στά γεράματα. Γιά συν- τροφία δηλαδή στην ήλικία πού οί έ- πιθυμίες και συνεπώς οί γκρίνιες και τ' ά παρατράγουδα σβύνουν και γιά τόν άντρα και γιά τήν γυναίκα. "Εγώ, πού λέτε, σκέφτομαι να παντρευθώ με- τα- ξύ 50 και 55. Σας συμβουλεύω να κά- νετε και σεις τ' ό ίδιο...

—"Υστερα από αυτήν την συνομιλία ο αδελφός της έφυγε ίκανοποιημένος. Εί- ναι μόλις δέκα λεπτά. Και να φανταστής πώς άν δεν ήταν πελά- της μου δεν θα μάθαινα τίποτε άκόμα. "Εμαθες λοιπόν την περιπέτεια μου και τ' ό λόγο πού με είδες αλαλασμένο μ' ό- λης μήκης. Πώς σου φάνηκαν όλα αυτά;

—Τόση ώρα μίλησες έσύ σάν συγ- γραφέας. "Ας μιλήσω τώρα κι' έγώ σάν γιατρός. "Ας άντιστρέψουμε τ' ά- παγγέλματά μας. Λοιπόν έγώ τ' ό δρί- σκω όλα αυτά σωστά. "Η Μάγγη φέρ-θηκε σάν γυναίκα. Σ' άγάπησε από έ- πιπολαιότητα και ξαναγύρισε στόν άν- τρα της από ζήλεια. "Όλη αυτή ή πε- ριπέτεια ήταν μιά χημική αντίδρασις. Εσύ πάλι δεν παρέδης τ' άρχή σου γιά τ' ό κάνοντάς την φιληνάδα σου έ- σωσες την αξιοπρέπεια της και τήν ύ- γειά της, και όλοκληρώσεις τόν εξα- γνισμό σου κάνοντάς την—έστω και χωρίς να θέλεις— να ξαναγυρίση στόν άντρα της. Γιατί σκέψου πώς χωρίς έ- σένα δεν θα μπορούσαν να γίνουν όλες αυτές οί μονούδες πού συνετέλεσαν στην άποκατάστασή της σ' ένα γυμν' εύ- τυχία. "Η Μάγγη... σ' άνταναγώθηκε σ' ό γραφείο σου σου είπε: «"Ερχομαι ως πελάτισσα». Κι' έλεγε την αλήθεια χωρίς να τ' ό ξέρη. Και σ' ό της φέρθη- κες από την άρχή ως τ' ό τέλος σάν για- τρός. Και σ' ό χωρίς να τ' ό ξέρης. Γι' αυτό άκριβώς είχες και μιά πρώτης τά- ξεως θεραπευτική έπιτυχία, άκουσίως σου.

Κατά τ' άλλα συμφωνώ με τη συμ- βουλή πού σου έδωσε ο αδελφός της, όπως συμφωνώ και μαζί σου ότι τις πιδ άπίθανες και τις πιδ έκπληκτικές συμπτώσεις δεν της δημιουργεί ή φαν- τασία τ' όν συγγραφέων, αλλά ή ζωή και ή πραγματικότητα.

ΑΠ. ΜΑΜΜΕΛΗΣ

ΑΓΓΕΛΟΣ ΔΟΞΑΣ

Ε

μεινα κατάπληκτος όταν, τις προ- άλλες, βρέθηκε άντιμέτωπος με τόν φίλο μου Γκασπάρ Μαρλούς τουαλετταρισμένο... της ώρας!

Μάθετε ότι τόν Μαρλούς τόν γνώρισα πέρυσι τ' ό καλοκαίρι, όταν κοιμόμασταν κάτω άπ' την ίδια γέφυρα. Κι' ο Μαρ- λούς ήταν τότε ένας κουρελής χωρίς κα- θόλου άπαιτήσεις κομψότητας.

—Μπα! Μπα! φώναζε μόλις τόν είδα, μπάς και πλούτανης;

—"Όχι και τόσο, μου άπάντησε. Τά βο- λεύω... "Ελα να πιούμε ένα ποτηράκι και θα σου διηγηθώ την άφάνταστη ιστορία πού με γέμισε παρά.

Και μου διηγήθηκε:

—Πριν από δυό βδομάδες, φίλε μου, εκεί πού είχα πάρει βόλτα τήν προκυ- μαιά, βλέπω έναν πολύ καθών πρέπει άνθρωπο, τ' ό κουτιού, να με κυττάξη άπ' την κορφή ως τ' ό νύχια και να μου λήη σ' ό καλά καθούμενα:

»"Ακουσε... θέλεις να κερδίσης πεντα- κόσια φράγκα; Νά σου συστηθώ: Πολύφη-μος Κινιόλ, διευθυντής πρακτορείου συ- νοικειών, γιά τ' ό πρόκειται περί γάμου...

»"Αν είναι έτσι, πέφτετε άσχημα! φωνάζω γελώντας. Δεν είμαι κατωμένος γιά οίκογενειακά βάρη.

»...Κανένα βάρος. Πρόκειται γιά την νέα, πρωταγωνίστρια ενός μεγάλου θεά- τρου τ' ό Σικάγου, τήν δεσποινίδα Βάν- τεν-Μπούμ πού δεν θα πάρη άδεια δια- ιονής στην Γαλλία άν δεν πολιτογραφη- ή Γαλλίδα. "Ο πρακτικώτερος τρόπος κι' ή ταχύτερος γιά να έπιτύχη αυτή την ολιτογράφηση είναι να παντρευτή έναν άλλο.

»"Αχίζω να καταλαβαίνω. Νά σάς τ' ό όμως την αλήθεια, ο γάμος δεν μ' νθουσιάζει καθόλου...

»Μά, έπιμένει ο Κινιόλ, είναι σάν να ιέμε ένας λευκός γάμος. Θάρθης στη δη- μαρχία, θα σε ρωτήσουν άν θέλεις να πά- ρης σύζυγό σου τήν δεσποινίδα Βάν- τεν-Μπούμ, θα πής ναί, και βγαίνοντας θα τσιμπήσης πεντακόσια φράγκα. "Υστερα, καθένας θα τραβήξη τόν δρόμο του. "Η νέα θα λένεται σ' ό έξης κυρία...

»...Μαρλούς.

»Λαμπρά. Και δεν θα την ξαναδής σ' ό ζωή σου. Σύμφωνοι;

»"Αν είναι έτσι, δεν λέγω όχι. Δεν έχω όμως ρο"χα.

»"Εγνοια σου και γιά την τελετή θα σε ντύσουμε άπ' την κορφή ως τ' ό νύχια. "Η δεσποινίς Βάν-τνέν Μπούμ έπ' ούδε- νι λόγω δεν θα ήθελε να παρουσιαστή μ' ό προστά σ' όν δήμαρχο μ' έναν κουρελή!

»Μουδωκε χαρτζιλίκι και συμφωνήσα- με ένα ραντεβού γιά να γνωριστώ με τήν άρραβωνιαστική μου,

Ο γάμος του Μαρλούς

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ ΜΑΞΙΜ

»"Εξόν άπ' τ' ό χαρτζι- λίκι, μουδωσε λεφτά γιά να πάω γιά λουτρό και στόν κουρέα. Είναι, καθώς φαίνεται, άπαραίτητες δια- τυπώσεις, στην παραμονή του γάμου καθένος.

»"Η τελετή έγινε σ' ό πε- ταντά. "Ελεγα π' ό ύστε- ρα θα είχαμε κανένα τσι- μπουσί. Σπαγγοραμμένη όμως ή γυναίκα μου. Μου γύρισε τις πλάτες κι' έγινε άφαντη!

»Καλό ταξίδι, κυρά Μαρλούς! της φώναξα όταν άνέβηκε σ' ό αυτοκίνητό της... γιά τ' ό ή γυναίκα μου έχει αυτοκί- νητο!

»Είχα τσιμπήσει όμως τ' ό πεντακόσια φράγκα... κι' έγραφα σ' ό παλιά μου παπούτσια τ' ό σύμπαν!

»Πήγα σάν άνθρωπος να κοπανίσω κα- νένα κρασάκι και τί βλέπω σ' ό κρασο- πουλείο; Τόν παλαιοφίλο μου Ζούλ Μπου- φιόν πού είχε παρατσούκλι «δικηγόρος»

—"Ακουσε, θέλεις να κερδίσης πεντα- κόσια φράγκα;

γιά τ' ό ήξερέ από δικηγορικά.

»Τσουγκρίσαμε τ' ό ποτήρια και με συγχάρηκε πού τ' ό κατάφερα τόσο ώ- ραία:

»Πέτυχες καμιά γερή μπάχα;

»Διαμαρτύρομαι! Τ' ό διηγούμαι την ιστορία.

»Πεντακόσια φράγκα; φωνάζει. Τί κορόϊδο πού σε πιάσαμε! Τί σου πληρώ- νουν; Ούτε γιά ψυχική όδύνη δεν κάνουν πεντακόσια φράγκα! "Επρεπε να σου δώσουν τ' ό τετραπλάσιο!

»Λές;

»"Αν λέω, λέει! "Υπόγραψες συμβό- λαιο τ' ό γάμου;

»Τίποτε άπολύτως.

»Τότε είναι άπλούστατο: σ' όπτι της, βρίσκεσαι σ' όπτι σου. Μπορείς να έγκατα- σταθής. "Αν έχη λεφτά, δικαιούσαι τ' ό μισά. Κανένας νόμος δεν δίνει τ' ό δικαί- ωμα στην γυναίκα να στείλη τόν σύζυ- γό της να κοιμάται κάτω άπ' τις γέφυ- ρες. Νά ήμουν ντυμένος σάν άνθρωπος, να ής πώς θα σε πήγαινα άπ' τ' ό χέρι

στην γυναίκα σου! Θα παρουσιάζομαι γιά νομικός σύμβουλος σου κατ' άβλε- πες άν μπορεί να σε ξεφορτώη μόνο με πεντακόσια φράγκα!

»"Ηταν καταγανακτισμένος ο Μπου- φιόν!

—"Ακουσε, πρόσθεσε, είσαι τυχερός πού με συνάντησες. Δεν θα σ' άφίσω να πέ- σης θύμα αυτών τ' όν άπατεώνων. "Αγό- ρασέ μου ένα μαύρο κοστούμι και μιά μαύρη, πέτινη τσάντα... και τούς συγυ- ρίζω έγώ!

»Σ' ό τρίτο ποτήρι παραδέχτηκα πώς είχα πέσει θύμα αίσχρας έκμεταλλεύσε- ως. Πήγα μαζί με τόν Μπουφιόν σ' ένα παλαιοπωλείο και τόν έντυσα από πά- νω ως κάτω.

»"Υστερα, πήγα να τ' ό κάνω τ' ό τρα- πέζι. Τί όρεξη πού σου τήν έχει ο Μπου- φιόν! Στόν καφέ, μου λέει:

»Πάμε τώρα στην γυναίκα σου!

»"Ο μεσίτης μ' έβαλε να υπογράψω ένα χαρτί π' ός δεν θα ξαναδώ την γυ- ναίκα μου ύστερα άπ' τόν γάμο και πώς θα άρκεσθώ σ' ό πεντακόσια φράγκα.

»"Η συμφωνία αυτή δεν στηρίζεται ά- πέναντι τ' ό νόμου! "Ως νομικός σύμβου- λός σου μπορώ πολύ καλά, με μιάν έγ- γραφο άδεια σου, να σε έκπροσωπήσω.

»Τ' ό προτιμώ, άπαντώ άφελώς. Σ' ό περιμένω έδω.

»...Ακόμα τόν περιμένω! Δεν τόν ξα- νάειδα. Ξέρω όμως π' ός τ' ό κατάφερα να τσιμπήση χλώρα φράγκα άπ' την κυ- ρία Μαρλούς... γιά λογαριασμό του! Τ' ό γαϊδούρι!

—"Ωστε, άγαπητέ μου Μαρλούς, συμπε- ρανα, δεν θα σου μένουν λεφτά άπ' τ' ό πεντακόσια φράγκα...

—Γι' αυτό, τ' ό πήρα άπόφαση και πη- γα στην συμβία μου. "Εγινε μαρούτι μόλις με είδε. "Εδωκε διαταγή σ' έναν ύπνρήτη ως εκεί—πάνω να με γκρεμίση κάτω άπ' τήν σκάλα.

—Και τ' ό θεωρείς τύχη αυτό;

—Φυσικά. "Εγινε φασαρία, με είδαν μάρτυρες. Πάω να ζητήσω διαζύγιο. Κρατώ όλα τ' ό άτού σ' ό χέρι μου και μόλις χωρίσω, ο Κινιόλ θα μου βρ' ή νύ- φη... με περισσότερη προίκα!

ΜΑΞΙΜ

—Κρατώ όλα τ' ό άτού σ' ό χέρι μου.

Προφητείες και προαισθήματα

ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΠΡΟΑΙΣΘΑΝΘΗ ΚΑΝΕΙΣ ΚΑΤΙ ΚΑΙ
ΠΩΣ - ΔΥΟ ΕΝΤΥΠΩΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ

Είναι δυνατόν να προφητέψη κανείς καθαρά το μέλλον, ή να το προαισθανθῇ άόριστα; Τό ζήτημα άπασχολεί σοβαρά τούς ψυχολόγους και τούς επιστήμονας πού καταγίνονται με τόν πνευματισμό.

Σέ μερικές περιπτώσεις μπορεί νά προείπη κανείς κάτι πού θά συμβῇ στό μέλλον. Α.χ. Οί άστρονόμοι προλέγουν τίς έκλείψεις, οί μετεωρολόγοι τίς καιρικές μεταβολές κ.τ.λ. Οί προφητείες όμως, αυτές βασίζονται σέ μαθηματικούς ύπολογισμούς.

Ο άστρονόμος ξέρει τούς μηχανικούς νόμους, έπάνω στους οποίους βασίζονται οί κινήσεις τῆς Γῆς, τῆς Σελήνης και τών άλλων άστρων και έτσι μπορεί νά προβλέψη τήν έκλειψη, τήν εμφάνιση ένός κομήτου κτλ. Ο μετεωρολόγος έξ άλλου έχει ύπ' όψει τού ώρισμένα γεγονότα πού είναι δυνατόν νά προκαλέσουν ώρισμένες άτμοσφαιρικές καταστάσεις. Τό ζήτημα όμως είναι άν μπορεί νά προβλέψη κανείς όχι γεγονότα πού έχουν τήν άρχή τους από τήν άνόργανο, δηλ. τήν άψυχη ύλη, αλλά γεγονότα πού θά πηγάζουν από τόν όργανικό, δηλαδή τόν έμψυχο κόσμο. Τά έμψυχα δέ όντα, δέν κυβερνώνται, όπως είναι γνωστό, από καθαρώς μηχανικούς νόμους.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΕΣ ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ

Στά έμψυχα όντα, παίζει ρόλο ή λεγομένη ελεύθερη θέληση ή τό ατομικό. Με άλλα λόγια, είναι δύσκολο νά προφητέψετε τί θά κάμῃ ένα άτομο ή μιá όμάς ατόμων ή ένα έθνος, στό μέλλον, έκτός άν έχετε ύπόψει σας σημεία πού τείνουν σέ ώρισμένα άποτελέσματα. Π.χ. πολλοί είχαν προείπει τόν Μεγάλο Πόλεμο, βασίζόμενοι είτε στους έξοπλισμούς, είτε στις διλωματικές πολιτικές και έμπορικές κινήσεις τών διαφόρων χωρών. Άλλά και στην περίπτωση αυτή, έφόσον ή τελική άπόφαση τού πολέμου θά μπορούσε νά έξαρτηθῇ από τήν θέληση μιás ή περισσοτέρων κυβερνήσεων ή και από ένα τυχαίο περιστατικό, καμιά προφητεία γιά πόλεμο δέν μπορούσε νάναί θετική. Τό ζήτημα όμως έδώ είναι πάλι: μπορεί νά προφητέψη κανείς και χωρίς νά υπάρχουν σημεία πού προαναγγέλλουν ένα γεγονός; Εί-ναι δυνατή ή προφητεία με άπλή και ξαφνική έμπνευση κι' άν είνε αυτό δυνατόν, πρόκειται άραγε γιά πραγματική ξαφνική ή αόθρημη προφητεία, ή μήπως υπάρχουν άόρατες δυνάμεις, δηλ. δυνάμεις όχι άποσαφηνισμένες άκόμη στην συνείδηση και οί όποιες καθιστούν δυνατή τήν πρόρρηση;

ΤΟ ΑΥΤΕΞΟΥΙΟ ΕΝ ΣΧΕΣΕΙ ΜΕ ΤΗΝ ΠΡΟΓΝΩΣΗ

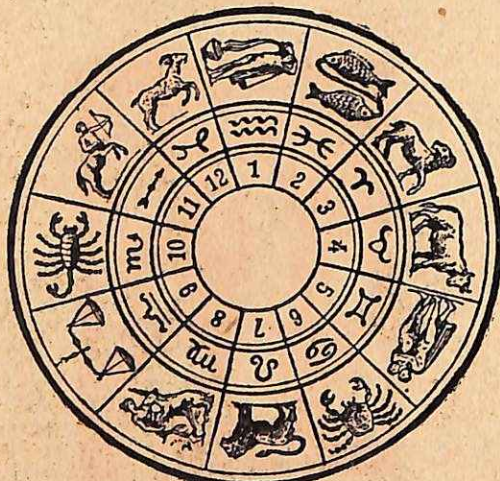
Ο λαός λέει ότι όλα είναι νοσφτά. τό κάθε τι είναι πεπωμένο, αποδίδει δέ τίς άνθρώπινες πράξεις σέ μιá άνώτατη δύναμη πού τίς υπαγορεύει. Η λαϊκή αυτή θεωρία συμφωνεί με τόν επιστημονικό ντετερμινισμό, δηλαδή, τόν μηχανικό προκαθορισμό όλων τών πραγμάτων. Ο χριστιανισμός έχει τροποποιήσει τήν παλαιά θεωρία τού ανθρώπου, εισάγοντας τό στοιχείο τού

αυτεξουσίου και τῆς τιμωρίας ή τῆς έπιδρασεως τού ανθρώπου γιά τίς πράξεις του. Υπάρχουν όμως και επιστήμονες κύρους, όπως π.χ. ό Σέρ Όλιβερ Λότζ και άλλοι, πού πιστεύουν στην ελεύθερη βούληση τού ανθρώπου.

ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΗ Η ΕΚΛΑΪΚΕΥΣΗ ΤΗΣ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑΣ

Όπως και νάχῃ όμως τό πράγμα, είτε έχει ό άνθρωπος ελεύθερη βούληση, είτε όχι, είναι δυνατόν νά προφητέψη γεγονότα πού πηγάζουν από τούς συνανθρώπους του; Μερικά παραδείγματα θεβαιώνουν ότι ό άνθρωπος είναι δυνατόν νά προαισθανθῇ μελλοντικά πράγματα όχι με τήν έπέμβαση ύπερφυσικών δυνάμεων, αλλά με τόν φυσικό δρόμο.

Παρακάτω θά αναφέρουμε δυό έντυπωτικά

Ο ζωδιακός κύκλος με τό δώδεκα σημεία του, επί τῇ βάσει τού οποίου προφήτευαν οί παλαιοί άστρολόγοι.

παραδείγματα προαισθήσεως, πού αποδείχνουν ότι μερικοί άνθρωποι όδηγούμενοι άπό τό ένστικτο, και χωρίς καμιά συνείδηση δικαιολογία, μπορούν νά ίδούν ή νά άκούσουν τό μέλλον—τά παραδείγματα αυτά ενώ μάς παρουσιάζουν ένα ώρισμένο άποτέλεσμα προειδοποίησης ή προαισθήσεως, δέν μάς δίνουν, έν τούτοις, άρκετά στοιχεία εξήγησης τού τρόπου με τόν όποιο γίνεται ή πρόρρηση. Μάς δίνουν όμως μιá ένδειξη ότι εκείνο πού όνομάζουμε προαισθήση, ή προόραση, έξ ένστικτου, μπορεί με επιστημονικές μελέτες νά μάς όώσει άρκετά στοιχεία γιά τόν καθορισμό μιás μεθόδου προγνώσεως τών πραγμάτων. Τό γεγονός ότι υπάρχει έστω και ένα παράδειγμα γνωστής προαισθήσεως, αποδείχνει ότι ή δύναμη αυτή υπάρχει και σ' άλλους ανθρώπους είτε μεσάζοντες τύποι είναι αυτοί, είτε προφητικοί, με μόνη τήν διαφορά ότι άλλοι έχουν τήν δύναμη αυτή άναπτυγμένη εκ φύσεως και άλλοι σέ ύπολανθάνουσα κατάσταση. Είναι κι' αυτό ένα τάλαντο.

Υπάρχουν ζωγράφοι και μουσικοί, ποιη-

τές ή συγγραφείς και επιστήμονες με τάλαντο και υπάρχουν άλλοι άπό άπλή εκπαίδευση. Αν δέ έξακριβωθῇ επιστημονικά κατά ποίο τρόπο τό ένστικτο σέ ώρισμένη περίπτωση είναι προφητικό, είναι δυνατόν νά άναπτυχθῇ σέ σύστημα κοινῆς, κοινωνικής χρήσεως. Ο προφήτης με τό τάλαντο μπορεί και πάλι, νά παίξῃ κύριο ρόλο στην νέα αυτή επιστήμη και τέχνη και άν άκόμη εκλαϊκευθῇ αυτή.

Ίδου και τώρα και τά παραδείγματα προαισθήσεως γιά τά όποία σάς μιλήσαμε, παραδείγματα έξακριβωμένα.

ΠΡΟΕΙΔΕ ΣΥΜΒΟΛΙΚΑ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ

Τό πρώτο, αυτό πού θά σάς αναφέρουμε τώρα, τό άνεκόνισσε ό βιολόγος δωρ Ρομάνες τό 1889:

«Μιά νύκτα κατά τό τέλος τού Μαρτίου 1878 ένῳ νόμιζα ότι ήμουν ξυπνητός, μου φάνηκε πώς άνοιξε ή θύρα τῆς κρεβατοκάμαράς μου και πώς μπήκε μέσα στό δωμάτιο μιá σκυιά. Η σκυιά ήταν ντυμένη στα κάτασπρα, σάν μέσα σέ σάβανο, από τήν κορυφή ως τά νύχια και δέν φαινότανε τίποτε.

» Σιγά-σιγά προχώρησε πρὸς τά πόδια τού κρεβατιού και εκεί μου άπεκάλυψε τό πρόσωπό της. Είδα τότε ότι ήταν ή αδελφή μου, πού ήταν άρρωστη έδώ και κάμποσο καιρό. Τήν άλλη μέρα είπα τό όνειρό μου στον γιατρό σέρ Τζέννερ, πού άνεκόνισσε ότι λίγες ήταν οί μέρες τῆς αδελφῆς του, γιατί ή κατάσταση τῆς είχε επιδεινωθῇ.

» Πραγματικά, σέ λίγες μέρες ή αδελφή μου πέθαινε. Και όμως, όταν είχα ιδῇ τό όραμα εκείνο, ήμουν πολύ καλά στην ύγεια μου και δέν είχα κανένα καιό προαίσθημα, γιατί και ή αδελφή μου ως εκείνη τήν ήμέρα πήγαινε καλά. Η επιδείνωση τῆς καταστάσεώς της έπῆλθε τήν νύκτα άκριβῶς τού όράματος».

ΠΩΣ ΣΩΘΗΚΕ Ο ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ

Τό άλλο περιστατικό έγινε στό 1894 με ήρωα τόν όδοντίατρο δωρ Μπράουν.

Μιά μέρα αυτός κατεγίνετο, σέ μιá γωνία τού εργαστηρίου του με κάτι όλικά έκρηκτικά τῆς τέχνης του, όποτε άκούει ξαφνικά μιá φωνή νά τού λέγῃ: «Τρέχα στό παράθυρο, γρήγορα!», ό γιατρός χωρίς νά έξετάσῃ από πού προήρχετο ή φωνή, έτρεξε άμέσως πρὸς τό παράθυρο. Τήν ίδια ώρα άκούσθηκε μιá τρομακτική έκρηξη και όλη ή γωνία στην όποία εργαζόταν πρὸς όλίγον γινότανε γυαλιά καρφιά. Ο γιατρός είχε σωθῇ ως εκ θαύματος!

Η φωνή πού είχε άκούσει ήταν από μέσα του και όμως τού είχε φανῇ πώς κάποιος τού είχε μιλήσει.

Τόσο τό όραμα τού δωρ Ρομάνες όσο και ή φωνή πού άκουσε ό όδοντίατρος δέν θεωρούνται από τούς επιστήμονας ως έξωτερικά φαινόμενα ή έξωτερικές έπεμβάσεις, άλλ' ως φαινόμενα πού πηγάζουν από αυτά τά άτομα πού τά βλέπουν και τά άκούουν. Όστε, τό ζήτημα είναι, πώς συντελείται ή προαγγελία, προγνωστικός ή προφητεία: φυσική ή υπερφυσική; Τό έξετάζει τώρα ή επιστήμη.

Παράξενη γυναίκα!

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΚΑΛΒΕ

ή σκηνή συνέβη στό στάδιο προπονήσεως, τό 1926. Σέ μιá έποχή πού ύπήρχε τόσο χρήμα άφθονο ώστε νά μπορεί νά κάνῃ κανείς κάθε είδος τρέλλας...

Εγώ δέν παρευρέθηκα στην σκηνή, μου τήν διηγήθηκε όμως ό Μπόμπ.

...Κεραυνοβόλος έρωας, όπως θέλεις έσύ πέστο! Εγώ δέν πιστεύω σέ τέτοια πράγματα. Νά είχε άδυναμία, μάλιστα! Πάντως, τώρα... είναι χαμένη! Δέν τήν γλυτώνει... Άκου νά δῆς. Στο τέλος τῆς προπονήσεως, τῆς κάπνισε νά ρίξῃ άκόντιο, όπως πάντα. Τήν στιγμή πού, γεμμένη πίσω, έπαιρνε φόρα, μπήκε μέσα στό στάδιο ένα ψηλό, ξανθό παλληκάρι, είδος όλυμπιονίκου, με ώμους Αιγυπτίου. Κυττάχτηκαν κι' οί δυό: εκείνη κι' εκείνος. Οί ματιές τους διασταυρώθηκαν με ταχύτητα άστραπῆς. Αυτό ήταν όλο. Ένωϊσσε ό ένας τόν άλλο. Ο ξανθός νέος είχε άπόξω τό αυτοκίνητό του, μιá κούρσα διακοσίων χιλιάδων φράγκων... Άνοιξε τήν πόρτα τού αυτοκινήτου κι' εκείνη μπήκε μέσα χωρίς νά πῇ λέξη...

—Υστερα; τόν διέκοψα.

—Εφυγαν...

□ □

—Τι παράξενη γυναίκα, συνέχισε ό φίλος μου ό Μπόμπ. Λυγρό κορμί, ροδοκόκκινο πρόσωπο γεμάτο ύγεια, δροσιά... Είκοσιπέντε-εικοσιέξ χρονών, τό πολύ. Είχε μιá παράξενη μιá μαγνητική γοητεία... Οί κινήσεις της ήσαν έλαστικές, τό περπάτημά της σάν χορευτικό βῆμα—σημειωτέον πώς χόρευε ως τήν αύγή. Ο κόσμος σταματούσε στό Καζίνο, γιά νά τήν δῇ νά χορεύῃ ένα «λόου» ή ένα «μποςτόν». Κάθε μέρα, προπονούσαν επί μιá ώρα στό στάδιο. Τήν άκολουθούσε όλόκληρη «Αύλη» πού ήταν πρόθυμη νά τήν βοηθήσῃ σέ όλες τίς άσκήσεις της. Τό κορμί της θάλεγε κανείς πώς είχε κατέβει από κανένα βῆθρο μουσείου. Τό πρόσωπό της είχε διάφανη έπιδερμίδα, λεπτότατα χαρακτηριστικά πού πλασιώσαν τά ξανθοκόκκινα μαλλιά της...

—Μά τί βλέπεις τό παράξενο σ' αυτό;

—Άκουσε: ή έκφραση τού προσώπου της ήταν ζωηρή μόνο... πού κατά συντομότητα διαλείμματα τό σκέπαζε ένα είδος προσωπίου πού δέν προερχόταν ούτε άπ' τήν πτυχή τών χειλιών ούτε άπό ρυτίδα τού μετώπου, άλλ' από ένα ίχνος χαμόγελου ή μορφασμοῦ. Και πίσω από αυτό τό προσωπίο, διέκρινε κανείς μιάν άκαθόριστη σύσπαση, μιá βουβή άπελπισία, ποιος ξέρει τί. Πάντως, ύπήρχε και πικρία και ίλιγγος και κάτι τό παγερό πού θύμιζε άβυσσο... Τά μάτια; Ήσαν γαλανά, πελώρια, θαλωμένα σάν νάταν έτοιμα νά κλάψουν. Τό βλέμμα της; Βαρύ και δέν μπορούσε νά τό κάνῃ νά δειλιάσῃ κανείς: έμπαινε βαθειά. Ένα κορμί είκοσιπέντε χρονών και μάτια πού είχαν δῇ ένα σωρό πράγματα, βλέμματα πού είχαν ξεπεράσει πολλά όρια... Νά ήσαν άραγε τά βίτσια; Καμιά τρέλλα; Όχι. Ήταν σάν υπερκροκάντα, κατέβαζε τά κοκτέηλ, τά χώνευε όμως. Ήταν από καλή ράτσα και είχε κράση σιδερένια.

Τό φλέρτ δέν τά απέκρουε. Ός εκεί πού έπρεπε όμως.

...Είχαν φύγει, άλλ' όχι πολύ μακριά... Βάζοντας σέ κίνηση τό μοτέρ, ό όλυμπιονίκης τῆς είχε πῇ με ύφος κάπως άνόητο:

—Δέν φαντάζομαι νά πλήξωμε μαζί...

Είχε κάτι στον νοῦ. Εκείνη σήκωσε τούς ώμους, χωρίς νά άπαντήσῃ τίποτα. Ο νέος έπέμεινε:

—Πού θά πάμε νά γνωρισθούμε; Μένω στό «Σαβού» και...

Εκείνη άποφεύγοντας νά τόν κυττάξῃ, τού έδειξε έναν δρόμο.

—Από δώ...

Εκείνος άκόλουθησε τόν δρόμο πού τού υπέδειξε. Ίσως, σκέφθηκε, νά είχε εκείνη καμιά μοναχική βιλίτση.

—Οδηγήστε με, τῆς είπε.

—Όλδία... όλδία...

Κάμποση ώρα τό αυτοκίνητο κυλούσε χωρίς νά ανταλλάξουν λέξη. Εκείνος ήταν διατακτικός. Τέλος, ό νέος άρχισε τήν «ανάκριση»:

—Παντρεμένη;

—Όχι.

—Φίλος... έπίσημος;

—Όχι.

—Τότε;

—Τίποτε άπολύτως...

—Περιπέτειες τῆς στιγμῆς;

Εκείνη σήκωσε τούς ώμους, χωρίς και αυτή τῇ φορά νά πειραχθῇ.

—Είμαι πολύ πλούσιος... Έκανε εκείνος σέ ύφος έκμυστηρεύσεως.

Εγινε κατακόκκινη. Δέν τῆς ζήτησε όμως συγγνώμην... Έξακολούθησαν τό δρόμο τους, σιωπηλοί. Σέ λίγο, έφθασαν σ' ένα χωριό. Εκεί, στην πλατεία, ήταν μιá ταβέρνα. Είχε και δωμάτια στό βάθος ένός κήπου.

—Δέν σταματοῦμε έδώ καλ-λίτερα, τί λέτε; τού είπε.

Εκείνος υπάκουσε.

—Ελάτε... τού είπε σέ λίγο.

Τόν ώδήγησε μέσα σ' ένα δωμάτιο, όπου κάθισαν γύρω από ένα τραπέζι—στις δυό μονάκριβες καρέκλες πού ύπήρχαν εκεί μέσα.

Παράξενη γυναίκα! τού είχε έπιβληθῇ σέ τέτοιο βαθμό, ώστε νά μήν έχῃ τό θάρρος νά άποτολήμῃ μιá χειρονομία, ούτε καν νά τῆς μιλήσῃ λίγο πιό ελεύθερα.

Ήταν θυμωφ, πού λαχταριστῇ από κάθε άλλη φορά πού τήν είχε δῇ ανθρώπου μάτι.

—Πρέπει νά άγαπηθούμε, νά άγαπιόμαστε πάντα, τού είπε, άπαντώντας στό ίκετευτικό και συγχρόνως έρωτηματικό βλέμμα του. Πρέπει...

Κι' όμως στις κόρες τών ματιών της είχε ζωγραφισθῇ μιá άβυσσος, μιá ίλιγγώδης άβυσσος φρίκης, τρέλλης άγωνίας...

—Δέν θ' άγαπήσω άλλον άπό σένα... τού ψιθύρισε και τόν κύτταξε με βλέμμα ανθρώπου πού άντικρύζει τόν θάνατο...

□ □

Άργά τήν νύχτα, βγόνοντας άπ' τό καράβι, όπου είχε βάλει τό αυτοκίνητό του, ό όλυμπιονίκης συνάντησε έναν φίλο του, πού τόν είχε δῇ νά φύγῃ μαζί με τήν γυναίκα, τό πρωί, στό στάδιο.

—Νάσαι λοιπόν, πονηρούλη! τού είπε ό φίλος του. Συγχαρητήρια! Πρώτης τάξεως κατάρτηση... Δέν πιστεύω νά πέρσας κι' άσχημα...

Εκείνος τόν κύτταξε έρωτηματικά.

Ο άλλος άπόρησε

Εκείνος έβγαλε ένα μαντίλι και τόφερε στό πρόσωπό του.

—Σάν απογοητευμένος φαίνεσαι; Μην εφάγες την χυλόπιτα;
—Δεν βαρύνεσαι!...
—Θά ήταν παράξενο, ύστερα απ' την κεραυνοβόλο επιτυχία σου... 'Αλήθεια, αν δεν είναι αδιακρισία, πώς τα περάσατε;
—Είναι κάτι το άκατανόητο αυτή η γυναικία! Περάσαμε την μέρα μας σ' ένα αξιοθρήνητο «ιδιαιτερο», κυττάζοντας ό ένας τον άλλο. 'Εκείνη μου έκανε πλατωνικές «εντεκλαρασιόν» και μου έδινε δρκους αιωνίας πίστεως...

—Τό σεληνόφως με τις κιθάρες και τα μαντολίνα έλειπε... Συμπέρασμα;
—Τίποτε... Τίποτε... ούτε ένα φιλή...
—Τότε, σέ συμβουλεύω να πάρης τα βρεμένα σου και να τὸ δίνης! Νά φοβάσαι τις τέτοιες γυναίκες: είναι πανούκλα, χολέρα, τύφος, ό τι θέλεις...

—'Ασφαλώς. Δεν μου λες όμως, έχεις δὴ γυναικίκες σάν και δαύτην;
—'Οσο γι' αυτό, όχι, τὸ δμολογῶ...
—'Ε λοιπόν, αξίζει τὸν κόπο νά κυνηγήση κανείς την τύχη του ως τὸ τέλος...

□ □

Ο δλυμπιονίκης λεγόταν Κάρλ. 'Εκείνη Βάντα.
Κι' ο Κάρλ κυνήγησε όσο μπορούσε την τύχη του στο πλεῖστο τῆς Βάντας... 'Ματαιοπονία; Ὑστερα από ένα μήνα, ἡ κατάσταση ήταν ἡ ίδια. 'Ο Κάρλ άρχισε νά κτρινίζει, νά γίνεται νευρικός. Για πρώτη φορά στήν ζωή του, ο νέος συνηθισμένος στίς εύκολες κατακτήσεις, άγαποῦσε σ' ἄλλη θείνά, με σοβαρότητα πὸ τὸν έφερνε σὲ απόγνωση. 'Αραγε ἡ ξελογιάστρα νά τὸν κορόϊδε; Κι' όμως όχι. Κι' ἐκείνη τὸν εἶχε ἀγαπήσει σ' ἄλλη θείνά. Τὸ πρωί, πάντα πρώτη σὲ ραντεβὸ τους, ἐκείνη πῆγαινε νά τὸν βρῇ σὲ χῶλλ τοῦ ξενοδοχείου. Πιανόταν σὲ μπράτσο του σάν νά ἤθελε νά τὴν ζηλέψουν οἱ διαβάτες, πῆγαιναν σὲ γκαράζ, ἔπαιρναν τὸ αὐτοκίνητο καὶ πῆγαιναν ἐκδρομῇ, στήν τύχη. Τὸ βράδυ, πολὺ ἀργά πάντα, τὴν συνώδεε ως τὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματός της. 'Ως ἐκεῖ...

□ □

Ποτὲ δὲν γελούσαν.
Τὸ πολὺ-πολὺ νά χαμογελοῦσε ὁ ἕνας στὸν ἄλλο σάν βρίσκονταν μόνι. 'Όταν διασταυρώνονταν, ἀντικρύζονταν τὰ μάτια τους σ' ἕνα βλέμμα λαίμαργο.
Κάποτε ἐκεῖνος τῆς εἶπε:
—Εἶσαι ἡ μόνη μου χαρά στήν ζωή. Κι' όμως δὲν εἶμαι χαρούμενος.
—'Ο έρωτας δὲν εἶναι κάτι τὸ εὐθυμο, τοῦ ἀποκρίθηκε ἐκείνη.
—'Ησαν σταματημένοι κάτω ἀπὸ ἕνα φανάρι. Σὲ μιά στιγμή, ἐκεῖνος έβγαλε τὸ μαντήλι του καὶ τῶφερε σὲ πρόσωπο. 'Ενας κρύος ιδρώτας τὸν περιέλουε.
Τὰ μέλη του έτρεμαν ἀπ' τὸν πυρετό.
Βασανισμένος, τῆς ψιθύρισε:
—'Αγάπησες ἄλλον, δὲν εἶναι ἔτσι; 'Η εἰκόνα ἐνὸς ἄλλου...
Τὰ δάχτυλά της ἀκούμπησαν στὰ χεῖλη του καὶ τὸν ἐμπόδιαν νά πῇ τίποτα παρὰπάνω... Τὰ δάχτυλα αὐτὰ ἦσαν παγωμένα, ἐυλιασμένα. Σήκωσε τὸ μέτωπο καὶ τὴν εἶδε, κατάχλωμη, με σπασμένα χαρακτηριστικά, με γυαλένια μάτια. Τρόμαξε.
—'Αγάπη μου, τῆς ψιθύρισε, δὲν θέλησα...

—Σώπα!...
'Εμειναν γιὰ πολλὰ ὥρα ἀκίνητοι, σάν

νά τοὺς βάρινε τὸ κοινὸ ἐρωτικὸ φορτίο τους... 'Ο Κάρλ, γιὰ χιλιοστὴ τώρα φορά, σκεπτόταν: 'Επὶ νά μοῦ κρύβῃ ἄραγε; Γιατί δὲν δέχεται τὴν ἀγάπη μου νά γίνῃ ὁμοία με ὅλες τῆς ἄλλες ἀγάπες; Γιατί; Κι' οἱ ἴδιες ἡλίθιες ἐρωτήσεις ξανάρχονταν, βασανιστικές, ἀμειλικτες: 'Επὶ μὴν νά μὴν, ἄραγε... 'Ο πυρετὸς τὸν έλυωνε σάν τὸ κερί. Τὴν ἔδραξε ἀπ' τοὺς ὤμους καὶ τὴν γύρισε πρὸς τὸ μέρος του:

—'Ισως νά εἶχες ἄλλον σὲ νοῦ σου, τῆς εἶπε. Δὲν τὸ εἶχα σκεφθῇ. Συχώρεσέ με. Δὲν ξέρω ποῖά εἶσαι, κατὰ βάθος. Δὲν σε γνωρίζω. 'Ενα πράγμα ξέρω μόνο: πὸς θέλω νά γίνῃς γυναίκα μου κι' εἶμαι πρόθυμος νά σε παντρευτῶ...

—Ποτέ!...
Ξεφώνισε αὐτὲς τὶς δυὸ συλλαβὲς ἀνωρθωμένη, ἐξάλλη σχεδόν... Τώρα, εἶχε πιάσει τὸ μέτωπό της με τὴν παλάμη καὶ κύτταξε ὀλόγυρα τῆς, σαστισμένη... Βρίσκονταν μέσα σ' ἕνα μπάρι. 'Ο κόσμος τὴν κύτταξε με περιέργεια...

—Μὴν θυμῶνς μαζί μου, ἀγάπη μου... Εἶμαι κουτῆ... μουρμούρισε σὲ λίγο.

Κάθεσθε καὶ πάλι κοντά του, τρέμοντας σύγκορμα καὶ πῆρε τὰ χέρια του στὰ δικὰ της ποὺ ἔκαιγαν ἀπ' τὸν πυρετό.

—... Μὴν μοῦ ξαναμῆλῃς ὥσως ποτὲ γιὰ τέτοιο πράγμα. Κάποτε, ἴσως νά σοῦ πῶ...

—Τώρα ἀμέσως θέλω νά μοῦ πῇς!
—'Οχι, ἀγάπη μου, όχι. 'Ω! ἂν ἤξερες!...

—Δὲν θέλω πιά νά μάθω τίποτα...
Τὸν κυρίευε μιά λύσσα. 'Εκείνη τὸ κατάλαβε, ἔσκυψε τὸ μέτωπο, ἔτοιμη νά κάνει τὰ ἀδύνατα δυνατὰ γιὰ νά τὸν καταπραῖνη. Τοῦ ψιθύρισε:
—Χτύπα με, ἂν θέλῃς...

'Ο Κάρλ τραβήχτηκε ἀπὸ κοντά της, ἀπλώσε τὸ χέρι καὶ πῆρε τὸ καπέλλο του. Τὸ φόρεσε σάν τρελλὸς καὶ σὲ λίγο βρισκόταν έξω, περπατώντας με βήματα ὑπνωτισμένον κι' ἀναμασσώντας σαρκασιμούς, βλαστήμιες...

Ζούσε ἕνα διαρκὲς μαρτύριο καὶ τώρα μάλιστα τὸ ἀντιλαμβανόταν: τὴν εἶχε ἀνέβασε τόσο ψηλά, τόσο ψηλά!... Τὴν καταβαρῶροση!... 'Η Βάντα, ὥστε, ἦταν ἀνάξιά του;

Τὸν εἶχε μαγέψει ὁ μῦθος.

Πολλὰ ὥρα, περπάτησε, έτρεχε, καλῆτερα, σάν τρελλὸς, ἐνῶ συγκρατιόταν με μίαν ὑπεράνθρωπη δύναμη γιὰ νά μὴ μιλήσῃ δυνατὰ, γιὰ νά μὴν ξεφωνίσῃ... Τέλος, ἀντελήφθη πὸς γυρνοῦσε διαρκῶς γύρω ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο ὅπου ἔμενε ἐκείνη. 'Εοφίσε τὰ δόντια του ἀηδιασμένος ποὺ ἐξακολουθοῦσε νά τὴν ἀγαπᾶ ὁλοένα καὶ πὺς πολὺ κι' ἀνέβηκε κατ' εὐθείαν σὲ δωμάτιό της...

Τῆς εἶπε σαρκαστικά:
—Σ' ἀρέσει νά βασανίζῃς τοὺς ἄνδρες;

Ξεχώρισε πολὺ καλὰ μέσα στὰ ἀπέραντα μάτια της τὴν ἔκφραση τῆς φρίκης ποὺ ὑπῆρχε πάντα σ' αὐτά, μεγαλωμένη ὁμως γιγαντωμένη! Αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδιζε νά προχωρήσῃ καὶ νά τὴν ἀγαλιάσῃ!...

—Καὶ μένα μοῦ ἀρέσεις! τῆς φώναξε. Πι; Μήπως δὲν με θέλεις;

'Εκείνη δὲν τὸν ἀπάντησε. 'Απεναντίας

γαντζώθηκε ἀπάνω του καὶ ἄρχισε νά τὸν φιλεῖ, ἐνῶ τὰ μάτια της ἀνοίγαν διάπλατα τὸ κενό, σάν νάβλεπαν ἕνα φρικαλέο ὄραμα...

—'Αγάπη μου... 'Οχι, όχι... 'Αργότερα... 'Ισως...

Παραληροῦσε.
'Εκείνος τὴν έσφιξε με περισσότερη ὀρμή.

Τότε ἐκείνη, σάν νά μὴν ἀντιλαμβανόταν τὴν παρουσία του, ἄρχισε ξαφνικά νά τραγουδᾷ, με φωνὴ μικροῦ κοριτταῖο, με φωνὴ χωρὶς ψυχὴ:

'Ηταν ἕνα καραβάκι
ποὺ δὲν ταξίδι-ξί-ξίδεψε ποτέ,
'Ωέ! 'Ωέ!

'Ο Κάρλ τινάχτηκε πίσω, κατάχλωμος. Τὰ μάτια του καρφώθηκαν ἀπάνω της γουρλωμένα ἀπ' τὴν φρίκη.

—... ποὺ δὲν ταξί-ξί- ξίδεψε ποτέ...

□ □

'Επειτα ἀπὸ λίγες μέρες ἕνας γιὰ τρὸς ἦρθε νά τὴν παραλάβῃ, σπαλμένος ἀπ' τὴν Σουηδία, τὴν πατρίδα της, ἀπ' τὴν οἰκογένειά της. 'Ενας ἀγαθὸς ἄνθρωπος ποὺ τὴν εἶχε γνωρίσει παιδί, κοπέλλα, γυναίκα... Εἶδε τὸν Κάρλ καὶ τοῦ ἐξήγησε:

—'Ωρισμένοι ἐφιάλτες, τοῦ εἶπε, δὲν συγχωροῦν ποτέ...

Καὶ πρόσθεσε:
—Εἶχε παντρευτῇ καὶ χήρεψε. Χήρεψε σὲ ἡλικία εἰκοσι χρονῶν... 'Ο σύζυγός της πέθανε τὴν βραδυὰ τῶν γάμων των, στήν ἀγκαλιά της... 'Η εἰκόνα αὐτῇ, ποὺ τῆς φέρατε ἀθελα μπροστὰ της, σκότωσε τὸ λογικὸ της...

ΖΩΡΖ ΚΑΛΒΕ

ΤΙ ΤΡΩΝΕ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΦΥΕΙΣ

Κατὰ τὸν δόκτορα Ντάβις, τὸ πνεῦμα, γιὰ νά δημιουργήσῃ, χρειάζεται τὸ σῶμα νά τρέφεται καλά. 'Ιδίως οἱ μουσικοσυνθέται, ἔχουν ἀνάγκη ἀφθονῆς τροφῆς.

'Αλλ' ἕνας 'Αγγλος μουσικοσυνθέτης, ὁ σερ Λάνδον Ρόναλδ, τοῦ ὁποῖο τὸ ἔργο «'Ο κῆπος τοῦ 'Αλλάχ» φημίζεται πολὺ, ἰσχυρίζεται ἀντιθέτως ὅτι δὲν ὑπάρχει καμμία σνέση μεταξὺ τῆς τροφῆς καὶ τῆς καλλιτεχνικῆς δημιουργίας. 'Όταν συνέθετε αὐτὸ τὸ ἔργο, ὁ Ρόναλδ ἔπαιρνε ὡς μόνη τροφὴ ἕνα ἡ δυὸ σάντουιτς καὶ κάποτε κανένα.

'Υπενθυμίζει δὲ ὅτι ἕνας φίλος τοῦ Μπάχ τὸν εἶδε μιά μέρα νά γευματίζει μ' ἕνα κουτί σαρδέλλες, τῶν ὁποῶν εἶφαγε τὸ λάδι βουτώντας τὸ ψωμί του. Οἱ σαρδέλλες... πρελούντιο τῶν ἀθανάτων συμφωνιῶν...

Οὐδέποτε, ἐξ ἄλλου, ἔγινε λόγος γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴ ὄρεξη τοῦ Μόζαρτ, τοῦ Μπετόβεν, τοῦ Βάγνερ, οὔτε τοῦ Γκουνῶ καὶ τοῦ Σοπέν.

'Ο σερ Ρόναλδ φαίνεται ὅτι περισσότερη ἐμπύ τοσὺνη ἔχει στὰ ἐκλεκτὰ φαγητὰ παρὰ στήν ἀφθονία τους.

'Εγραψε τὸ ἀγαπώτερο τραγὸν τῶν ἡμερῶν ἀπὸ ἕνα ἐλαφρὸ γεῦμα, ὅπου ἡ σοῦπα, ἕνα πουλερικὸ καὶ ἡ σαλάτα συνωδεύονταν ἀπὸ ἄσπρο κρασί καὶ συμπληρώθηκαν μ' ἕνα πρώτης τάξεως ποῦρο τῆς 'Αβάνιας.

'Ημερολόγια καὶ καζαμίες

ΠΟΤΕ ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΚΑΝ - Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥΣ

Δὲν πρόκειται γιὰ τὰ ἡμερολόγια τοῦ τοῖχου ἢ τῆς τσέπης, τοὺς ἡμερολογίτες, ἀλλὰ γιὰ τὰ βιβλία-ἡμερολόγια ποὺ κυκλοφοροῦν συνήθως κάθε Πρωτοχρονιά.

'Αρχίζουν ἀπὸ τώρα νά ετοιμάζονται τὰ ἡμερολόγια αὐτὰ καὶ σὲ λίγο θὰ κυκλοφοροῦν οἱ ἀγγελίες τους γιὰ τὴν ἐγγραφή τῶν συνδρομητῶν.

Εἶναι λοιπὸν ὁπωσδήποτε ἐπικαιρὸ τὸ θέμα.

'Η ἱστορία τῶν ἡμερολογίων εἶναι ἀλλή- λένδετος με τὴν ἱστορία τῆς τυπογραφίας. Φαίνεται, ὅτι τὸ πρῶτο βιβλίο ποὺ σκέφθη- κε νά τυπώσῃ ὁ ἄνθρωπος, μόλις ἐφευρέθη- κε ἡ τυπογραφία ἦταν τὸ ἡμερολόγιο.

'Αλλὰ, πρόκειται γιὰ τὰ ἡμερολόγια ὑπὸ τὴν σημερινὴν τους μορφή. Γιατί τὰ ἡμερο- λόγια ὡς εἶδος ὑπῆρχαν πολὺ παλαιότερα ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων. Οἱ Πέρσαι τοῦ Δαρείου, φαίνεται ὅτι ἦσαν οἱ πρῶτοι ποὺ διαφύρα προγονιστικά ποὺ βασίζονταν στίς προδιέψεις τῶν ἀστρολόγων.

'Επίσης οἱ Ρωμαῖοι εἶχαν ἡμερολόγια, γραμμένα ἐπάνω σὲ πλάκες, καὶ τὰ ἔλεγαν «σάστι».

Στὴν Εὐρώπῃ ἡ πρώτη ἐμφάνισις τῶν ἡμερολογίων ὑπῆρξε γεγονός... κοσμοϊστορι- κός. 'Η διάδοσις τῶν ὑπῆρξε ἀλματική, με- ταξὺ ὅλων τῶν κοινωνικῶν τάξεων καὶ ἰ- δίως τῶν λαϊκῶν, γιὰ τὴν περιεχόμενὰ πολλὰ ἀ- λήθειες, καὶ πρακτικῆς γνώσεως, ἀλλὰ ὅχι καὶ λίγα ψέμματα! Διὰ τὴν ψευδοπροφητείες, προλήψεις, δεισιδαιμονίες κτλ. οἱ ὁποῖες πάντα εὐχαριστοῦν τὰ πλῆθη.

'Επὶ 'Ερρίκου τοῦ Γ' ὁμως, στήν Γαλλία ἡ ἡμερολογιομανία ἦταν τόση, ποὺ γιὰ ἀνα- χαιτισθῇ ἡ αἰσχρὴ ἐκμετάλλευσις τοῦ λαοῦ ἀπὸ μερικοὺς ἐπιτηδέους, ἐξεδόθη διάτα- γμα τὸ ὁποῖο ἀπαγόρευε τὴν δημοσίευσιν τὰ ἡμερολόγια προφητειῶν καὶ προβλέ- των γιὰ τὰ πολιτικὰ ἰδίως, πράγματα.

□ □

Στὴν ἀρχή, τὰ περισσότερα ἡμερολόγια ποὺ κυκλοφοροῦσαν στήν Εὐρώπῃ, τυπωνόν- ταν στήν 'Ολλανδία. Πρῶτη χειραφετήθηκε ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς ἡ 'Αγγλία. 'Επὶ 'Ιακώβου τοῦ Α' (1603—1625) δημοσιεύ-θηκε διάταγμα μετὸ ὁποῖο ἐδίδετο τὸ προ- νόμιο τῆς ἐκτυπώσεως καὶ ἐκμεταλλεύσεως τῶν ἡμερολογίων στὰ δυὸ πανεπιστήμια ποὺ ὑπῆρχαν τότε στήν 'Αγγλία καὶ σὲ μιά ἐ- ταιρεία, ἡμικρατική.

Τὰ πανεπιστήμια καὶ ἡ ἐταιρεία αὐτῇ, θέ- λησαν νά μὴ δημοσιεύουν στὰ ἡμερολόγια προγονιστικά καὶ τέτοια, ἀλλὰ τὸ κοινὸ δὲν ἀγνόησε τὰ ἡμερολόγια τους.

Τὰ πρῶτα ἑλληνικὰ ἡμερολόγια, τυπώ- νονταν στήν Βενετία, ὅπως ἄλλωστε καὶ τὰ πρῶτα ἑλληνικὰ βιβλία. Περιεχον καὶ αὐ- τὰ ἀστρολογικὲς προβλέψεις καὶ προφητείες γιὰ παρόντα καὶ μέλλοντα, γιὰ θεομηνίες, δολοφονίες, γεννήσεις μεγάλων προσώπων, λιμούς, λοιμούς καὶ καταποντισμούς κ.λπ.

Οἱ Καζαμίες στήν ἀρχὴ δὲν ὑπῆρχαν.

Βγήκαν κυρίως ὅταν προώδεψε ἡ ἡμερολο- γικὸ ἐπὶ κίνηση καὶ γωρίστηκε τὸ ἀστρο- λογικὸ φιλικὸ ἀπὸ τὸ καθαρὸς ἐγκυκλοπαιδι- κὸ καὶ φιλολογικὸ ποὺ ἔχουν σήμερα τὰ ἡμερολόγια.

'Ετσι ἀναγκάσθηκαν νά ὑποχωρήσουν. 'Ως τὴν ἐποχὴ ὁμως ἐκείνη, ἡ καλλίτερα, ὡς τὰ 1775 τὰ ἡμερολόγια ἦσαν ἀκαλαίσθητα, δύσχερηστα καὶ χονδροειδῆ. Μόλις μετὰ 50 χρόνα τὰ ἡμερολόγια ἔγιναν περίπου ἐκείνο ποὺ εἶναι σήμερα. Δηλαδή βιβλία ἀνθρω- πινὰ, με καλλίτερο γούστο τυπωμένα.

□ □

'Αναριθμητὰ εἶναι τὰ ἡμερολόγια ποὺ ἐκ- δίδονται τώρα κάθε χρόνο σ' ὅλο τὸν κόσμο. Δὲν εἶναι δὲ πιά τὰ ἀνόητα ἐκείνα βιβλία μετὰ τὰ προγονιστικά περὶ καιροῦ, πολιτικῆς, καὶ συντελείας τῶν αἰώνων, ἀλλὰ βιβλία μετὰ ἕναν κόσμον χρήσιμες καὶ πρακτικῆς πληρο- φορίας με στατιστικῆς, με φιλολογικῆ καὶ ἐπιστημονικῆ ὕλη, καὶ ἐν γένει με ποικι- λίαν περιεχομένου χρήσιμη καὶ συχνὰ πο- λύτιμη γιὰ τοὺς σπουδαστὰς ἰδίως.

Τὰ περισσότερα ἡμερολόγια ἔχουν ἐκδο- θῇ στήν Γαλλία. 'Αλλὰ καὶ τὰ πὺς περιεργα. Τουλῆσιτον στίς παλαιότερες ἐποχές. Θέ- λετε μερικοὺς τίτλους; Πάρτε: τὸ «'Ημερο- λόγιο τῶν Καλοφαιάδων», τὸ «'Ημερολόγιο τῶν Φίλων τοῦ Γλεντιού», τὸ «'Ημερολό- γιο... τῶν 'Εραστῶν» κτλ. κτλ.

Σήμερα, τὰ σπουδαιότερα ἡμερολόγια ποὺ κυκλοφοροῦν σ' ὅλο τὸν κόσμο εἶναι τοῦ οἴκου 'Ασέρ, (Παρίσι) τὸ περίφημο «Γρό- τας» (γεμανικὸ) τὸ «Δὴ Γουδρόλδ» (ὁ «Κό- σμος» ἀμερικανικὸ) ποὺ ἐκδίδεται συνεχῶς ἀπὸ τὸ 1886.

Τὸ «Δὴ Γουδρόλδ» 'Αλμανακ Μπονκ ὁφ Φάντες» ποὺ ἔχει 900 σελίδες κ. ἄ.

Στὴν 'Αμερικὴ τὸ πρῶτο ἡμερολόγιο ἐξε- δόθη ἀπὸ τὸν Βενιαμὶν Φραγκλῖνο καὶ κυ- κλοφοροῦσε στήν Φιλαδέλφεια τακτικὰ ἀπὸ τὰ 1733 ὡς τὰ 1767.

Στὴν 'Ελλάδα τὸ πρῶτο ἡμερολόγιο εἶχε ἐκδοθῇ ἀπὸ τὸν γιαντὸ Α. Γ. Κλάδο, τὸ 1837 μετὰ τὸν τίτλο «'Εφετηρὶς τοῦ Βασι- λείου τῆς 'Ελλάδος». Περιελάμβανε 290 σελίδες καὶ ἐδημοσίεψε γιὰ πρώτη φορὰ στήν 'Ελλάδα στατιστικῆς γιὰ τὴν κρατικὴ ὁργάνωσι, τίς προόδους καὶ τὴν κίνησι τοῦ τόπου.

Τὰ πρῶτα ἑλληνικὰ ἡμερολόγια, τυπώ- νονταν στήν Βενετία, ὅπως ἄλλωστε καὶ τὰ πρῶτα ἑλληνικὰ βιβλία. Περιεχον καὶ αὐ- τὰ ἀστρολογικὲς προβλέψεις καὶ προφητείες γιὰ παρόντα καὶ μέλλοντα, γιὰ θεομηνίες, δολοφονίες, γεννήσεις μεγάλων προσώπων, λιμούς, λοιμούς καὶ καταποντισμούς κ.λπ.

Οἱ Καζαμίες στήν ἀρχὴ δὲν ὑπῆρχαν.

Βγήκαν κυρίως ὅταν προώδεψε ἡ ἡμερολο- γικὸ ἐπὶ κίνηση καὶ γωρίστηκε τὸ ἀστρο- λογικὸ φιλικὸ ἀπὸ τὸ καθαρὸς ἐγκυκλοπαιδι- κὸ καὶ φιλολογικὸ ποὺ ἔχουν σήμερα τὰ ἡμερολόγια.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Α. ΤΖΩΡΤΖ ΚΑΙ ΦΟΣ

'Ο Λούδ Τζώρτζ ἐξέδωκε καὶ τὸν πέμπτο τόμο τῶν ἀπομνημονευμάτων του. Στὸν τό- μο αὐτό, μιλεῖ γιὰ τοὺς στρατηγούς Φὸς καὶ Πέροινγκ.

'Ο Α. Τζώρτζ ἀναφέρει μεταξὺ ἄλλων καὶ τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτό του μετὰ τὸν Φὸς.

'Ο στρατάρχης τῆς Γαλλίας εἶχε στὰ διάφορα ζητήματά του τὴν γνώμη του καὶ ἐννοοῦσε καὶ τὴν ὑποστήριζε, με πείσμα πολλές φορές. Γι' αὐτὸ ἐρχόταν συχνὰ σὲ σύγκρουση μετὰ τὸν Λούδ Τζώρτζ.

Μιά μέρα ποὺ ὁ Φὸς ὑποστήριζε πᾶλε με πείσμα τὴν γνώμη του ἐπάνω σ' ἕνα πολιτι- κὸ ζήτημα, ὁ Α. Τζώρτζ τοῦ λέγει:

—Θάγινε κάποιο λάθος στρατηγέ μου, στοὺς διορισμούς μας. Θάπρεπε νάσθαι σεῖς ὁ πολιτικός καὶ ἐγὼ ὁ στρατηγός.

□ □

ΤΟ ΜΟΥΣΟΛΗΝΙ ΓΚΑΡΣΟΝΙ

'Ο Τριστὰν Μπερνάρ, ὁ διάσημος Γάλλος χιονομωρὶστας, μῆκε μιά μέρα σ' ἕνα ἐστια- τῆριο σὲ ὅποιο ὑπῆρχε καὶ μουσική. Τὸ γκαρσόνι ἔσπευσε ἀμέσως νά τὸν περιποιη- θῇ. 'Ο Τριστὰν Μπερνάρ πῆρε τὸν κατὰ- λογο καὶ σταματώντας σ' ἕνα φαγητὸ ποὺ πρώτη φορὰ τὸ ἔδλεπε, ρώτησε τὸ γκαρ- σόνι...

—Τί εἶναι αὐτό;
Καὶ τὸ γκαρσόνι, ἀφηρημένο, ἔχοντας τὸ νοῦ του στήν μουσική:

—Εἶναι ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴν Εὐδυ- μη Χῆρα, κύριε!...

□ □

ΠΩΣ ΠΗΡΕ ΤΗΝ ΠΡΟΚΑΤΑΒΟΛΗ

'Ο ποιητὴς Πὸλ Βερλαῖν, εἶχε πάντα ἱ- στορίες μετὰ τοὺς ἐκδότες του, ὅπως καὶ ἄλ- λοτε γράφαμε.

Κάποτε παρουσιάσθηκε σ' ἕνα ἀπὸ αὐτοὺς καὶ τοῦ ζήτησε μιά προκαταβολὴ εἰκοσι φράγκων γιὰ κάτι ποιήματά του ποὺ θὰ τοῦ ἔγραφε.

'Ο διδιστοπῶλης ἀρνήθηκε νά τοῦ δώσῃ τὰ εἰκοσι φράγκα.

—'Αρνεῖσθε λοιπὸν, τοῦ λέγει ὁ Βερ- λαῖν:

—'Αρνοῦμαι!

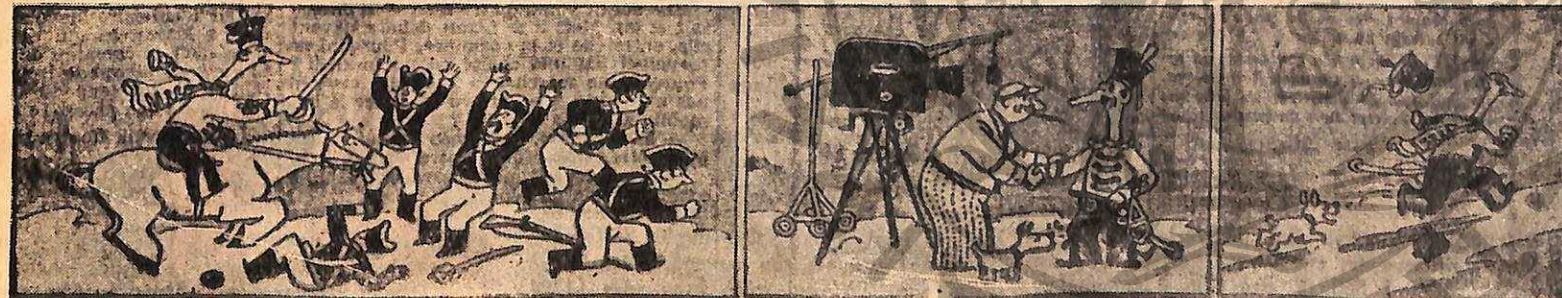
—Εἶναι ἡ τελευταία σας λέξη;

—'Η τελευταία!

'Ο Βερλαῖν δὲν εἶπε τίποτε. Διευθύνεται στήν προθήκη τοῦ καταστήματος, παίρνει ἄ- πὸ ἐκεῖ πέντε δικοῦς τοῦ τόμου, καὶ φεύ- γει. Σὲ λίγο τοὺς πωλοῦσε στὸν γειτονικὸ διδιστοπῶλη στήν μισή τους τὴν τιμὴ.

'Ο διδιστοπῶλης ζήτωσε ἀλλὰ καὶ ὁ Βερ- λαῖν δὲν τοῦ θανατίστηκε πᾶς λεπτά!

Ο Κ. ΠΕΙΡΑΧΤΗΡΗΣ ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΤΟΣΟ ΓΕΝΝΑΙΟΣ ΟΣΟ ΦΑΙΝΕΤΑΙ

Μπρὸς στὸν φακό.

Ἡ συγκαταθήκη τοῦ βασιλέως.

Ἡ ἔδραος πραγματικότητος.

Απ' όλα δι' όλους

Η ΑΡΧΗ ΤΩΝ ΦΑΡΩΝ

Δεν είναι διόλου εφεύρεση των νεωτέρων χρόνων οι φάροι. Τους ήξεραν και τους μεταχειρίζονταν οι άνθρωποι από αρχαιολογικών χρόνων. Θυμάσθε τα έπτα θαύματα του κόσμου. Έν απ' αυτά ήταν και ο

φάρος της 'Αλεξανδρείας, που φώτιζε την είσοδο του λιμένος και την θάλασσα, έξω, σε άρκετο βάθος. Περιφημος ύστερ' απ' αυτόν υπήρξε ο φάρος της Μεσσήνης, στην Σικελία της σημερινής 'Ιταλίας.

Βεβαίως, οι φάροι αυτοί δεν ήταν μέ... ηλεκτρικό φως. Οι πρώτοι φάροι με ηλεκτρισμό λειτουργήσαν στα 1865, στην Γαλλία, στον λιμένα της 'Εβ.

Τώρα χτίζεται στην Νότιο 'Αφρική ο μεγαλύτερος φάρος του κόσμου. Θα λειτουργήσει τον άλλο Σεπτέμβριο και θα έχει δύναμη 9.500.000 κερίων! Θα μπορεί δηλ. να φωτίσει σε ακτίνα 35 χιλιομέτρων.

□ □

Ο ΠΙΘΗΚΟΣ—ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Ένα πολύ περίεργο ζώο ζή στο αρχιπέλαγος της Σόνης. Είναι κάτι μεταξύ νυχτερίδας, ποντικού και πιθήκου. Έχει δηλαδή το σώμα μεγάλου ποντικού, το κεφάλι πιθήκου και την μεμβράνη της νυχτερίδας. Έχει μεμβράνη όμως αυτή είναι τόσο ανεπτυγμένη, ώστε σκεπάζει ολόκληρο το ζώο σαν μανδύας, από το κεφάλι ως τα πόδια. Όπως δέ το χρώμα της είναι λευκό, όταν πετά το παράξενο αυτό ζώο μοιάζει σαν ένα μικρό φάντασμα, από εκείνα που έχει αναπαράσχει η παιδική φαντα-

σία μας, σκεπασμένα δηλ. με ένα λευκό σεντόνι σαν σάβανο, απ' την κορυφή ως τα νύχια. Γι' αυτό και δόθηκε στο ζώο η επωνυμία «πιθήκος-φάντασμα». Ζή μέσα στα δένδρα και είναι εξίσου ευκίνητο όσο και οι πιθή-

κοι. Κυκλοφορεί μόνο την νύχτα και τρέφεται με ποντικούς.

□ □

ΠΩΣ ΞΕΓΕΛΟΥΝΕ ΤΗΝ

ΣΤΡΟΥΘΟΚΑΜΗΛΟ

Ξέρετε ποιο είναι το πιο δυνατό από όλα τα πουλιά; 'Η στρουθοκάμηλος που είναι και το πιο μεγάλο. 'Η δύναμή της είναι αφάνταστη. Με ένα χτύπημα της φτερούγας της μπορεί να σάς σπάσει το πόδι σαν άχυρο, και με μια εφόρμησή της μπορεί να ρίξει κάτω ολόκληρο φράχτη! Είναι σαν να λέμε ή φάλαινα του περωτού κόσμου. Έτσι κι αυτή μπορεί μ' ένα χτύπημα της ουράς της, να αναποδογυρίσει ή να συντρίψει μια δάσκα και να αναστατώσει την θάλασσα, μέχρι του σημείου να δώσει την εντύπωση μικρής τρικυμίας.

'Η στρουθοκάμηλος όμως δεν είναι μονάχα δυνατή, αλλά και καχύποπτος και δυσμεταχειρίστη. Είναι όμως και πολύ άνοητη. Ξέρετε το φυσικό της που καθιέρωσε την έκφραση «αριστάνει την στρουθοκάμηλο»: όταν την κυνηγούν στα δάση, κρύβει το κεφάλι της πίσω από ένα δένδρο και επειδή δεν βλέπει εκείνη τους κυνηγούς φαντάζεται ότι δεν την βλέπουν κι' αυτοί.

Έτσι συλλαμβάνεται. Ένώ διαφορετικά, με την δύναμη που έχει και την ταχύτητα που αναπτύσσει τρέχοντας, αυτό θάταν αδύνατο. Έτσι, λοιπόν, όταν θέλουν στους ζωολογικούς κήπους να την μεταφέρουν από ένα κλουβί σε άλλο, της ρίχνουν επάνω στο κεφάλι ένα ύφασμα. Το πουλί επειδή δεν βλέπει, νομίζει τον εαυτό του σε απόλυτη ασφάλεια και αφήνει να το τοποθετήσουν επάνω στο χειρωναξί που θα το μεταφέρει στο άλλο κλουβί.

□ □

ΤΟ ΟΠΛΟ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

Πηδες δεν ξέρει τον Ροβινσών Κροίσο; Ποιος δεν διάβασε την συναρπαστική ιστορία του;

Ός γνωστόν, ο Ντανιέλ Ντεφο ένεπνεύσθη το αριστουργήμα του από την οδύσσεια ενός Σκωτσέζου ναύτη, του 'Αλεξάνδρου Σέλιου, που ο πλοίαρχός του, τον είχε θγάλει στο νησί Χουάν-Φερναντέθ, (Ειρηνικό-Ωκεανός) για να τον τιμωρήσει επειδή τον σβάθαισε. Τό νησί αυτό ήταν τότε (1704) άκατοίκητο. 'Ο Σέλιος-Ροβινσών, έμεινε αυτού ως τα 1709, όποτε και τον παρέλαβε

ένα άλλο αγγλικό καράβι που περνούσε από εκεί.

Τώρα, δημοσιεύεται στα αγγλικά φύλλα ότι βρέθηκε το όπλο με το οποίο κυνηγούσε ο Ροβινσών. Τό είχε ένας Άγγλος συλλέκτης και στην άκρη του μπορεί κανείς ακόμη να διαβάσει το όνομα της βασιλίσσης

Άννας της 'Αγγλίας με τη χρονολογία 1701. Από τό άλλο μέρος του κοντακιού ο Σέλιος έχει χαραξει με τον σουγιά του: «Α. Σέλιος». Λάγχο Ν. Μ.» Λάγχο, είναι το χωριό όπου είχε γεννηθεί ο έφημος αυτός, και τα δυο κεφαλαία Ν. Μ. είναι τα αρχικά των λέξεων Νόρθ-Μπριτάν (Βόρειος Μ. Βρετανία).

□ □

ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΕΣ ΕΚ

ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΟΤΗΤΟΣ

Βά και ένα μέρος του κόσμου στο οποίο τό να είναι κανείς χωροφύλαξ είναι ζήτημα κληρονομικού δικαιώματος, μεταβιβαζόμενου από πατέρα σε παιδί. Είναι το Μοντερεράτ, μια μικρή επαναστατημένη σήμερα κομόπολις στα γύρω της Βαρκελώνης, στην Ισπανία.

Στα παλιά τα χρόνια, η περιφέρεια του Μοντερεράτ, έλητοκρατείτο αγρίως, για να άντεπεξέλθουν δε οι χωρικοί κατά της μάστιγος είχαν ζητήσει την άδεια να σχηματίσουν ένα τοπικό σώμα χωροφυλακής το οποίο δεν θα έπληρώνετο από τό κράτος, αλλά θα τό συντηρούσε ή πόλις. Έτσι και έγινε. Από τότε, βέβαια, πέρασαν χρόνια και ή ληστεία έξέλειπε. 'Ο θεσμός όμως του κληρονομικού χωροφύλακος έμεινε γά να προσ-

τιδη άπειρη γραφικότητα στις γιορτές του μέρους, με τις περίεργες παλαιές στολές των χωροφυλάκων, δηλ. όλων σχεδόν των άρρένων κατοίκων του τόπου, μικρών και μεγάλων.

Οί έρωτες της 'Ιντας Λουπίνο

ΜΙΑ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΙΚΗ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΤΗΝ ΓΚΑΝΤΥΣ ΧΩΛΑ

Οί έρωτές μου μου είπε ή νεαρή στάρ 'Ιντα Λουπίνο, —δταν με κάποια έλαφρή στενοχώρια της άνήγγειλα ότι ό τίτλος του άρθρου που έπρόκειτο να γράψω ήταν «Οί έρωτες της 'Ιντας Λουπίνο» — είναι όύο. Άγάπησα δυο φορές μόνον στα εί-

κοσι χρόνια της ζωής μου. Και ό ένας από τους έρωτες αυτούς έχει πεθάνει.

Τό Χόλλυγουντ έπενόησε τόν θρόλο που κυκλοφορεί για τους άναριθμήτους έρωτας μου. Άνάμεσα σε άλλους τίτλους με ώνομασαν «Μιά έξαίσια ένζενύ». Με ώνόμασαν ακόμη «ένα επιπόλαιο πλάσμα-τάκι». Είπαν ότι γυρίζω μιά με τόν ένα και μιά με τόν άλλο. Διέδωσαν ότι έχω ένα σωρό ειδύλλια. Είπαν: «Είναι ένας θερμόαιμος τύπος ή 'Ιντα Λουπίνο».

Δέν είμαι μιά έξαίσια ένζενύ. Δέν είμαι καν μιά ένζενύ που υποτίθεται ότι είναι ένα άμαθο και άξεγβαλο κοριτσάκι.

Εγώ, δυστυχώς, γνώρισα καλά την ζωή από πολύ μικρή. Από ένδεκα χρόνων κέρδιζα τό ψωμί μου. Ήμουν ένδεκα χρόνων δταν άνήγγειλα στον πατέρα μου ότι θα άφηνα τό σχολείο, ότι θα άναδεικνύομαι στάρ σε ήλικία δεκατεσσάρων χρόνων και ότι θα έτρεφα έγώ στο μέλλον όλη μου την οικογένεια. Δέν τά έλεγα αυτά από έγωισμό. Τά έλεγα γιατί έπιθυμούσα τόσο δυνατά να φροντίσω κι' έγώ για εκείνους, να τούς άναποδώσω ό,τι είχαν κάνει για μένα ως τώρα. 'Ο πατέρας μου Στάνλεϋ Λουπίνο ήταν εύπορος. Μπορούσε να μάς έχη όλα τά κομφορ και την πολυτέλεια ακόμη. Ήθελα όμως να άπαλλάξω τόν πατέρα μου από την ευθύνη που είχε για μένα καθώς και για την μητέρα μου την γνωστή ήθοποιό Κόννυ Έμεραλντ.

Ο πατέρας μου όμως δέν τά άκουσε αυτά. Μου είπε ότι άν έπέμενα να άφήσω τό σχολείο, θα έπρεπε ή να βρω δουλειά εντός είκοσιτεσσάρων ώρων, ή να ξαναγυρίσω στο σχολείο και να σπουδάσω ώσπου γίνο είκοσι χρόνων. Μου έπε άκόμη ότι άν εύρισκα έργασία, θα μπορούσα να φροντίζω για τόν εαυτό μου και ότι εκείνος δέν θα φρόντιζε πιά καθόλου για μένα.

Εγώ βρήκα δουλειά. Και ό πατέρας μου κράτησε τόν λόγο του. Από εκείνη την ήμέρα δέν μου έστειλε ούτε μιά πεντάρα.

Εργάστηκα σκληρά και γύρισα όλη την Άγγλία με ένα σωρό θιάσους. Βρέθηκα χωρίς λεφτά για να πάρω ψωμί και δοκίμασα συχνά την πείνα. Συνάντησα στην ζωή μου πολλά είδη ανθρώπων και γυναικών. Και δέν μπορεί μιά γυναίκα να είναι «ένζενύ» ούτε «επιπόλαιο πλάσμα-τάκι» δταν άγωνίστηκε τόσο σκληρά στην καθημερινή βιοπάλη από ένδεκα χρόνων.

Και άνθεξα σε όλα αυτά και έπέτυχα στην καθημερινή βιοπάλη από κάποια ψυχική δύναμη πολύ μεγάλη, που δέν είναι εύκολο να σάς εξηγήσω. Μιά ψυχική δύναμη που με προειδοποιεί πότε ό θάνατος είναι κοντά, πότε με άπειλεί κανένας κίνδυνος, πότε θα άσθαινω κάμια μεγάλη λύπη. Πριν από ένα χρόνο έβυτησα μιά νύχτα γεμάτη άγωνία. Είνα άσθαινη ένα παγωμένο χέρι να χαϊδεύη τό πρόσωπό μου. Έστειλα

την καμαριέρα μου να τηλεγραφήσει στην Άγγλία. «Κάτι συμβαίνει στον πατέρα μου, τής είπα». Τηλεγραφήσαμε πράγματι και μάθαμε ότι εκείνην άκριβώς την στιγμή γινόταν στο σπίτι μας Ιατρικό συμβούλιο γιατί ό πατέρας μου ήταν έπικίνδυνα άρρωστος. Και αυτό τό πράγμα μου συμβαίνει συχνά. Καταλαβαίνω άκόμη άν ένας άνθρωπος είναι ελκρινής ή όχι, από την πρώτη στιγμή που θα τόν άντικρύσω. Δέν είμαι άνισόρροπη ούτε τρελή, πιστέψτε με».

□ □

Δέν είναι άνισόρροπη. Κάθε άλλο! Γιατί αυτό τό γοητευτικό κορίτσι με τό έξαίσιο κρινόλευκο δέρμα, με τά μαλλιά που μοιάζουν σαν άτίμητο χρυσάφι και δυο μάτια σαν άνοιχτές βιολέττες, αυτό τό γοητευτικό παιδί, είναι τό γεροντότερο είκοσάχρονο πλάσμα που συνήντησα ποτέ. Έχει κάτι τό τραγικό επάνω της γιατί τά νειάτα είναι πάντα τραγικά δταν τά έχει άγγίξει τό πεπρωμένο. Είναι άκόμη σκληρή, ψυχραιμη και φιλόδοξη. Είναι άμελικτη, γιατί είναι τιμία. Είναι άτρόμητη γιατί είναι ελκρινής. Είναι σπάνια, γιατί δέν μιμείται τις άλλες γυναίκες.

□ □

Την στιγμή που μιλούσαμε την φώναξε στο τηλέφωνο ό Φράνσις Λέντερερ. Και ή συζητήσις τους βάστηξε άρκετά. Κατάλαβα ότι ήσαν δυο πολύ καλοί φίλοι.

—Όχι όχι, ό Φράνσις Λέντερερ δέν είναι ένας από τους «έρωτας της Λουπίνο» μου είπε ή 'Ιντα, δταν τέλος διέκοψαν την συνομιλία τους. Θα ήθελα να σάς πω την αλήθεια σχετικώς μ' αυτόν. Είναι ό πιο χαριτωμένος, ό πιο παρεξηγημένος και ό πιο άξιαγάπητος άνθρωπος τό Χόλλυγουντ. Θα σάς πω ένα παράδειγμα για να δείτε πώς τόν παρεξηγούν. Τελευταίως είχε στείλει σε διάφορους φίλους του μερικά θαυμάσια λάχανα που είχε καλλιεργήσει μόνος του στον κήπο του. «Μπράβο, γέρο, τού είπαν όλοι. Τά λάχανα ήταν περίφημη ιδέα ως διαφήμιση». 'Ο Φράνσις τούς κύτταξε με μάτια δρθάνοιχτα. Άπορούσε πώς δέν κατάλαβαιναν ότι τούς τά είχε στείλει ως πραγματικό δώρο και ήταν υπερήφανος που μόνος του τά είχε περιποιηθή και δέν ήθελε να πιστέψουν ότι ούτε καν έπέρασε από τόν νού του ή ιδέα της διαφήμισης.

Αισθάνομαι μεγάλη φίλα για τόν Φράνσις. Τόν εκτιμώ και τόν αγαπώ όπως ένα σπάνιο άνθρωπο. Καμιά φορά δταν πηγαίνω τούς σκύλους μου περπάτο τό βράδυ και περνά από τό σπίτι του, τό φωνάζω από τόν δρόμο: «Νά έλθω μέσα να μιλήσωμε!» Και μου φωνάζει κι' εκείνος: «Ω ναι, αγαπητή μου, έλάτε μέσα σάς παρακαλώ». Και μπαίνω στο σπίτι του με μεγάλη εδχαρίστηση. Ένώ φορώ τό πιο πρόχειρο και παλις φόρεμα που έχω και εκείνος συχνά είναι με τά ρούχα της κηπουρικής του».

Καθόμαστε και συζητούμε ώρες ολόκληρες για ένα σωρό θέματα που μας ενδιαφέρουν πολύ. Φιλοσοφία, ψυχολογία, κοινωνιολογία. Μπορώ να μιλήσω πραγματικά με τόν φράσεις όπως θέλω. Είναι ένας φίλος για μένα, ένας πραγματικός φίλος. Και αυτό που υπάρχει ανάμεσά μας δεν είναι έρωας, είναι φιλία».

■ ■

Κύτταξε ξανά τον τίτλο του άρθρου μου στο χαρτί που είχα αρχίσει να κρατώ σημειώσεις: «Οι έρωτες της "Ιντας Λουπίνου" και ένα μικρό χαμόγελο χάραξε τα χείλη της».

—Σας μίλησα προηγουμένως για την πρώτη μου αγάπη. Τον συνήντησα όταν ήμουν ένδεκα χρονών και εκείνος δεκατεσσάρων. Στην Αγγλία φυσικά. Ήταν και αυτός ήθοποιος. Τά χρόνια περνούσαν. Ένα ωραίο αίσθημα αναπτύχθηκε ανάμεσά μας. Δεν ήταν ανθρώπινο το αίσθημα αυτό. Ανήκε σε ένα άλλον κόσμο. Μυστικό, μαγευμένο και θεϊκό. Ήμασταν ευτυχισμένοι. Ήταν τόσο ιδανικό και όμως πραγματικό συγχρόνως. Ύστερα έγω ήλθα στο Χόλλυγουντ. Και μία μέρα πήρα ένα τηλεγράφημα ότι σκοτώθηκε σε ένα αυτοκινητικό δυστύχημα. Ένώ πέθαινε μου έγραψε τις τελευταίες του σκέψεις ενόσω διατηρούσε ακόμη τις αισθήσεις του. Μου έγραψε να κρατώ το κεφάλι μου ψηλά. Μου έγραψε να προσπαθήσω να πραγματοποιήσω όλα όσα είχαμε όνειρευθεί κάποτε μαζί.

Δεν μπορώ να μιλήσω για το θέμα αυτό. Αισθάνομαι ένα πόνο να μου σφίγγει την καρδιά. Ένα από τα πράγματα που αντιπαθώ τρομερά είναι να μιλή κανείς για την ιδιωτική του ζωή και να την δι- νη κομμάτια κομμάτια στο κοινό. Να γιατί θαυμάζω τόσο πολύ την Γκρέτα Γκάρμπο. Είναι η μοναδική στάρ της ό- ποιας είμαι θαυμάστρια. Όχι γιατί είναι μία μεγάλη ήθοποιος, αλλά γιατί απέ- κρουσε όλους και διατήρησε την περι- φη- μη μόνωσή της.

Φοβούμαι ότι επί κάμποσο καιρό δεν κράτησα το μέτωπό μου ψηλά. Αναγκα- ζόμουν να κάνω πράγματα που μου έλε- γαν. Νά πηγαίνω στα διάφορα κέντρα, να χορεύω με διάφορους γνωστούς ήθο- ποιούς (τότε ακριβώς ήταν που άρχισαν να λένε ότι ήμουν έρωτευμένη με τον Τζακ Όκι, έπειτα με τον Τόμ Μπρόουν και ύστερα με τον Λιούις Μάλιστον και ούτω καθεξής). Πήγαينا στις συγκεν- τρώσεις γιατί μου είπαν ότι έπρεπε να εί- μαι δημοφιλής για να αποκτήσω την δό- ξα. Ποτέ μου όμως δεν αισθάνθηκα τίπο- τα άλλο εκτός από πλήξη. Τά αντιπαθού- σα όλα. Τώρα δεν πηγαίνω ποτέ, ούτε στο Γκρόβ, ούτε στο Τροκαντερό, ούτε σε κανένα νυκτερινό κέντρο. Απορώ τι εδωχάρηση βρίσκει κανείς εκεί. Έγώ κυττάζω την δική μου δουλειά και το Χόλλυγουντ με αντιπαθεί γι' αυτό.

—Ω ναι, δεν ξέρετε ότι είμαι μία από τις πιο αντιπαθητικές στάρ του Χόλλυ- γουντ; Λένε ότι είμαι τρελλή, νευρική, επιπόλαιη και δυσάρεστη. Αφήστε τους να λένε. Όταν αποκτήσω εκείνο που ε- πιθυμώ, όταν βεβαιωθεί ότι ο πατέρας μου, η μητέρα μου και η αδελφή μου εί- ναι εξασφαλισμένοι για όλη τους την ζωή, τότε θα δώσω τις βαλίτσες μου, θα γυρίσω πίσω στην Αγγλία να γράφω ποιήματα και τραγούδια και θα τους πω «Γεια σας, βρήτε τώρα και κανέναν άλ- λον να του λέτε τις ανοησίες σας!»

■ ■ ■

ρέσει κάποιος το το λέω φανερά και δ- χι πίσω από την πλάτη του. Μπορεί να μην είναι ευγενικό, είναι όμως ειλικρινές.

■ ■

—Ήμουν παραγμένη, απογοητευμένη, και μελαγχολική όταν μία δεύτερη αγά- πη μπήκε στην ζωή μου. Και πρώτη φο- ρά στά είκοσι χρόνια μου αισθάνθηκα τον έαυτό μου ήρεμο και γαλήνιο. Ναι, είμαι έρωτευμένη τώρα. Για δεύτερη φο- ρά. Ίσως και για πρώτη φορά από μιάς απόψεως... Ξέρετε το όνομά του...»

Τό ήξερα. Και αν δεν τώ ήξερα ακόμη, τώ μεγάλο πορτραίτο του Λούις Χόουαρντ, που κύτταζε τόσο τρυφερά την "Ιντα α- π' τον τοίχο άπέναντί θά μου τώ είχε πη- Γιατί αυτό τώ συμπαθέστατο, ειλικρινές, και γλυκύτατο νεανικό πρόσωπο κυριαρ- χεί σ' όλο τώ δωμάτιο. Τό μόνο άλλο πορτραίτο που υπάρχει σ' όλο τώ δωμά- τιο είναι μία μικρή φωτογραφία τού Φράνσις Λέντερερ.

—Τώρα ξέρω τι είναι η πραγματική αγάπη, μου λέγει η "Ιντα με πεποίθηση. Είναι πολύ διαφορετική από τά πρόσκαι- ρα και παροδικά αίσθηματά που νιώθει κανείς στην ηλικία αυτή. Τώρα γνωρίζω την μεγάλη αγάπη. Είναι ανθρώπινη αλ- τη την φορά. Είναι συγχρόνως έκτιμης, αγάπη, συμπάθεια και φιλία.

Μπορεί να συζητούμε ώρες ολόκλη- ρες με τόν Λιούις. Και οι δυό αγαπούμε την μοναξιά. Εκείνος είναι ένας έρημι- της. Τό ίδιο και έγω. Καταλαβαίνουμε ό ένας τόν άλλο. Μου λέγει τις υποθέσεις τ' ου και τόν άκούω με πολύ περισσότερον ενδιαφέρον παρά αν έπρόκειτο για δικά μου ζητήματα. Και οι δυό είμαστε από την Αγγλία. Και οι δυό έχουμε δύσκολο χαρακτήρα.

Δεν αισθάνομαι τόν έαυτό μου νέο. Έζησα δέκα ζωές σ' αυτά τά δέκα χρό- νια. Αγωνίσθηκα, κουράστηκα, έπληξα. Γνώρισα μία θλιβερή απομόνωση. Εργά- στηκα σαν τόν σκύλο, δώχτηκα από την οικογένειά μου. Τώρα όμως έγω τρέφω όλους τούς δικούς μου. Και είδα τόν πα- τέρα μου να με εύχαιρη με συγκίνηση, όταν τώ έδωσα τά μέσα να ξεκουραστή και αυτός λίγο.

Ξέρω ότι γνωρίζω την Ζωή, καταλή- γει η "Ιντα, πιστεύω ότι γνωρίζω τόν Έρωτα... Και τέλος ξέρω ότι «Οι έρωτες της "Ιντας Λουπίνου" υπήρξαν δυό... δυό μονάχα... και πραγματικά αληθινά»

ΓΛΑΝΤΙΣ ΧΩΛΛ

ΜΙΚΡΑ ΜΙΚΡΑ

ΤΑ ΠΙΟ ΓΕΡΑ ΚΕΦΑΛΙΑ

Ξέρετε ποιοι από όλους τούς κατοί- κους της γής έχουν τά πιο γερά κε- φάλια; Οι ιθαγενείς της νήσου Κού- βας. Τόσο γερό είναι τώ κρανίο τους, που οι άνθρωποι αυτοί σπάνουν επάνω του τά Ινδικά καρύδια που μαζεύουν!

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΘΥΜΑ... ΤΗΣ «ΠΕΡΜΑ- ΝΑΝΤ»

Αυτό συνέβη στα 1547... Περμανάντ και 1547; Και όμως. Ή νεαρή Ζα- κελίνα Μομμάν καταδικάσθηκε να καή ζωντανή, γιατί τόλμησε να κάνει... μπουκλες τά μαλλιά μιάς άγνωστης γυ- ναίκας! Τό πράγμα θεωρήθηκε ως έγ- κλημα καθοσιώσεως και η άτυχη Ζακε- λίνα, ύπεστη τόν χειρότερο τών θανάτων.

ΤΡΩΝΕ ΤΑ ΣΚΥΛΙΑ

Οι κάτοικοι του Ουρανίου Κράτους, οι Κινέζοι, δεν τρώνε μόνο ποτι- κούς, αλλά και τά σκυλιά. Είναι έ- να είδος σκυλιού που τώ λένε Κινέζικα «τσόου» δηλ. «τροφή». Τό σκυλί αυτό οι Κινέζοι τώ τρέφουν... για να τούς θρέψη άργότερα και αυτό!

Ο ΜΟΝΟΣ ΠΟΥ ΣΩΘΗΚΕ

Στά 1896, ναυαγούσε στις άκτές της Βρετανίας τώ μεγάλο άγγλικό ατ- μόπλοιο «Ντράμμοντ Καίριτλ». Από τούς 249 ανθρώπους που επέβαιναν σ' αυ- τό, πλήρωμα και έπιβάτες, γλύτωσε μο- νάχα ένας, ο Γάλλος Σέρλ Μαρκάρ, κάτοχος της ύπ' αριθ. 13 καμπίνας.

Και ύστερα λένε ότι τώ 13 είναι γουρ σούζικος αριθμός!...

ΟΙ «ΙΠΠΟΤΑΙ ΤΟΥ ΚΡΑΣΙΟΥ»

Στην Βουργουνδία της Γαλλίας υπάρ- χει η πιο περιεργή λέσχη τού κόσ- μου: είναι τών «Ιπποτών τού κρα- σιού». Την έχουν ιδρύσει την λέσχη διά- φοροι κρασοπότες της περιφέρειας, με- ταξύ τών οποίων και άρκετοι έργοστα- σιάρχαι τών περιφημών κρασιών, και έχει σκοπό την προπαγάνδα και διάδοση τών κρασιών αυτών. Ή λέσχη, που έχει ιδρυθή τώ 1934, έδρεύει μέσα σ' ένα με- γάλο υπόγειο κρασιών.

ΦΟΒΕΡΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

6482.000 σάκκοι καφέ έχουν κατα- στραφή στην Βραζιλία από την έπο- χή της έφαρμογής τού μέτρου τού περιορισμού της εξαγωγής, δηλ. από τώ 1931. Παρ' όλην όμως αυτή την κατα- στροφή, υπολογίζεται ότι φέτος τώ σάκ τού καφέ θά φθάση τούς 6.500.000 σάκ- κους!

ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ

Ως γνωστόν, η Κ.Τ.Ε. απέκτησε νέο μεγαλοπρεπέστατο μέγαρο, τώ ό- ποιο ακόμη δεν έχει τελειώσει κα- λά-καλά. Κάθε κράτος, άνέλαιβε να διακοσμήσθαι και από μιά αίθουσα. Ή Ίσπανία είχε προσφερθή να διακοσμήσθαι την μεγάλη αίθουσα τών συνεδριάσεων. Ακόμη όμως περιμένει η Κ.Τ.Ε....

Ο Φρέντυ έχει μεράκια

ΕΥΘΥΜΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΤΖΙΜ ΤΖΟΝΣΟΝ

Μπέρτι.— Τζίβς, έχω να σου πω κάτι.

Τζίβς.— Άκούω τόν κύριο. Μπέρτι.— Κάποιος στενός φί- λος μου τάχει πολύ σκούρα. Γνωρίζεις τόν κ. Μπουλίβαν;

Τζίβς.— Μάλιστα, κύριε.

Μπέρτι.— Έ λοιπόν, επιστρέφοντας στην λέσχη για να γευματίσω, τόν βρήκα με κατεβασμένα μούτρα. Μου φάνηκε ά- πιστευτο, γιατί ξέρεις τώ εύθυμος τύπος είναι... Μου έξηγήσε πώς είχε τσακωθεί με τήν άρραβωνιαστική του — την ξέρεις, την μίς Έλιζα Βίκερς;

Τζίβς.— Διάβασα την άγγελία τών άρραβώνων τους στο «Νταίηλυ Μαίηλ». Την μίς Βίκερς δεν την ξέρω.

Μπέρτι.— Έ λοιπόν, τά χάλασαν. Τώ γιατί δεν τώ ξέρω, είναι όμως γεγο- νός πώς άρνείται να τόν ξαναδύ, δεν τώ άπαντά τώ τηλεφώνω και τώ έπι- στρέφει τά γράμματά του με την λέξη «άπαράδεκτο» άπάνω στόν φάκελ- λο.

Τζίβς.— Είναι πολύ λυπηρόν, κύριε. Μπέρτι.— Πρέπει να έπέρβουμε, Τζίβς. Τί θάλεγε αν έπαιρνα μαζί μου τόν νέο στην άκροθαλασσιά; Τώ καλλι- τερο που έχει να κάνει κανείς για εκεί- νους που έγκατέλειψε ή λατρευτή τους, είναι να τούς κάνει ν' αλλάξουν τοπίο.

Τζίβς.— Είναι καλή ιδέα, κύριε. Μπέρτι.— Τώ ταξίδι είναι τώ καλ- λίτερο φάρμακο. Γνώριζα έναν τύπο που τόν είχε παρατήσει σύζυγο ή Δουλοινέα του. Έφυγε για τώ έξωτερικό. Ύστερα από δυό μήνες, ή Δουλοινέα τού τηλε- γράφησε: «Ξαναγύρνα, Μύριελ». Θέλησε να τής άπαντήσει, δεν μπορούσε όμως να θυμηθί τώ έπίθετό της. Κι' έτσι, δεν τής άπάντησε κι' έζησε αιώνια εύτυχισμένος.

Δεν άποκλείεται ή Μπουλίβαν άφού πε- ράση μαζί μες δυό- τρεις βδομάδες στο Μάρβρις να θεραπευθή δλωσδιόλου. Στο άναμεταξύ, έσύ, Τζίβς, σκάλισε μέσα στο γαλοφύες σχέδιο που θά ένώση και πάλι τις δυό αυτές υπάρεξεις.

■ ■

(Στ' Μάρβρις. Άμμουδιά, σπιτάκια, κου- νούλια, σκνίπες.

Ή ήσυχη ζωή της έξοχής φαίνεται να ται- ριάζει στόν δυστυχισμένο Φρέντυ Μπουλίβαν. Μόλις άνατελεί τώ φεγγάρι δεν έκολλά άπ' την άμμουδιά. Τά κουνούπια τών λατρεύουν και τόν προτιμούν από πολύ πιο όρεκτικούς παραθεριστάς. Ή μόνη τού άσχολία, όλημέ- ρα, είναι να παίξη πάνω μ' ένα δάχτυλο, παίζοντας ύφος άπελπισμένου. Σ' αυτά τά χάλια τόν βρλαει μία μέρα ή Μπέρτι, έπι- στρέφοντας άπ' τώ μπάνιο).

Φρέντυ.— Μπέρτι, την είδα!

Μπέρτι.— Ποιόν είδες; Την Έλιζα Βίκερς; Έδω είναι;

Φρέντυ.— Ναι, μένει σέ κάτι φίλους — πηνα στο πόστ-ρεστάντ να δώ αν είχα γράμματά.. και βρήκα άντιμέτω- πος μ' αυτήν.

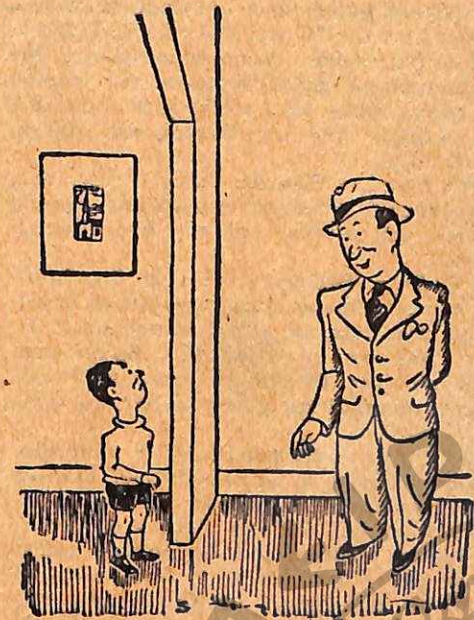
Μπέρτι.— Κι' εκείνη;

Φρέντυ.— Μου γύρισε τις πλάτες! Άχ, γιατί να με κοιτάζεις έδω, Μπέρ- τι, θέλω να φύγω!

Μπέρτι.— Ίσα-Ίσα: μία κι' είναι έ- δω, κύτταξε να την κάνης να υποχρεω- θή σέ σένα. Άλήθεια, να μπορούσες να την έμποδίσης να πνιγί. Την στιγμή που άπομακρύνεται άπ' την παραλία, ως ύ- ποθέσουμε πώς μουδιάζει τώ πόδι της ή τώ χέρι της, ή και τά δυό μαζί. Όρμάς, βουτάς σαν ήρωας και την ξαναφέρνεις στην παραλία.

Φρέντυ.— Δεν ξέρω κολύμπι

(Άπογοητευμένος ή Μπέρτι τόν αφήνει και ξαναγυρίζει στην άμμουδιά. Ξαφνικά, βλέπει την Έλιζα. Είναι καθισμένη άπάνω στην άμμο και βοηθεί ένα παιδάκι να φτιά- ξη έναν πύργο. Κοντά της, ξαπλωμένη σέ μία πολυθρόνα μία ηλικιωμένη κυρία, που ή Έλιζα την φωνάζει «Θεία», διαβάσει. Σε λίγο, τώ παιδάκι άπομακρύνεται για να σκοτώση μία άμμο με τώ φτυάρι του. Ό

Δυστυχώς κι' ή μικρός δεν έχει ιδέα να πώς λένε τόν πατέρα του.

Μπέρτι.— Δέν έχω καμιά διάθεση να μπώ!

Κύριος.— Γιατί... μπά, είναι ή Τζαί- ημς!

Μπέρτι.— Δέν με λένε Τζαίημς. Σας φέρνω πίσω τώ παιδί σας. Κύριος.— Τώ βλέπω. Καλημέρα, Καλημέρα, Τζαίημς, άναγνωρίζεις τόν μπαμπά σου; (στών Μπέρτι) Μένετε έ- δω;

Φρέντυ.— Τι είναι αυτό τώ μυζιάρι- κο;

(Ό Μπέρτι τού έξηγει τά καθέκαστα, ένθ συγχρόνως ταιζει μέλι τώ μικρό για να μη ξεφωνίση).

Φρέντυ.— Ύπεροχο σχέδιο! Να σέ φιλήσω, Μπέρτι.

Μπέρτι.— Πήγαине καλλίτερα με τώ μωρό. Ή Έλιζα θά είναι στην άμμου- διά.

(Ό Φρέντυ παίρνει τόν μικρό και γίνεται άφαντος. Εύχαριστημένος από τόν έαυτό του.

ή Μπέρτι άνάβει ένα σιγαρέτο και τόν πε- ριμένει. Σε λίγο, ή Φρέντυ έπιστρέφει...

μαζί με τώ μικρό!).

Μπέρτι.— Δέν την βρήκες; Φρέντυ.— Την βρήκα.

Μπέρτι.— Έ... λοιπόν;

Φρέντυ.— Ήλ(θι, τώ μωρό δεν εί- ναι ξαδερφάκι της! Τώ συνάντησε στην παραλία δλωσδιόλου τυχαία.

Μπέρτι.— Μά... άφού έπαιζε μαζί τού;

Φρέντυ.— Μπορεί νάπαιζε... πάντως, πρώτη φορά στην ζωή της τώ είδει!

Μπέρτι.— Σε ποιόν άνήκει αυτό τώ άναθεματισμένο μωρό;

Φρέντυ.— Ίδέαν δεν έχω και ούτε μ' ενδιαφέρει! Όπως τά κατάφερες, πι- στεύω να φάς μερικά χρονάκια φυλακή για άπαγωγή παιδιού, αυτή θά είναι ή παρηγορία μου. Θάρθω να σέ κοροϊδεύω άνάμεσα από τά κάγκελα της φυλακής!

Μπέρτι.— Διηγήσου τι σου συνέβη! (Ή έξιτόρηση γίνεται με βλαστήμιες έ- ναντίον τού Μπέρτι. Ή Έλιζα τόν ύποδέ- χτηκε με την ψυχρότητα πάγου).

Φρέντυ.— Έσύ είσαι υπεύθυνος για όλα αυτά. Για να μην έχης μερδεψοδου- λίες, καλά θά κάνης να τούς επιστρέψης τώ μυζιάρικό τους προτού φθάση ή άστρ- νομεία.

Μπέρτι.— Ποιοι είναι οι γονείς τους; Φρέντυ.— Όσο ξέρεις έσύ, άλλο τό- σο ξέρω κι' έγω!

Μπέρτι.— Ποū μένουν;

Φρέντυ.— Ρωτάς που μένουν... δυό άγνωστοι;

(Δυστυχώς κι' ή μικρός δεν έχει ιδέα να τώ δλωσδιόλου ποτέ δεν σκέφθηκε να ρω- τήση τώ όνομα τού πατέρα του. Ό Μπέρτι, όμως έφευρετικός όπως πάντα κατορθώνει να τόν ανακαλύψη, μέσω τού ζαχαροπλάστου τού οποίου ή μικρός είναι άπ' τούς πιο κα- κτικούς πελάτες. Οι γονείς τού μικρού μέ- νουν στην βίλλα «Μπελβύ». Ό Μπέρτι, μό- λης τώ πληροφορείται, σπεύδει στην βίλλα με τόν μικρό. Κουδουνίζει: τίποτα. Στο δεύ- τερο κουδούνισμα άνοίγει ένα παράθυρο στο δεύτερο πάτωμα κι' έμφανίζεται ένας κύ- ριος).

Κύριος.— Άπαγορεύεται ή είσοδος! Μπέρτι.— Δέν έχω καμιά διάθεση να μπώ!

Κύριος.— Γιατί... μπά, είναι ή Τζαί- ημς!

Μπέρτι.— Δέν με λένε Τζαίημς. Σας φέρνω πίσω τώ παιδί σας.

Κύριος.— Τώ βλέπω. Καλημέρα, Καλημέρα, Τζαίημς, άναγνωρίζεις τόν μπαμπά σου; (στών Μπέρτι) Μένετε έ- δω;

Μπέρτι.— Μάλιστα, νοίκιασα μία βίλλα για δυό μήνες.

Κύριος.— Τώ όνομά σας, παρακα- λώ;

Μπέρτι.— Γοόστερ.

Κύριος.— Μήπως είσθε συγγενής της μίς Γοόστερ που γνωρίζα και που παν- τρεύτηκε κάποιον κ. Σπένσερ;

Μπέρτι.— Είναι ή θεία Άγάθι. Θά άποφασίσετε όμως να ή όχι, νάνοίξετε την πόρτα σας για να παραλάβετε τόν άπόγονό σας;

Κύριος.— Άδύνατον να σας άνοίξω. Άφού είσθε όμως άνεψιός της κυρίας

Σπένσερ, θά μᾶς κάνετε μιὰ χάρη. "Ε-
χομε ἐπιδημία ἰλαρᾶς στοῦ σπίτι καὶ φο-
βόμαστε μὴν κολλήσῃ ὁ δυστυχισμένος
μικρὸς. "Αν ἦσασαν ξένους, θὰ δίσταζα
νὰ σᾶς ἐμπιστευθῶ τὸν Τζάιμς, ἔχω ὁ-
μως πλήρη ἐμπιστοσύνη στὸν ἀνεψιὸ τῆς
κ. Σπένσερ. Πάρτε τον σπίτι σας ὥσπου
νάρθῃ ὁ ἀδελφός μου νὰ τὸν παραλάβῃ.
Τοῦ γραψα καὶ θάρῃ σὲ μερικές μέρες.
Μπέρι (ἀποσβολομένος).— Σὲ με-
ρικές μέρες!

Κύριος.— "Ὡς τότε, κρατᾶτε κοντά
σας τὸν Τζάιμς. Δὲν εἶναι καλὴ ἡ λύσις
μου; "Η γυναικὰ σας θὰ κάνῃ καλὴ πα-
ρέα μαζί του!

Μπέρι.— "Η γυναικὰ μου! Μὰ εἴ-
μαι ἀνύπαντρος!

Κύριος.— Αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία.
"Αγοράστε ἕνα κουτί γάλα καὶ ταΐζτε
τον. Σᾶς εὐχαριστῶ ἐκ τῶν προτέρων.

□ □

(Θέλοντας καὶ μὴ, ὁ Μπέρι φεύγει, κρα-
τώντας τὸ παιδί ἀπ' τὸ χέρι. Στὸν
δρόμο, συναντᾶται μὲ τὴν "Ελίζα Βίκερς).
"Ελίζα.— Καλημέρα, μπέρι. "Ὡστε
λοιπὸν ξαναβρήκες τὸν μπαμπά σου; Γί-
ναμε πολὺ φίλοι μὲ τὸ ἀγοράκι σας, κύ-
ριε. Εἶναι κουκλάκι!

("Η "Ελίζα γίνεται ἀφαντῇ, προτοῦ προ-
λάβῃ ὁ Μπέρι νὰ ἐξηγηθῇ. Τότε αὐτὸς, ἔ-
ξω-φρενῶν, ἐπιστρέφει στοῦ σπίτι του, ὅπου
συναντᾷ τὸν Φρέντυ).

Φρέντυ.— Τώρα, τί σκέπτεσαι νὰ κά-
νῃς;

Μπέρι.— Θὰ κυττάξουμε νὰ τὰ βο-
λέσουμε.

Φρέντυ.— Τί ἀνακατεύεις κι' ἐμένα;
Μήπως θαρρεῖς πὼς θὰ γίνω παραμάν-
να; "Εγὼ ἐπιστρέφω στοῦ Λονδίνου!

Μπέρι.— Φρέντυ, φίλε μου, ὥστε
ἐγκαταλείπεις ἕναν φίλο σὲ τόσο κρίσι-
μες περιστάσεις;

Φρέντυ.— Χωρὶς τὸν παραμικρὸ δι-
σταγμό.

Μπέρι.— Μόνος μου νὰ γδύνω, νὰ
λούζω καὶ νὰ ντύνω τὸν μικρό!

Φρέντυ.— Θὰ σὲ βοηθήσῃ ὁ Τζίβς...

("Ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμήν διαλέγει ὁ
Τζίβς γιὰ νὰ κἀνῇ τὴν ἐμφάνισή του).

Τζίβς.— Λυποῦμαι πολὺ, κύριε, μὰ
δὲν ἔχω καμμιὰ πείρα ἀπὸ παιδιά.

Μπέρι.— Τὰ βλέπεις, Φρέντυ; "Εσὺ
πρέπει νὰ μὲ βοηθήσῃς.

Φρέντυ.— "Αδύνατον τῶν ἀδυνάτων!

Μπέρι.— Μὴν ξεχνᾶς πὼς ὅ,τι ἔκα-
να, τὸ ἔκανα γιὰ χατήρι σου!

Φρέντυ (ἀναστενάζοντας).— "Ας εἴ-
ναι; θὰ τὸ πῶ κι' αὐτὸ τὸ μικρὸ ποτήρι.
Μὴν περιμένῃς ὅμως ποτὲ νὰ σοῦ χρωστῶ
εὐγνωμοσύνη.

□ □

("Ἀρχίζει ἡ "Εβδομάς τῶν Παθῶν γιὰ τὸν
Μπέρι. Στὴν ἀρχὴ κατορθώνει ν' ἀποκοιμή-
σῃ τὸν μικρὸ δίνοντάς του νὰ καταδροχθί-
σῃ ἀφθονά ζαχαρωτά. "Υστερὰ ὁ Φρέντυ
βοηθεῖ τὸν φίλο του νὰ γδύσῃ τὸν μικρὸ
καὶ νὰ τὸν βάλλῃ στοῦ κρεβάτι. Μένει ὅμως
ἕνα πρόβλημα πῶς ἂντο: τοῦ ντυσίματος.
Εὐτυχῶς, πού τὴν ἐπομένῃ, καλοῦν μιὰ πα-
ραμάννα ἀπ' τὴν γειτονικὴ βίλλα πού ἀνα-
λαμβάνει ἀντὶ γενναίας ἀμοιβῆς, νὰ φρον-
τίξῃ, τίς ὁρὲς πού εἶναι ἐλεύθερη, γιὰ τὸν
Τζάιμς. "Ο Μπέρι ἀνακουφίζεται κι' εἶναι
εὐχαριστημένος ἀπ' τὴν οἰκονομικὴ ἀτυ-
σφαιρα πού δημιουργεῖ ἡ παρουσία ἐνὸς
παιδιοῦ στοῦ σπίτι).

□ □

Τζίβς.— Κύριε, πῆγα χθὲς τὸ βράδυ
στὸ σινεμά.

Μπέρι (ψυχρά).— "Ελίζα νὰ δια-

σκέδασης.

Τζίβς.— Μάλιστα, κύριε. "Ἦταν ἕνα
φίλμ πού οἱ σκηνὲς του ἐκτυλίσσονται
στὰ ἀριστοκρατικὰ σαλόνια τῆς Νέας
"ὸρκης μὲ τὴν Τζῶαν Κράουφορντ, τὸν
Κλάρκ Γκέμπλ καὶ τὴν μικρὴ Σίρλεϋ
Τέμπλ.

Μπέρι (ψυχρά).— Λαμπρά. Καὶ σή-
μερα, ἂν πᾶς στὸν Φασουλῆ, ἔλα αὐριο
νὰ μοῦ διηγηθῇς τί εἶδες.

Τζίβς.— "Ο τίτλος τοῦ φίλμ ἦταν «Χέ-
ρια παιδιοῦ». "Ο πατέρας κι' ἡ μητέρα
τραβοῦσαν καθένας τὸν δρόμο του...

Μπέρι (ψυχρά).— Τί κρίμα!

Τζίβς.—...κατὰ βάθος ὅμως ἐξέκολου-
θοῦσαν νὰ ἀγαπιῶνται...

Μπέρι (ἔξω-φρενῶν).— Δὲν μοῦ
κάνεις τὴν χάρη; "Αρκετὸς σκοτοῦρες ἔ-
χω μ' αὐτὸ τὸ ἀναθεματισμένο...

Τζίβς.— Σᾶς διηγούμαι αὐτὸ τὸ φίλμ
γιατὶ μοῦφερε μιὰ ἰδέα, κύριε. Μιὰ πρῶ-
της τάξεως ἰδέα. Μὴν ξεχνᾶτε, πὼς ἐσεῖς
μοῦ εἶχατε ἀναθέσει...

Μπέρι (ντροπισσόμενος).— Μὲ συγ-
χωρεῖς καλὲ μου Τζίβς...

Τζίβς.— "Ε λοιπόν, ἡ μικρούλα τοὺς
ἐνώνει καὶ πάλι. Λέει: «Γιατὶ ὁ μπαμπᾶς
δὲν ἀγαπάει πιά τὴν μαμά μου;» Αὐτὸ
τοὺς συγκινεῖ ὑπερβολικά, ἡ μικρούλα
παίρνει τὰ χέρια τους καὶ τοὺς τὰ ἐνώνει.

Μπέρι.— "Ὡστε, σκέπτεσαι, Τζίβς;...

Τζίβς.—...νὰ χρησιμοποιοῦμε τὸν
μικροσκοπικὸ φιλοξενούμενο τοῦ κυρίου
σὲ τρόπο ὥστε νὰ ἐπέλθῃ μιὰ συμφιλίω-
ση μεταξὺ τῆς μὲς Βίκερς καὶ τοῦ κ.
Μπούλβαν.

Μπέρι.— Ξεχνᾶς ὅμως, Τζίβς, πὼς
δὲν ὑπάρχει κανένας συγγενικὸς δεσμὸς
μεταξὺ τοῦ μικροῦ καὶ τῶν δυὸ ἐρωτευ-
μένων!

Τζίβς.— Βέβαια, αὐτὸ εἶναι ἕνα ἐμπό-
διο, πιστεύω ὅμως πὼς μπορούμε νὰ ἐπιτύ-
χουμε ἕνα ἱκανοποιητικὸ ἀποτέλεσμα, ὅ-
ταν, τὴν στιγμήν πού θὰ βρῶσκονται
μαζί ἡ μὲς Βίκερς μὲ τὸν κ. Μπού-
λβαν, τὸ παιδί πῇ μιὰ συγκινητικὴ φρά-
ση.

Μπέρι (χαρούμενος).— Μπράβο,
Τζίβς! "Εξοχὴ ἡ ἐμπνευσή σου. Ἀπαρρῶ
πὼς βλέπω τὴν σκηνή. Τὸ μυζιάρικο εἴ-
ναι στὸ μέσον. "Η νέα βρίσκεται δεξιά.
"Ο Φρέντυ κάθεται στὸ βάθος καὶ παίξῃ
πιάνο—μὲ τὸ ἕνα δάχτυλο, δυστυχῶς. "Ο
διάλογος τελειώνει μὲ τὴν φράση τοῦ
παιδιοῦ: «"Η ὁμορφὴ κυρία γιατὶ δὲν ἀ-
γαπᾷ πιά τὸν καλὸ φίλο μου;» "Ο Φρέν-
τυ ἀνοίγει τὴν ἀγκαλιά του ὅπου οἰχνε-
ται ἡ "Ελίζα. Παρατεταμένο φιλὶ. Αὐλαία.

Τζίβς.— Θὰ προτιμοῦσα ὁ μικρὸς
νᾶλεγε μόνο αὐτὴ τὴν φράση: «Φίλα τὸν
Φρέντυ!».

Μπέρι.— Σὺμφωνοί. Μένει τώρα νὰ
κατορθώσουμε νὰ συναντηθοῦν οἱ δυὸ
νέοι. Θὰ βροῦμε διώκον τὸ τόπο, ἀργό-
τερα. Πρῶτῃ μας δουλειᾷ εἶναι τώρα νὰ
διδάξουμε τὸν ρόλο του στὸν μικρὸ. Πρῶ-
τῃ δοκιμῇ, στίς ἔντεκα καὶ τέταρτο.

□ □

("Ο δυστυχισμένος Φρέντυ ἔχει χάσει ὁλό-
τελα τὸ ἥθικό του. Γι' αὐτὸ, ὁ Μπέρι σκέ-
πεται νὰ τὸν καταστήσῃ ἐνήμερο τῆς συ-
ννομοσίας μὲ τὴν διδασχὴν τὸ μικρὸ. Προκα-
ταρκτικὴ ἐργασία: τὸ μπουκνώνουν μὲ ζα-
χαρωτά. Τοῦ μαθαίνουν πὼς μὲς πῇ τὴν
φράση θὰ πάῃ ὡς ἀμοιβὴ μιὰ σοκολάτα.
Κι' ἡ διδασκαλία γίνεται κατεσκευασμένης
γιατὶ ἐπὶ ἀσκήσιον φόβος νὰ ἐνοικήσῃ ἀρρόστη
ὁ θεῖος τοῦ μικροῦ καὶ νὰ τὸ ἀπαγάγῃ. "Ο
Τζίβς μὲ τὸν Μπέρι εἶχαν ἀποφασίσει νὰ
περιμένουν προδότου προτοῦ δοθῇ τὸ μικρὸ
αὐτὸ σῆμα—ἡ μοῖρα ὅμως τὸ θέλει ἄλλοιως

κι' ἡ αὐλαία ἀνοίγει τὴν ἐπομένη. Κανεῖς
δὲν ἐφταῖε σ' αὐτὸ. "Ο Τζίβς εἶχε θυγῇ
ἔξω κι' ὁ Μπέρι βρίσκεται στοῦ σπίτι μαζί
μὲ τὸν Φρέντυ καὶ τὸν μικρὸ. "Ο Φρέντυ
κάθεται στὸ πιάνο. "Ο Μπέρι μὲ τὸν μικρὸ
στὴν βεράντα. "Η "Ελίζα Βίκερς περνᾷ.
Βλέποντάς τὴν, ὁ μικρὸς δρύεται).

"Ελίζα.— Καλημέρα, μπέρι. Καλὴ
μέρα σας, μπορῶ νὰ μῶ μιὰ στιγμὴ;

(Χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησιν τρέχει μέσα
κι' ἀρχίζει νὰ παίξῃ μὲ τὸν μικρὸ. Κατάρτα,
ὁ Φρέντυ βρίσκεται σὲ ἀπόστασιν τριῶν μέ-
τρων. "Αν ἐρχόταν νὰ τὸν ἀντιμῶσιν; "Α-
νόμα δὲν εἶχε διδασχὴ τὸν ρόλο του).

Μπέρι (γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὸν κίνδυ-
νο).— Μόλις ἐτοιμαζόμασταν νὰ κατε-
βούμε στὴν πλάξ.

"Ελίζα.— "Αλήθεια; ("Αφουγκράζε-
ται) Κουρδίζουν το πιάνο σας. "Ισα-ἴσα
πού ζητοῦμε κι' ἐμεῖς ἕναν χορδιστὴ γιὰ
τὸ δικό μας. Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ τοῦ πῶ
νὰ περάσῃ ἀπ' τὸ σπίτι μας μόλις τελει-
ώσῃ τὴ δουλειά του σὲ σᾶς;

Μπέρι (σκούπιζοντας τὸν ῥυό ἱ-
δρώτα του).— Ξέρετε, οἱ καλλιτέχνες
δὲν θέλουν νὰ ἐνοχλοῦνται ἀπάνω στὴν
ἐργασία τους... Τοῦ τὸ λέω ἀργότερα.
Δὲν νομίζετε πὼς εἶναι ὥρα νὰ κατεβου-
με στὴν πλάξ;

"Ελίζα (ψάχνοντας τὸ τσαντάκι της)
Κύ, εἰ τί ἔχω γιὰ σένα, μπέρι...

(Καὶ τοῦ δείχνει μιὰ μεγάλη σοκολάτα. Εἴ-
ναι τὸ σύνθημα. Τὸ μυζιάρικο δὲν χάνει
οὔτε λεπτό).

Μικρὸς.— Φίλα τὸν Φρέντυ!

(Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν στιγμήν διαλέγει ὁ
Φρέντυ γιὰ νὰ ἐμφανισθῇ. Κυττάζει τὴν
νέα. "Η νέα τὸν κυττάζει. "Ο Μπέρι κυτ-
τάζει χάμω. "Ο μπέρις κυττάζει τὴν σο-
κολάτα).

Μικρὸς (ξεφωνίζει πῶς ἄγρια).—Φί-
λα τὸν Φρέντυ!

"Ελίζα.— Τί σημαίνουν ὅλα αὐτά;

Μπέρι.— Δόστε του τὴν σοκολάτα.
"Αλλοιῶς δὲν θὰ σταμάτησιν οὔτε τὸν ἄλ-
λον αἰῶνα.

(Τοῦ δίνει τὴν σοκολάτα κι' ὁ μικρὸς σω-
παίνει αὐτομάτως. "Ο Φρέντυ μένει σύγ-
γλω, χωρὶς λέξη, μὲ ἀνοιχτὸ στόμα. "Η "Ε-
λίζα γίνεται κατακόκκινη κι' ἐπιμένει νὰ
ζητᾷ ἐξηγήσεις. "Ο Μπέρι ἀναγκάζεται νὰ
τῆς τὰ πῇ ὅλα μὲ τὸ νῖ καὶ μὲ τὸ σῖγμα.
"Αφοῦ ἀκούει τὴν ἐξιστόρησιν, ἡ "Ελίζα ἀρ-
χίζει κατὰ γέλωτα πού τραντάζουν τὸ σύμ-
παν! "Ο Φρέντυ ἐξακολουθεῖ νὰ παριστάνῃ
σὲ βουβὴ ταινία. Τὸν ἡλίθιο! "Ο Μπέρι
τὸν ἐγκαταλείπει στὰ χάλια του καὶ προχω-
ρεῖ εἰς συνάντησιν τοῦ Τζίβς πού ἔρχεται
ἐκείνην τὴν στιγμήν).

Μπέρι.— Τζίβς, πᾶνε στράφι ὅλα!
"Ο δυστυχισμένος Φρέντυ δέχτηκε τὴν χα-
ριστικὴ βολή καὶ πάει χαμένος ὀριστικά
πιά.

(Καὶ διηγείται στὸν Τζίβς τὰ καθέκαστα.
Καθὼς ὅμως φθάνουν μπροστὰ στὴν βεράν-
τα, μένουν κατὰπληκτικοί. Κῶσμος καὶ κο-
σμάκης ἔχει συγκεντρωθῇ ἔξω ἀπ' τὴν βίλ-
λα γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ ἕνα πῶς κατα-
πληκτικὸ θέαμα: στὰ σκαλοπάτια τῆς βίλ-
λας, ἀδιαφορώντας πρὸς τὸ σύμπαν σὺν νὰ
ἦσαν ἀπομονωμένοι στὸ μέσον τῆς Σαχάρας,
ὁ Φρέντυ μὲ τὴν "Ελίζα, σφιχταγκιστρωμέ-
νοι, φιλιῶνται).

Μπέρι.— Δὲν ἔχομε πιά καμμιὰ
δουλειὰ ἐδῶ. Πᾶμε νὰ φύγουμε! Μπορεῖ
νὰ μὴν ἦξερε τὸν ρόλο του...

Τζίβς (ἀποφθεγματικά).— ... αὐτὸ ὅ-
μως δὲν παίζει ρόλον ἔφ' ὅσον τὰ
κατάφερα τόσο ὥραϊα!

ΤΖΙΜ ΤΖΟΝΣΟΝ

Ἡ τράπουλα καὶ ἡ ἱστορία της

ΤΙ ΠΑΡΙΣΤΑΝΟΥΝ ΤΑ ΔΙΑΦΟΡΑ ΧΑΡΤΙΑ - ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΠΑΡΤΙΔΕΣ... ΜΕΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ

Ἡ χειμωνιάτικη σαιζὼν ἀρχίζει. Οἱ
βεγγέρες, σὲ λίγο θὰ ἐγκαινιά-
σθουν καὶ ἡ τράπουλα θὰ ξανα-
πάρῃ τὴν θέσιν της, πρωταγωνι-
στὴς καὶ συχνὰ κύριος ἀπόλυτος στίς
οἰκονομικὰς συγκεντρώσεις.

Θὰ ἦσασαν περίεργοι νὰ μάθετε τὴν
ἱστορία τῆς τράπουλας καὶ τὰ περιεργά
της; "Ακούστε τὴν:

Κατὰ τὸν θρύλο, τὰ παιγνιόχαρτα ἔ-
χουν ἐφευρεθῇ γιὰ νὰ διαπιστώσουν τὸν
τρελλὸ βασιλέα τῆς Γαλλίας Κάρολον
βον. Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀληθινὸ, τὰ τραπου-
λόχαρτα ἔχουν πολὺ παλιὰ τὴν ἀρχή
τούς καὶ προέρχονται ἀπὸ τὴν "Ανατο-
λή.

Στὴν Εὐρώπῃ, εἰσῆχθησαν γιὰ πρώτη
φορὰ, στὴν "Ιταλία, ἐντὶ 1379 ἀπὸ τὴν
Περσία, ὅπου τὰ ἔλεγαν «ναῖμπ». Τότε
ὅμως τὰ χαρτιά δὲν εἶχαν τὴν σημερινή
τοὺς ἐμφάνισιν. Αὐτὴν τὴν πῆραν ἀπὸ τὸ
1400.

"Η ἐμφάνισιν τῆς τράπουλας στὴν Εὐ-
ρώπῃ, προκάλεσε ἀληθινὴ ἀναστάτῳση.
"Ὁλος ὁ κόσμος ἔσπευδε νὰ προμηθευθῇ
παιγνιόχαρτα καὶ ἐπεδίεδετο μὲ πάθος
στὴν χαρτοπαιξία. "Ενα ἀληθινὸ δελίριο
εἶχε πιάσει τότε ὅλους, μικροὺς καὶ με-
γάλους. Καὶ τὸ πάθος γιὰ τὰ χαρτιά,
διατηρήθηκε ἀπὸ τότε ἄσβυστο, τρομερὸ,
καὶ καταστρεπτικὸ πολλὰς φορὲς.

Τόση ἦταν ἡ μανία μὲ τὰ χαρτιά ὅταν
πρωτοβγήκαν, πού οἱ "Ισπανοὶ στρατιώ-
ται πού συνώδευσαν τὸν Φερνάντο Κορτέζ
στὴν κατάκτησιν τῆς "Αμερικῆς, μὴ βρῶ-
σκοντας τραπουλόχαρτα στὴν τότε αὐτο-
κρατορία τοῦ Μοντεζούμα, δηλ. στοὺς
"Αζτέκους, χρησιμοποίησαν τὰ φύλλα
κάποιου δέντρου, μέσα σὰ ὅποια εἶχαν
χαράξει τὰ διάφορα συμβολικὰ σχήματα
τῆς τράπουλας.

□ ;

Κολοσσιαῖες παρτίδες χαρτιῶν ἔχει νὰ
ἀναφέρῃ ἡ ἱστορία τῆς τράπουλας, παρ-
τίδες στίς ὁποῖες παίχθηκαν ἑκατομμύ-
ρια. "Απὸ τὰ 1600 ἀκόμη, στὴν Αὐλή
τῶν Βερσαλλιῶν, αὐτικοὶ καὶ μεγάλες
κυρίες ἐπαίζαν, χάνοντας καὶ κερδίζον-
τας ὡς 100.000 σκούδα τὴν φορὰ! "Ε-
νας χρονικογράφος τῆς ἐποχῆς, ἀναφέ-
ρει ὅτι σὲ ἕνα Χριστουγεννιάτικο ρεβε-
γιόν, στοῦ σπίτι τῆς Κας ντὲ Μοντεσπᾶν,
ἕνας παίκτης ἔχασε 150.000 πιστόλες,
δηλαδὴ κάπου 56.000 δραχμῆς! Πρωτά-
κουστο γιὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνη!

"Ενας ἄλλος τολμηρὸς, ἐκέρδισε σὲ
μιὰ νύχτα πέντε ἑκατομμύρια πιστόλες,
δηλ. 200 καὶ παραπάνω ἑκατομμύρια
δραχμῆς!

Τὸ 1815, κατὰ τὴν εἰσοδὸ τῶν Συμμά-
χων στὸ Παρίσι, ὁ στρατηγὸς Μπλουχερ,
ὁ ἴδιος πού εἶχε ἐπιτεύσει τὴν ἦττα τοῦ
Ναπολέοντος στὸ Βατερλώ, ἔχασε, χωρὶς
νὰ κινηθῇ ἀπὸ τὴν θέσιν του, σὲ μιὰ παρ-
τίδα στὸ Παλαί—Ρουαγιάλ, ἐνάμισιν ἑκα-
τομμύριο φράγκα τῆς ἐποχῆς δηλ. 70
ἑκατομμύρια δραχμῆς!

"Αρχὲς τοῦ 20οῦ αἰῶνος, καὶ κατὰ τὴν
διάρκεια τοῦ ταξιδιοῦ τους ἀπὸ τὴν Χά-
βρη στὴν Νέα "ὸρκη, τέσσερις ἀμερικα-
νοὶ πολυεκατομμυριοῦχοι ἀρχισαν ἕνα

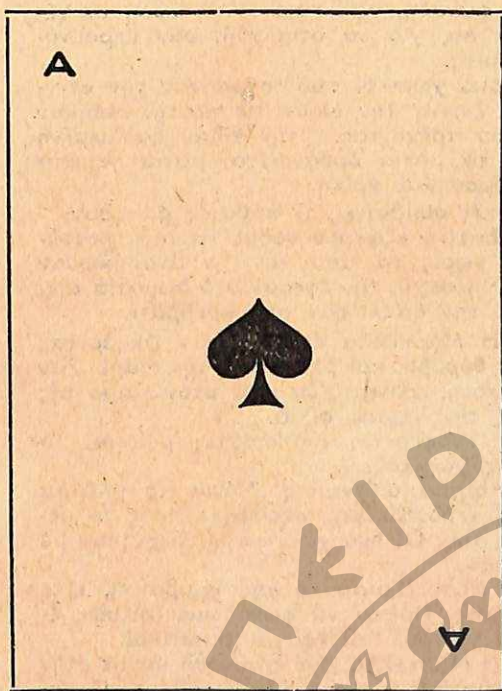
παιχνίδι πού τελείωσε... μαζί μὲ τὸ ταξι-
δι τους. "Αρχισαν νὰ μιζάρουν ὡς 5000
φρ.— ἐπαίζαν πόκερ — καὶ κατήντησαν
νὰ τριπλασιάσουν τίς μίζες. Στὸ τέλος,
ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγιστάνες αὐτοὺς τοῦ
χρήματος, πρόεδρος μιᾶς σιδηροδρομι-
κῆς ἐταιρίας, κέρδισε ἐνάμισιν ἑκατομ-
μύριο χρυσὰ φράγκα.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς παρτίδας, τὰ
ποσὰ πού διεκυβευθῆσαν ἔφθασαν, ἐπαι-
νημένως, τὰ πολλὰ ἑκατομμύρια.

□ □

"Ἰδοὺ τώρα καὶ ἡ σημασία τῶν χαρτιῶν
τῆς τράπουλας:

Οἱ τέσσερις ρηγάδες, εἶναι οἱ τέσσερις
βασίλεις Δαυὶδ, "Αλέξανδρος, Κάϊσαρ
καὶ Καρλομάγνος καὶ συμβολίζουν τίς
τέσσερις μεγάλες μοναρχίες: Ἰουδαϊκὴ,

ἐλληνικὴ, ρωμαϊκὴ καὶ γαλλικὴ.

"Ὅσον ἀφορᾷ τίς τέσσερις ντάμες, ἡ
ντάμα σπαθὶ λέγεται Argine — εἶναι ὁ
ἀναγραμματισμὸς τῆς λέξεως

βασίλισσα — καὶ παριστάνει τὴν σύζυγο
τοῦ Καρόλου 7ου, Μαρίαν τοῦ "Ανζού. "Η
ντάμα καρρῶ, πού λέγεται Ραχλά, εἶναι
ἡ "Αγνή Σορέλ, μεγάλη κυρία τῆς Αὐλῆς
τοῦ ἴδιου βασιλέως. "Η ντάμα κούπα, πού
λέγεται "Ιουδήθ, εἶναι ἡ μητέρα τοῦ Κα-
ρόλου 7ου, δηλαδὴ ἡ "Ισαμὴ τῆς Βαυα-
ρίας. Τέλος ἡ ντάμα μπαστοῦν ἐπο-
νομάζεται Παλλάς, καριστάνει τὴν
"Ιωάννα ντ' "Αρκ, τὴν ἡρωίδα πού ἀπέ-
δωκε τὸν θρόνον τοῦ σὸν Κάρολο 7ο, ὁ
ὁποῖος ἐπίσης ἀναπαρίσταται ἀπάνω στὰ
τραπουλόχαρτα

Πᾶμε τώρα στοὺς βαλέδες:

"Ο βαλές τῆς κούπας, ὁ Λαί, παρι-
στάνει τὸν Στέφανο ντὲ Βινιόλ, πού ὑπῆ-
ρέτρεψε ἄλλους ὑπὸ τὸν ἴδιον βασιλέα, ὁ-
πως καὶ ὁ βαλές τοῦ καρρῶ, ὁ "Εκτωρ.
Τὸ ἀληθινὸ ὄνομα τοῦ τελευταίου αὐτοῦ

δὲν διεσώθη, εἶναι ὅμως γνωστὸ ὅτι ὑπῆ-
ρέτρεψε ὡς λοχαγὸς καὶ στὴν μεγάλῃ
φρουρᾷ τοῦ Λουδοβίκου 11ου. "Ο βαλές
μπαστοῦν, ὁ περίφημος φάντης μπᾶ-
στοῦνι τῆς τότε συνηθισμένης ἐκφρά-
σεως, ὁ "Οζιέ, ἦταν ἕνας σωματοφύλαξ
τοῦ Καρλομάγνου. Καὶ τέλος, ὁ βαλές
τοῦ σπαθιοῦ, ὁ Λανσελότος, ἦταν ὁ Λαν-
σελότος ντὺ Λάκ, ἕνας ἀπὸ τοὺς θρυλι-
κοὺς ἱππότες τῆς Στρογγυλῆς Τραπέζης.

Καὶ τώρα, τὰ τέσσερα χρώματα: αὐ-
τοὺς, σπαθί, καρρῶ καὶ μπαστοῦνι
συμβολίζουν τὸ στρατιωτικὸ θάρρος, τὰ
δύλα, τὰ πολεμφοδία κ.τ.λ.

"Αργότερα, μερικοὶ ζωγράφοι προσε-
πάθησαν νὰ ἀλλάξουν μερικές ἀπὸ τίς
παραστάσεις αὐτῆς τῶν τραπουλόχαρτων.
"Εταί, ὁ διάσημος ζωγράφος Νταβὶ ἔ-
κανε ἕνα ρήγα καρρῶ πού παρίστανε
ἀντὶ τὸν Κάισαρ, τὸν Ναπολέοντα, μὲ
τὸ κεφάλι στεφανωμένο μὲ δάφνες. Κα-
τόπι, ἐπὶ Παλιννορθώσεως, ἐνεφανίσθη-
σαν τραπουλόχαρ

ΤΟ ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ

«Η Μαρί-Ζάν κουβεντιάζοντας με την Μαρκέλλα μαθαίνει ποιά είναι στην πραγματικότητα. Η αποκάλυψη αυτή την κάνει τρελή από την χαρά αλλά ταυτοχρόνως και την κλονίζει ανεπανόρθωτα. Η συγκίνηση που δοκίμασε ήταν πολύ ξαφνική και δυνατή. Μια άλλωστε αδιαθεσία την καταλαμβάνει. Δεν δίνει όμως σημασία. Παίρνει το διβλίο στο οποίο είχε κρυμμένη την διαθήκη της και το δίνει της Μαρκέλλας, λέγοντας της ότι της χαρίζει και να μην το δώσει κανένας. Έπειτα, θέλοντας να μάθει ως το τέλος την ιστορία της, για να δεχαιωθεί τι είχε κάνει στην Πολωνία ο Γκοντεφρουά, φωνάζει την νέα γιατί ήλθε στο Σεντάν. Τα μάτια της Μαρκέλλας φωτίζονται. Ένα γλυκύτατο χαμόγελο μισανόγει το χέλι της και ψιθυρίζει:

39. (Η συνέχεια)
«...λθα να βρω την μητέρα μου!...
—Και η μητέρα σου; Το όνομα της μητέρας σου;
—Βέρθα Τερλάν! Λέγει η Μαρκέλλα και προσθέτει δείχνοντας την καρδιά της. Το όνομα αυτό είναι γραμμένο εδώ για πάντα.

—Ω παιδί μου, παιδί μου!
«Η Μαρί-Ζάν έχει σηκώσει τρικλζοντας. Προχωρεί στον τοίχο παραπατώντας σε κάθε βήμα ενώ η Μαρκέλλα την παρακολουθεί με το βλέμμα και παίρνει το πορτραίτο της Βέρθας. Ύστερα με χέρια που τρέμουν το δίνει στο νέο κορίτσι που ένα ένστικτο το έχει προειδοποιήσει ήδη.
—Η μητέρα σου, παιδί μου αγαπημένο, να η μητέρα σου.

Τότε η Μαρκέλλα άρπάζει την φωτογραφία με μία πινυμένη φωνή και την ρυμίζει φιλιά.

—Μαμά! Ω μαμά! μαμά!...
Και έπι δρες δλόκληρες, σιωπηλές η μιά δίπλα στην άλλη κλαίνε από χαρά.

ΚΑΤΙ ΑΠΡΟΟΠΤΟ

Εημέρωση έντελως. Η Μαρί-Ζάν σηκώνεται. Θέλει να πάει να φωνάξει την Βέρθα να της πει τα πάντα... να την κάνει ευτυχισμένη. Την αποκάλυψη όμως αυτή θα την κάνει με όσον το δυνατόν μεγαλύτερη μυστικότητα. Πρέπει μονάχα η Βέρθα να μάθει την αλήθεια. Και μόλις καταστα να συνεχίσει την ζωή της σαν να μην είχε μάθει τίποτα. Η κατάσταση αυτή θα διαρκούσε ώσπου μάθουν ακριβώς τι είχε συμβεί εκεί κάτω στον Βάρτ. Αν ήταν αλήθεια ότι η Μαρκέλλα κινδύνευσε να πέσει θύμα δολοφονίας, αν ήταν αλήθεια ότι ο κόμης ντε Λαντεναί ήταν ο άνθρωπος που έπεδωσε την δολοφονία αυτή, η αποκάλυψη της θα πάρεσε της Μαρκέλλας που είχε σωθεί ως εκ θαύματος θα προκαλούσε πάλι για το νέο κορίτσι τον μεγαλύτερο των κινδύνων. Θα ήταν σαν να την έριχναν και πάλι στα χέρια του Γκοντεφρουά.

Τίποτα δεν ήταν πιο απλό: Η Μαρκέλλα θα έμενε στην Μαρί-Ζάν και η Βέρθα θα έρχόταν να την βρσκη όσο συχνά

ήθελε. Κανείς όμως δεν θα ήξερε την πραγματική της ταυτότητα. Όταν η Μαρκέλλα θα μάθαινε αρκετά την γλώσσα ώστε να τού άποκάμπετε λεπτομερώς τι είχε διαδραματισθεί στον Βάρτ, τότε μόνον θα έκριναν τι ρόλο είχε παίξει ο κόμης Γκοντεφρουά και αναλόγως θα ενεργούσαν.

Η Μαρί-Ζάν έριξε στους ώμους της ένα βαρύ έπανάφορι. Έξω έκανε τρομερό κρύο. Διευθύνθηκε προς την πόρτα. Εξακολουθούσε να αισθάνεται την ίδια αδιαθεσία. Τα μέλη της εξακολουθούσαν να βαραίνουν χωρίς να καταλαβαίνει γιατί. Σερνόταν σχεδόν. Άνοιξε την πόρτα διατάζοντας, έκανε τρία βήματα στον κήπο, και άπτομα σωριάστηκε χωρίς καν να φωνάξει, χωρίς καν ν' άπλώσει τα χέρια της για να στηριχθεί, σαν κεραυνό-πληκτη.

Δυο χωρικοί που περνούσαν την στιγμή εκείνη την είδαν να πέφτει. Μπήκαν μέσα τρέχοντας, την είδαν ξαπλωμένη με τα μάτια ορθάνοιχτα, μάτια γεμάτα τρόμου και φρίκης.

—Τι συμβαίνει, τι πάθατε; ρώτησαν.
Εκείνη εξακολουθούσε να τους κυττάζει χωρίς να απαντά. Την ανασήκωσαν με προσοχή, την έφεραν στο δωμάτιό της, και την ξαπλώσαν στο κρεβάτι.

Η Μαρκέλλα είχε τρέξει άκούοντας τον θόρυβο, και βλέποντας την Μαρί-Ζάν πειδινη, ακίνητη, ώρμησε στον λαιμό της και την γέμισε φιλιά.

—Υποφέρετε; Κτυπήσατε; ρώτησε ο ένας χωρικός.

Καμμία απάντηση. Μόνον το βλέμμα της γεροντοκόρης στράφηκε προς το μέρος του. Οι δυο χωρικοί κυττάχτηκαν με τρόμο.

—Κάτι εξαιρετικό της συμβαίνει, είπε ο ένας. Πρέπει να φωνάξω αμέσως έναν γιατρό. Και έφυγαν βιαστικοί.

Η Μαρκέλλα είχε ξαπλωθεί κοντά στην δυστυχισμένη γρηά. Την χάρεισε. Προσπαθούσε να ζεστανί τα χέρια της που έμεναν ακίνητα, παγωμένα. Της μιλούσε γλυκά, λέγοντας με τρυφερότητα:

—Γιαγιά, γιαγιά μου! Σ' αγαπώ!

Έν τω μεταξύ μερικές γειτονίσσες που έμαθαν το συμβάν ήλθαν να της δώσουν βοήθεια. Μα τι μπορούσαν να κάνουν; Η Μαρκέλλα έκλαιε.

Όταν έφθασε ο γιατρός και έρώτησε την άρρωστη χωρίς να πάρη άπάντηση, όταν εξέτασε το σώμα αυτό που είχε καταδικασθεί στην αιώνια ακινησία, όταν έκανε ότι μπορούσε για να ξαναζωντανέψει τους άτρωφους αυτούς μύς και να ξαναθερμάνη το αίμα που νόμιζες πως είχε παγώσει στις αρτηρίες και είδε ότι όλα ήταν μάταια, ψιθύρισε μια λέξη που έκανε να ανατριχιάσουν όλοι όσοι ήταν παρόντες.

—Μαμά, μαμά.

Και έτρεξε να γονατίσει μπροστά στην Βέρθα. Της πήρε τα χέρια και τα φίλησε.

—Παράλυσος!...

Η φτωχή Μαρί-Ζάν είχε κτυπηθεί στο κορφώμα της εύτυχας της. Η παράλυσος είχε συνεπάρει την διάρρηξη της θυροειδούς αρτηρίας, η οποία μολονότι επέτρεπε στην διάνοια την πλήρη διαύγεια, συνεπήγετο εκτός της τρομακτικής ολοκληρωτικής ακινησίας, την απόλυτη άχρηστευση της γλώσσας. Έτσι θα ζούσε στο μέλλον. Γιατί μπορούσε να ζήσει πολλά χρόνια ακόμα, αν η κατάσταση αυτή ήταν δυνατόν να ονομασθεί ζωή. Δεν θα μπορούσε πια να κάνει ούτε μ' α κίνηση! Δεν θα μπορούσε πια να πει ούτε μια λέξη.

Και στο μνήμα αυτό που θα ήταν το κρεβάτι της, και από το οποίο δεν θα μπορούσε πια να βγεί, θα τα καταλάβαινε όλα! Θα τα άκουε όλα, θα τα έβλεπε όλα! Οι χαρές και οι πόνοι θα έφθαναν ως εκείνη... και τίποτα δεν θα έδειχνε αν πονούσε ή αν ήταν ευτυχισμένη. Τίποτα, εκτός από μερικά άκατάληπτα μονοσύλλαβα.

Φεύγοντας από τους «τέσσερις δρόμους» ο γιατρός ανέβηκε στην Γκλιοριέτ για να ειδοποιήσει την Βέρθα. Η Βέρθα, συντετριμμένη έφθασε αμέσως.

Η Μαρί-Ζάν δεν έδειξε με κανένα νεύμα, με καμμία κίνηση, ότι την άνεγνώριζε.

Η Βέρθα Ικέτευσε, έκλαψε, άγκαλιάζοντας την γρηά θεά της. Εκείνη εξακολουθούσε να μένη ακίνητη. Η καρδιά της χωρίς άλλο αναταρασσόταν από τους λυγμούς, και τα δάκρυα της ψυχής της την έκαιαν σαν καυτό μολύβι. Τίποτα όμως δεν έπρόδιδε τα δάκρυα αυτά.

Η Μαρκέλλα είχε δη να πεθαίνει η Λίνα Κίφφερ. Και τώρα βλέποντας την γυναίκα αυτή που ήταν πιο χλωμή και από το κερί, της φαινόταν ότι αντίκρυζε τον θάνατο. Δεν έκλαιε... Ο πόνος της ήταν τόσο μεγάλος που δεν εύρισκε δάκρυα. Μονάχα ένας μαύρος κύκλος περιέβαλλε τα μάτια της.

Από την στιγμή που είχε φύγει ο γιατρός, το σπίτι ήταν γεμάτο κόσμο. Ξένη σε ό,τι συνέβαινε, ξένη σε ό,τι λεγόταν ή Μαρκέλλα έμενε θρόνη σε μια φυλακή έσκυμένο, με τα χέρια κρεμασμένα, βυθισμένη σε μία πένθιμη όνειροπόληση.

Δεν είχε δη να μπαίνει η Βέρθα. Οι λυγμοί της νέας γυναίκας κοντά στο κρεβάτι την έφεραν στον έαυτο της. Άνασκήκωσε το κεφάλι της και είδε... Είθε εκείνη που ήταν η μητέρα της...

Ένα ρίγος διέτρεξε όλο το σώμα της. Ψιθύρισε:

—Μαμά, μαμά.

Και έτρεξε να γονατίσει μπροστά στην Βέρθα. Της πήρε τα χέρια και τα φίλησε.

—Δυστυχισμένο παιδί, είπε η Βέρθα συγκινημένη.

Τα πελώρια μάτια της Μαρκέλλας, όγρ, γεμάτα από μια άπέραντη τρυφερότητα, άγγιξαν την ψυχή της. Μα η Μαρκέλλα δεν είπε τίποτα. Δεν θέλησε να ά-

ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ ΑΝΤΙΟ!

κούση την καρδιά της που της έλεγε: «Πέσε λοιπόν στην άγκαλιά της και φωνάξε της: είμαι εκείνη που νομίζεις νεκρή, είμαι η κόρη σου...» Όχι... τα χείλη της έμειναν κλειστά γιατί απέναντι στην καλή αυτή γρηά που αγωνιούσε, θυμήθηκε τις τελευταίες συμβουλές της Λίνα Κίφφερ, στην επιθανάτιο κλίνη της: «Πρόσεξε, είχε πει η Λίνα πρέπει να είσαι έπιφυλακτική. Άγνωστοι κίνδυνοι άπειλούν έσένα και την μητέρα σου... Μιά άπροσεξία θα μπορούσε να καταστρέψει για πάντα την εύτυχία σου και την δική της... Μη φανερώσεις...»

Αυτές ήταν οι τελευταίες της λέξεις και στις λέξεις αυτές, ο θάνατος που είχε σφραγίσει τα χείλη της, είχε προσδώσει μια φοβερή σοβαρότητα, μια μυστη-οιώδη μεγαλοπρέπεια...

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΕΝΑ ΚΡΕΒΒΑΤΙ

Η πρώτη σκέψις της Βέρθας μετά το τραγικό δυστύχημα της θεάς της ήταν να την πάρη κοντά της στην Γκλιοριέτ. Σκέφθηκε όμως το μίσος που έτρεφε η Μαρί-Ζάν για τον κόμητα ντε Λαντεναί, και έπροτίμησε να την αφήσει στο σπίτι της. Προσεκάλωσε μόνο από το Σεντάν μια νοσοκόμο, στην όποιαν ανέθεσε να φροντίσει για την Μαρί-Ζάν.

Η Μαρκέλλα έξ άλλου περιποιδόταν την γεροντοκόρη με στοργική άφοσίωση. Δεν παραπονιόταν καν για την αδυναμία που αισθανόταν ακόμα από την δική της άρρώστεια.

Όλοι οι άνθρωποι του χωριού, είχαν συμπάσσει το νέο αυτό άγόρι, πο' ήταν τώρα τόσο λυπημένο για το δική του καλής γρηάς.

Στην άρχη της είχαν δείξει κάποια δυσπιστία βλέποντας ότι δεν ήξερε γαλλικά. Όταν όμως ένας γάλλος στρατιώτης την άνεγνώρισε από το πανδοχείον Μπουρζερλ και είπε ότι το παλληκάρι αυτό περιποιδόταν τους πληγωμένους μαζί με την κυρά-Ντυροκέ και πληγώθηκε από μια σφαίρα γερμανική, η δυσπιστία αυτή εξαφανίστηκε αμέσως. Βέβαια στο ίδιο βαθύ μυστήριο εξακολουθούσε να περιβάλλη το παιδί αυτό, σκέφθηκαν όμως ότι θα διευκρινιζόταν μια μέρα και τον άγάπησαν με όλη τους την καρδιά.

Η Μαρκέλλα ήταν πολύ λυπημένη. Αισθανόταν τον έαυτο της άπομονωμένο σαν να ήταν κλεισμένη σε μια φυλακή έξ αιτίας της γλώσσας. Ρίχτηκε με μεγάλη έπιμονη και έπιμέλεια στην μελέτη των βιβλίων που η Μαρί-Ζάν της είχε άγοράσει. Μιά μέρα θα άνεκάλυπτε έπι τέλους το μυστικό της γεννήσεώς της, θα καταλάβαινε ποιοι ήταν οι κρυμμένοι κίνδυνοι τους όποιους είχε άναφέρει η Λίνα και θα μπορούσε να διεκδικήσει την θέση που της άνηκε στην καρδιά της μητέρας της. Άν τουλάχιστον ήταν ο Ρενέ έδω! σκεφτόταν.

Μα τι είχε άπογίνει άραγε; Ήταν νεκρός; Ήταν αλχημώτως; Δεν είχε κα-

τορθώσει ακόμα να πληροφορηθεί. Και έξ άλλου ποιος θα την πληροφορούσε; Μέσα σ' αυτόν τον ανθρώπινο άνεμοστρόβιλο ο Μαρτέλ είχε παραιορθεί μαζί με τους άλλους σαν ένα άχυρο.

Μιά μέρα της είπε η νοσοκόμος καθώς την έβλεπε να κυττάζει λυπημένα την Μαρί-Ζάν:

—Καταλαβαίνει. Μπορείτε να της μιλήσετε.

Να της μιλήσει; Τι να της πει; Λέξεις χωρίς συνοχήν; Προσάθηκε να κατασκευάσει φράσεις με την βοήθεια του Λεζικού και της Γραμματικής

—Παράλυση! ψιθύρισε ο γιατρός.

Ύστερα πλησίασε το κρεβάτι, άγκάλιασε στοργικά την Μαρί-Ζάν και της είπε με τρυφερότητα σ' αυτή:

—Γιαγιά, θέλεις να σ' όνομάζω γιαγιά; Η Μαρί-Ζάν φυλακισμένη στην τρομερή ακινησία της είχε καταλάβει. Μέσα στα μάτια της πέρασε η όγρη εκείνη λάμψη που προηγείτο των δακρύων.

Η Μαρκέλλα κατάλαβε από την άπεισθητή αυτή λάμψη ότι τα λόγια της είχαν φθάσει ως την ψυχή της γρηάς. Και από την στιγμή εκείνη η μόνη της άπασχόληση ήταν να προπαρασκευάσει τρυφερές φράσεις για να τις λέη της Μαρί-Ζάν, άνακουφίζοντας έτσι την τρομερή της όδύνη.

Εξακολουθούσε να μελετά με μεγάλη προσοχή. Προικισμένη με μία καταπληκτική μνήμη, συγκρατούσε με εύκολία όσα διάβαζε. Οι φράσεις της ακόμα ήταν

άνωμαλες. Εύρισκε όμως ήδη τις λέξεις χωρίς προσπάθεια. Η νοσοκόμος την βοήθουσε με συμπάθεια στις μελέτες της αυτές.

Έτσι όταν είχε σχεδιάσει αρκετές στοργικές φράσεις έσκυβε στην κλίνη του μαρτυρίου της Μαρί-Ζάν, την άγκάλιαζε, της χαμογελούσε, της μιλούσε:

—Γιαγιά, άρχίζω να μπορώ να έκφραζομαι στην γλώσσα του τόπου σου... Καί θάθελα να σου πω πόσο σ' αγαπώ!... Σ' αγαπώ, γιαγιά, σαν να ήμουν η κόρη σου...

Μιά άλλη φορά, άφοι σκέφθηκε πολύ, έσκυβε κοντά στην παράλυτη και της μιλήσε πολύ χαμηλά για να μην άκούση η νοσοκόμος.

—Θά μείνω πάντα κοντά σου, γιαγιά, φθάνει να μη με δώξουν... γιατί... έγώ... για όλο τον κόσμο είμαι μια ξένη... Μά έσύ, γιαγιά, έσύ, με ξέρεις... Καί αν με δώξουν όμως άκόμη δεν θά άπομακρυνθώ άπ' έδω... Όχι, θά μείνω, θά ζήσω όπως μπορώ με τα ζήτητά μου εν άνάγκη μα δεν θά άπομακρυνθώ από την μητέρα μου, όσπου καταλάβω ότι κανέναν κίνδυνο προερχόμενος από μένα δεν θά την άπειλή πιά...

Και της φάνηκε ότι και την φορά αυτή μια άνεπαίσθητη λάμψη πέρασε πάλι από τα μάτια της Μαρί-Ζάν.

Η Βέρθα έρχόταν κάθε μέρα κατά τις δύο το άπόγευμα. Η Μαρκέλλα περίμενε με άγωνία την ώρα αυτή και πηγαινοερχόταν στο παράθυρο. Τέλος η Βέρθα έφθανε και η Μαρκέλλα ώρμούσε στον κήπο και της έπρότεινε το μέτωπό της. Καί έπάνω στο μέτωπο αυτό το ήρεμο και άγνό, η κόμησσα άκούμπος τα χείλη της, λέγοντας:

—Καλημέρα, αγαπητό μου παιδί.
Οι δρες πάλι έμενε η Βέρθα κοντά στην Μαρί-Ζάν, ήταν για την Μαρκέλλα όρες άνέκφραστης εύτυχίας. Στεκόταν ακίνητη σε μια γωνία του δωματίου καί κατέτρωγε την μητέρα της με βλέμματα γεμάτα τρυφερότητα.

Η στοργή της και η έκατασία της ήσαν τόσο φανερές που η Βέρθα την ρώτησε μια μέρα:

—Γιατί με κυττάζεις έτσι, παιδί μου; Σο θυμίζω μήπως κανένα πρόσωπο από την οικογένειά σου;

—Ναι...ναί, τραύλισε η Μαρκέλλα ταραγμένη... Την μητέρα μου.

—Φτωχό μου παιδί! Φτωχό μου μικρούλη, είπε η Βέρθα, χαϊδεύοντας τα μάλλιά της. Πώς είναι το όνομά σου;

Από πολύν καιρό τώρα, η Μαρκέλλα είχε προβλέψει την έρώτηση αυτή. Άφοι έπρεπε από σύνηση, έφθασον όταν θά ήταν βεβαία ότι δεν θά έπέφερε καμμία καταστροφή στην αγαπημένη της μητέρα, να κρατήσει για τον έαυτο της μονάχα το μυστικό της, ήταν όποχρεωμένη να πη ψέμματα στην μητέρα της...

Χλωμή, με φωνή που έτρεμε έλαφρά, ψιθύρισε.

—Άρνολντ.

Κοντά στο κρεβάτι της παραλυτικής που έμενε αιώνιας ακίνητη η κυρία ντε Λαντεναί άνέλαβε μόνη της την άπαιδευ-

κινητική ευγένεια. "Ήπια στην ύγεια της Γκιζέλλας μια λεμονάδα και ζήτησε ξανά συγγνώμη. 'Η Γκιζέλλα ήταν ευτυχισμένη γιατί ακριβώς την ήμερα εκείνη είχε φορέσει ένα καινούργιο φόρεμα που της πήγαινε μιά χαρά.

—Πιστεύω πως είμαι επί τά Ιχνη του δράστου της φάρσας, της είπε ο νέος δ-ταν βρέθηκαν και πάλι στον δρόμο. Θά ήθελα να σάς μιλήσω σχετικώς. Μοῦ ἐπιτρέπεται να σάς συνοδεύσω ως το σπίτι σας με το αυτοκίνητο;

—Ενῶ κυλούσε το αυτοκίνητο με τον Σέργιο στο βολάν, η Γκιζέλλα, απαντώντας στις ερωτήσεις του, μιλούσε για την οικογένειά της που είχε καταστραφεί μετά τον θάνατο του πατέρα της. 'Η ίδια είχε μορφωθεί τέλεια, ήξερε δυο ξένες γλώσσες, της άρεσε πολύ το διάβασμα... και το όνειροπόλημα. Γέλασε για την φλυαρία της, γιατί συνήθως ήταν αμίλητη και συνεσταλμένη. Τό αυτοκίνητο κυλούσε τώρα σ' ένα μεγάλο δρόμο. 'Ο διευθυντής οδηγούσε σωπικώς. Σκύβοντας ξαφνικά κοντά του, η Γκιζέλλα άντελήφθη πώς τα μάτια του ήταν θολά απ' τα δάκρυα! 'Η Γκιζέλλα ένοιωσε μιά μεγάλη συγκίνηση και μιά άφθαστη τρυφερότητα πλημμύρισε την καρδιά της. Ψιθύρισε σιγά-σιγά με φωνή γεμάτη άγωγία, λυπημένη, πολύ γλυκιά:

—Τι έχετε, κ. διευθυντά;

—'Ο δρόμος ήταν έρημος.
—'Ο «κ. διευθυντής» δεν άποκρίθηκε, αλλά σταμάτησε το αυτοκίνητο στράφηκε προς το μέρος της, της χαμογέλασε και χωρίς λέξη, την φίλησε. 'Υστερα, της είπε:

—Γκιζέλλα, θέλεις να γίνης γυναίκα μου;

Πόσες συγκινήσεις σε τόσο μικρό διάστημα. Τώρα η Γκιζέλλα έκλαιγε ευτυχισμένη.

Τό βράδυ της επομένης, καθώς κύτταξε την βέρα που είχε περάσει στο δάχτυλό της το Σέργιος, η Γκιζέλλα τον ρώτησε:

—Και το γράμμα;

—'Α, ναί. Τώρα, ξέρω ποιός τ'γραψε.

—Ενας άνδρας.

Και την κύτταξε μ' ένα παράξενο χαμόγελο.

—'Ενας άνδρας! Και τον γνωρίζω εγώ;

—Πολύ καλά, φαντάζομαι. Είσαι πολύ άφελής, άγάπη μου, και με συγχωρείς που έκμεταλλεύτηκα αυτό το γεγονός.

—'Η νέα κατάλαβε και πειράχτηκε πολύ:

—Γιατί τό έκανες αυτό; είπες με παρά-πονο.

—'Ακουσέ με: κάθε άνθρωπος έχει τις αδυναμίες του. 'Εγώ είμαι πολύ δειλός με τις γυναίκες. 'Εσύ ήσουν σοβαρή, κάπως θλιμμένη. Σιγά-σιγά, σ' άγάπησα. Τότε σκέφθηκα να βρω κάτι που να δημιουργήσει μεταξύ μας μιά οικειότητα, ένα μυστικό. Φοβόμουν μὴν σε ταπεινώσω με μιά πρόταση γάμου που θα σου κάνα-να άπώτομα. "Ήθελα πρώτα να διαλυθῇ ὁ πάγος. Σε παρακολούθησα χθές τό βρά-δυ γιά να σοῦ πῶ πῶς σ' άγαπῶ. Σε μιά στιγμή, σ' έχασα ανάμεσα στο πλῆθος, αἰδέησα την ταχύτητά μου... και λίγο έ-λειψε να πέσω άπάνω σου. Με συγχωρείς, Γκιζέλλα;

Μ' ένα χαμόγελο, ἡ νέα τοῦ έσφίξε τό χέρι, ψιθυρίζοντας:

—Σ' άγαπῶ πολύ, πολύ!...

ARMAN NTINEΣ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΣΑΛΙΓΚΑΡΟΣ

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΙΩΤΕΡΟ ΖΩΟ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ

Έ-
τυχε να τον παρακολουθήσετε πο-
τέ, να τον προσέξετε; "Αν όχι, θά
σπεύσετε να το κάνετε μόλις δια-
βάσετε τα παρακάτω. Γιατί δεν θά
περιμένετε να τὰ άκούσετε ποτέ γιά τό
ταπεινό αυτό δν της Δημιουργίας. Και
θά άμολογήσετε ότι άξίζει ὁ κόπος να τό
προσέξετε.

Λοιπόν, με τον σαλιγκάρο συμβαίνουν
πολύ περίεργα πράγματα. Και πρώτα-
πρώτα, γιατί κυκλοφορεί μονάχα
ύστερα από βροχή; Γιατί τότε τό έδαφος
είναι υγρό και ὁ σαλιγκάρος δεν μπο-
ρεί σχεδόν διόλου να κινηθῇ σέ ξερό έ-
δαφος. "Όταν δέ κάποτε άναγκασθῇ να
τό κάνει, τότε βγάζει μιά πηχτή ὕλη με
την οποία βρέχει τό δρόμο του και προ-
χωρεί έτσι, χωρίς να πληγώνεται. Με την
ίδια ὕλη ὁ σαλιγκάρος είναι ικανός να
κινηθῇ και έπάνω σ' ένα ξυράφι άνοιχτό,
χωρίς διόλου να κοπῇ!

Υπάρχει γενικῶς ἡ ιδέα ότι οἱ κε-
ραίες, τὰ δυο κερατάκια που έχει ὁ σα-
λιγκάρος έπάνω στο κεφάλι του, είναι
τά μάτια του. Πλάνη! Βέβαια, στις κο-
ρυφές των κεραίων υπάρχουν δυο κοικί-
δες που έχουν ὅλα τὰ γνωρίσματα ενός
ματιού: λεύκωμα, κερατοειδῆ χιτώνια
κ.τ.λ. 'Εν τούτοις τὰ μάτια αυτά... δεν
βλέπουν. "Ήσαν κάποτε μάτια που έβλε-
παν, αλλά τώρα έχουν πάθει άτροφία
και έχουν περιέλθει σέ άχρηστία. 'Αι-
σφύεται περιπτώσεις σαλιγκαρου που τοῦ
έβγαλαν τὰ μάτια αυτά και όμως αὐτός
έξακολουθούσε να προχωρῇ πάντα κα-
νονικά, σάν να μὴν τοῦ έγινε τίποτε.

Πῶς λοιπόν προχωρεῖ; Με την άκοή
και την όσφρηση. Και έχει μεγάλη εὐαι-
σθησία στις δυο αὐτές αἰσθήσεις. Πρό
πάντων όμως, ἡ όσφρηση είναι εκείνη
που είναι άνεπτυγμένη περισσότερο στο
μαλάκιο αυτό. Μυρίζεται τὰ διάφορα
πράγματα από απόσταση 20-30 έκατο-
στών και τό πεπόνι από ένα και παραπά-
νω μέτρο! 'Επίσης είναι εὐαίσθητος στον
ήλεκτρισμό. Και ἡ παραμικρότερα έπαφή
του μ' αὐτόν τον κάνει να άναταράζεται
δλόκληρος. Γι' αὐτό και καταλαβαίνει
περισσότερο από ὅλα τὰ ἄλλα ζῶα, την
προσέγγιση μιάς καταιγίδος.

—'Αλλά μὴ νομίζετε ότι σταματοῦν ἐδῶ
τὰ θαυμάσια τοῦ σαλιγκαρου.

Ξέρετε ότι είναι τό δυνατότερο πλάσμα
τοῦ κόσμου; 'Εν ἀναλογία βέβαια με τον
όγκο του. Θά μπορούσε, τηρουμένων
πάντοτε ὅλων των ἀναλογιών, να κατα-
τροπώση και τον μεγαλύτερο πρωταθλη-
τή άρσεως βαρῶν. Μπορεῖ να μετακινή-
σῃ μιά πέτρα τριάντα φορές βαρύτερη
ἀπ' αὐτόν. Δηλαδή είναι τό ίδιο, σάν έ-
νας αθλητής βάρους 80 κιλῶν, να σήκω-

νε έναν ὀγκόλιθο δυο τόννων και
μισό!

Φαντασθῇτε, τώρα, έναν σαλιγκάρο στο
μέγεθος αλόγου, και κρίνατε τί βάρος
θά μπορούσε να σηκώσῃ!

"Άλλο καταπληκτικό πρᾶγμα στον
σαλιγκάρο: δεν υπάρχουν σαλιγκαροί...
άρσενικοί και θηλυκοί! 'Ο σαλιγκάρος
είναι ζῶο και των δυο γενῶν. Και ὅμως,
πρέπει να ζευγαρώσῃ μ' έναν άλλον σα-
λιγκάρο γιά να γονιμοποιηθῇ. Δηλαδή
οἱ δυο σαλιγκαροί ἀλληλογονιμοποιούν-
ται.

'Ο σαλιγκάρος γεννᾷ αὐγά. 'Η κυοφο-
ρία του μόλις κρατᾷ 15 μέρες. 'Ο σα-
λιγκάρος κρύβει τὰ αὐγά του στις σχι-
σμάδες των βράχων, στις ρωγμές των
τοιχῶν ἢ μέσα σέ τρύπες που άνοίγει
στο χῶμα, και τὰ αφήνει να έπωασθοῦν
μόνα τους. Φυσικά, φροντίζει προηγου-
μένως να τὰ σκεπᾷσῃ καλά με χῶμα γιά-
τι ἄλλοῶς θά τοῦ τὰ φάνε τὰ ἄλλα ζῶα.
Μέσα σέ 25 μέρες τό πολύ, ἡ ἐκκόλα-
ψῃ έχει συντελεσθῇ Γρήγορα σχηματίζε-
ται τό κέλυφος και οἱ μικροί σαλιγκαροί
ἀρχίζουν να κινούνται δεξιά και ἀριστε-
ρά και να καταβροχθίζουν, ὅτι πράσινο
βροῦν μπρός τους: σαλάτες, μαρούλια,
λάχανα και κάθε ἕν γένει λαχανικό.

Τό καύκαλό τους, είναι στην αρχή ἄσ-
προ κατόπι ἀρχίζουν να σχηματίζονται
οἱ γκριζωπές ἢ κοκκινωπές ἐκείνες ραβ-
δώσεις. Μπορεῖ δέ ὁ σαλιγκάρος να ἀν-
τικαταστήσῃ εὐκόλα τό καύκαλό του, αν
τύχῃ και σπάσῃ.

Υπάρχουν... 2000 εἶδη σαλιγκαρων.
'Εμεῖς στα μέρη μας, ξέρουμε τον μικρό
άσπρο τοῦ ἀμπελιού και τον μεγάλο,
τον μαύρο. Και τὰ δυο εἶδη αὐτά είναι
ἐδῶδιμα και αὐτή την εποχή με τις βρο-
χές, ἡ συγκομιδῃ είναι πλούσια.

'Αλλά δεν είναι ὁ άνθρωπος ὁ μεγα-
λείτερος ἐχθρός τοῦ σαλιγκαρου.

Υπάρχει ἕνα ἄλ'ο εἶδος σαλιγκαρου,
πολύ μεγαλύτερό του και μακρουλοῦ,
ὁ ὁποῖος θρυμματίζει τό κέλυφος τοῦ ἄλ-
λου και τον καταβροχθίζει με πολύ ὀρε-
ξη. Μπορεῖ ἔτσι να φάῃ ὡς 30 σαλιγκα-
ρους την ἡμέρα! 'Ο πιό μεγάλος ἐχθρός
των σαλιγκαρων είναι τὰ βατράχια. Και
τέλος οἱ κηπουροί, γιατί τοὺς καταστρέ-
φουν τὰ λαχανικά. Είναι μεγάλη πληγὴ
οἱ σαλιγκαροί και γι' αὐτό τοὺς ἐξον-
τώνουν ἀλύπητα, ἀφοῦ ἄλλωστε, τρώγον-
ται και τόσο νόστιμα!...

"Αν ὅμως οἱ κηπουροί τοὺς καταδιώ-
κουν, ὑπάρχουν, ἀντιθέτως, ἄλλοι ἐπι-
χειρηματίαι, που διατηροῦν... φυτάρια
σαλιγκαρων, μέσα στα ὁποῖα μποροῦν
να παραχθοῦν κάθε φορά και 3 και 4 έ-
κατομμύρια μαλάκια!

Και γιά να τελειώνωμε: ὁ σαλιγκάρος
ζῇ 3-4 χρόνια και τον χειμῶνα ναρκώ-
νεται, γιά να ἐμπνήσῃ με τις πρώτες ζέ-
στες της άνοιξως.

Λαχειῖο... χωρίς λαχνό!

ΕΥΘΥΜΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΝΑΤΟΛ ΜΙΝΤΙ

Μόλις ὁ Κασουλῆ πληροφορήθηκε,
στο Παρίσι, ὅτι ὁ παλιός φίλος
του Λατούρ είχε κερδίσει τρία
έκατομμύρια φράγκα στην κλήρω-
ση τοῦ λαχειοῦ, πήρε μιά μεγάλη ἀπό-
φασῃ:

—Πᾶω να σώσω τὸν φίλο μου!
Και πήρε τό πρώτο τραῖνο γιά την
Μιζύ-λῆ-Βιῆ, ὅπου ἔμενε ὁ φίλος του,
κάννοντας τὸν χτίστη...

'Ο Πανκράς Λατούρ δεν μπορούσε να
συνέλαβῃ τὴν κ' ἀπληξίᾳ του: ἦταν
σάν να τοῦ είχαν πέσει κατακέφαλα μα-
δέρια ἢ σάν να γκρεμίστηκε ἀπ' τὴν κο-
ρυφή μιάς οὐκοδομῆς...

'Ο δήμαρχος ἐρχόταν να τὸν συγα-
ρῇ μαζί με τὸν δημοδιδάσκαλο. 'Η μπάν-
τα τοῦ δήμου είχε παίξει ἕνα σωρὸ ἐμ-
βατήρια πρὸς τιμὴν του, οἱ πυροσβέσται
ἐτοιμάζονταν να πᾶνε ἐν σώματι να τὸν
χαρετήσουν.

'Ηρθαν ἕνα σωρὸ αὐτοκίνητα ἀπ' τὸ
Παρίσι. Πέσαν ἀκριδὰ οἱ ρέπορτερ κι'
οἱ φωτογράφοι, γιά να μὴν τοὺς ξεφύγῃ
τὸ ὄμμα του!

"Ἦδη οἱ φωτογράφοι είχαν περιστοιχι-
σει τὸν Λατούρ κι' οἱ ρέπορτερ τὸν πονο-
κεφαλούσαν με τις ἐρωτήσεις τους, ὅταν
ἐνέσκηψε σάν κεραυνὸς ἕνας ἀγνωστος.

—'Ο κ. Λατούρ εἶναι κουρασμένος! 'Ο
κ. Πανκράς θά σᾶς δεχθῇ σέ λίγο! Πρὸς
τό παρόν, δεν έχει να σᾶς πῇ τίποτε!

'Ο Λατούρ ρίχτηκε στην ἀγκαλιά τοῦ
νεοελθόντος:

—'Ο Κασουλῆ! 'Ο φίλος μου Κασου-
λέ!

—Πᾶμε σπίτι σου, Πανκράς! διέταξε ὁ
Κασουλῆ. "Αφῆσέ τους αὐτοὺς ὅλους!

Και καθὼς οἱ ρέπορτερ με τοὺς φωτο-
γράφοις ζητοῦσαν να μπουῖν μέσα στο
σπίτι τοῦ χτίστη, ὁ Κασουλῆ τοὺς ἐμπό-
δισε:

—Σε μίαν ὥρα θά σᾶς δεχθοῦμε, κύ-
ριοι, εἶπε. Στὸ ἀναμεταξύ, μπορεῖτε να
πᾶτε να πῆτε κανένα ποτηράκι...

—'Ο τυχερός τοῦ πρώτου ἀριθμοῦ κερ-
νᾷ; ρώτησε ἕνας ὀπερατέρ.

'Ο Κασουλῆ τὸν κύτταξε περιφρονητι-
κά:

—'Εσεῖς, ἀπεναντίας, πρέπει να τὸν
πληρώσετε γιά τὴν ταινία ποὺ θά τρα-
βήξετε...

—'Υστερα, κλείνοντας τὴν πόρτα, ὁ Κα-
σουλῆ πῆγε να βρῇ τὸν Λατούρ:

—Φίλε μου, τοῦ εἶπε, κέρδισες τρία έ-
κατομμύρια. Λαμπρά. Σε συχαίρω. Μὴν
φαντάζεσαι ὅμως πῶς ἀνακάλυψες τὸν
Πακτωλό. Τί εἶναι τρία ἑκατομμύρια
φράγκα με τὴν σημερινὴ ἀκρίβεια; Μόλις
και μετὰ βίας σοῦ φθάνουν γιά να ζή-
σῃς σάν ἄνθρωπος!

—Και δεν θά σ' ἀφήσουν ἥσυχο οἱ ρέ-
πορτερ, οἱ ὀπερατέρ, οἱ φωτογράφοι: ὅ-
λοι θά ριχτοῦν σάν τοὺς λύκους στα έ-
κατομμύρια σου! Γι' αὐτό ἤρθα ἐδῶ: γιά
να σε σώσω και να διαφυλάξω τὰ ἑκατομ-
μύρια σου.

—'Εθ' με προσλάβῃς γιά γραμματέα,
γιά διαχειριστή, γιά ὅτι θέλεις. Εἰς ἀν-
τάλλαγμα, δεν θέλω τὴν παραμικρὴ ἀ-
μοιβὴ ἀπὸ σένα. Μόνον ποὺ ὅ,τι κι' ἂν
σοῦ δώσουν χωρίς να ζητήσουν πληρω-
μὴ, θά εἶναι γιά μένα. Σὺμφωνοι;
'Ο Πανκράς δέχτηκε τὴν συμφωνία.

τάλλαγμα, δεν θέλω τὴν παραμικρὴ ἀ-
μοιβὴ ἀπὸ σένα. Μόνον ποὺ ὅ,τι κι' ἂν
σοῦ δώσουν χωρίς να ζητήσουν πληρω-
μὴ, θά εἶναι γιά μένα. Σὺμφωνοι;
'Ο Πανκράς δέχτηκε τὴν συμφωνία.

—'Ο κ. Πανκράς Λατούρ, τοῦ ὁποῖου
εἶμαι ὁ γραμματεὺς-διαχειριστής, δήλω-
σε στοὺς συγκεντρωμένους ρέπορτερ ὁ
Κασουλῆ, λυπᾶται ποὺ δεν μπορεῖ να
σᾶς δεχθῇ αὐτοπροσώπως. Εἶναι πολὺ
κουρασμένος. 'Η συγκίνησις, καταλαβαί-
νετε... Κοντολογίς, θά σᾶς μιλήσῃ διὰ
τοῦ στόματός μου...

"Υστερα ἀπὸ ἕνα σύντομο λογιδριο, ὁ
Κασουλῆ ἀποτάθηκε στοὺς φωτογράφους
και στοὺς ὀπερατέρ, εἶπε:

—Κύριοι, εἰμέθα πρόθυμοι να φωτο-
γραφηθοῦμε σέ ὅσες πόζες θέλετε, να
μιλήσοῦμε πρὸ τοῦ μικροφώνου και σέ
φωνοταινίες... 'Υπὸ τὸν ὄρο να πληρω-
θοῦμε, με πᾶσαν ἐπιφύλαξιν των συγγα-

—Φίλε μου, κέρδισες τρία ἑκατομμύρια
και σε συχαίρω.

φικῶν μας δικαιωμάτων. Οἱ φωτογράφοι
μποροῦν να μᾶς φωτογραφίσουν, θά
πληρώσουν ὅμως 100 φράγκα γιά κάθε
κλισέ...

'Υστερα, ὁ Κασουλῆ πήρε τὸν Λατούρ
και τὸν πῆγε στο πανδοχεῖο της «'Ομορ-
φῃς 'Ιτιάς»:

—'Αφεντικό, εἶπε, σοῦ φέρνω να γευμα-
τίσῃ ἐδῶ ὁ καινούργιος ἑκατομμυριού-
χος.

Κι' ἐνῶ ὁ ξενοδόχος ἔτρεχε να τοὺς πε-
ριποιηθῇ, ὁ γραμματεὺς-διαχειριστής,
εἶπε στον Λατούρ:

—'Εγὼ σοῦ κάνω τό τραπέζι. "Όλα κι'
ὅλα: μὴν ἐπιμένῃς...

Μόλις ὁ Λατούρ με τὸν Κασουλῆ στρώ-
θηκαν στην «'Ομορφῃ 'Ιτιάς», ὅπου ση-
μειωτέον δεν πατοῦσε ποτέ ἄνθρωπος, ὅ-
λοι οἱ πελάτες ποὺ ἦσαν στο πανδοχεῖο
τοῦ «'Ασπρου Γάτου», τοῦ συναγωνιστή,
σάν να λέμε, ἐγκατέλειψαν τις θέσεις
τους γιά να σπεύσουν ἐκεῖ ὅπου ἔπαιρνε
τό πρώτο γεῦμα του ὁ νέος ἑκατομμο-
ριούχος.

—Εἶσαι εὐχαριστῆμένος; ρώτησε ὁ Κα-
σουλῆ τὸν ἑστιάτορα της «'Ομορφῃς 'Ι-
τιάς»:

—Δεν ξέρω πῶς να σᾶς εὐχαριστήσω...
—Κάνε μας λοιπόν τό τραπέζι...
—Εὐχαρίστως!
Κι' ἔτσι, δεν πλήρωσαν τίποτα!

—'Ενα σωρὸ ἀντιπρόσωποι αὐτοκινήτων,
οἰκὼν ραπτικής, πουκαμισῶδων, κ.τ.λ...
πῆγαν να ἐπισκεφθοῦν τὸν Λατούρ. 'Ο έ-
ξυπνος ὅμως Κασουλῆ ἀγρυπνοῦσε. Κά-
νοντας διαφήμιση κατ'ὀρθωσιν να ἔχῃ
ὅλα τὰ εἶδη τους... τζάμπα! Ταξίδεψαν
μ' ἕνα μεγαλοπρεπές αὐτοκίνητο 100.000
φράγκων ὡς τὸ Παρίσι. Τὸ αὐτοκίνητο
δόθηκε δῶρο στον νέο ἑκατομμυριούχο
ὑπὸ τὸν ὄρο να κάνει μιά δήλωσιν πῶς «ἡ
μάρκα «X.E.A.O.N.A εἶναι ἡ πρώτη στον
κόσμο»! Τί είχε να χάσῃ ὁ Κασουλῆ;
'Υπέγραψε ὅτι τοῦ ζητοῦσαν... γιά λο-
γαριασμὸ τοῦ Λατούρ και εἰσέπραττε!

Στὸ Παρίσι, ὁ Κασουλῆ φιλοξένησε τὸν
Λατούρ στο σπίτι του, ὅπου ὁ ἑκατομ-
μυριούχος ἔλαβε δῶρο μίαν ὀριζόντιο κα-
τοικία... χάριν διαφημίσεως των ἄλλων
δρόφων ποὺ ἔγιναν ἀνάρπαστοι!

'Ο Λατούρ ἦταν παραξάλισμένος: έ-
τρωγε, ἔπινε... χωρίς να ξεδεύῃ φράγκο! Ἦ
κατάσταση ὅμως αὐτὴ τὸν ἐνοχλοῦσε.
"Ήθελε, καλὰ και σώνει, να ξεδέψῃ. "Αρ-
χισε, κρυφὰ ἀπ' τὸν Κασουλῆ, να παίξῃ
στις κοῦρσες... 'Αργότερα, ἕνας μεσίτης
τοῦ χρηματιστηρίου τον τίλιξε...

Και μιά μέρα, βρέθηκε πανί με πανί,
ντρεπόμενος να μαρτυρήσῃ στον φίλο
του Κασουλῆ τί είχε συμβῇ...

Κάποτε, τέλος, σκέφθηκε ὁ Κασουλῆ
να κάνει τὸν ἰσολογισμό του: βρῆκε πῶς
εἶχε κερδίσει ἄπάνω ἀπὸ τρία ἑκατομ-
μύρια φράγκα, ὡς γραμματεὺς-διαχει-
ριστής τοῦ ἑκατομμυριούχου φίλου του.

—Καλὰ δούλεψα, εἶπε. "Όσο γιά τὸν
Πανκράς, ἡ περιουσία του εἶναι ἀθικτή.
'Εν τάξει...

Κι' εἶπε στον φίλο του:

—Σήμερα ἡ ὥρα να πάρουμε τὴν σύν-
ταξή μας. Δεν ἔχομε παρὰ να ζήσοῦμε
ἡσυχα-ἡσυχα με τὰ εἰσοδήματά μας.

'Ο Πανκράς, τότε, ἀναστέναξε:

—'Αλλοῖμονο, τοῦ εἶπε, ἐγὼ εἶμαι ἀ-
ναγκασμένος να ξανακάνω τὸν χτίστη...

—Κατάρτα! Τί εἶναι αὐτὰ ποὺ λές!

'Ο Πανκράς τοῦ διηγήθηκε ὅλες τις
ἀτυχίες του.

—Κι' ἐγὼ ποὺ μῆκα σέ τόση μεγάλη
φασαρία γιά να σε σώσω! ἀγανάκτησε
ὁ Κασουλῆ. Θάπρεπε να σ' ἐγκρατῶ-
ψω σὴν τύχη σου... "Ας εἶναι ὅμως: εἶ-
μαι εἰλικρινὴς φίλος και θά σε βάλω θυ-
ρωρὸ στο μέγαρό μου ποὺ τό νοίκιασα
σ' ἕναν πλούσιο 'Αμερικανό...

'Ο Κασουλῆ, πλούσιος πᾶ, σκέπτεται
—'Εγὼ, χωρίς νάχῃ ἀγοράσει λαχνό,
κέρδισα τὰ τρία ἑκατομμύρια τοῦ πρώ-
του λαχειοῦ!

ΑΝΑΤΟΛ ΜΙΝΤΙ

Η Δωροθέα Βικ στον ρόλο της 'Αδελφής 'Ιωάννας στο Τραγουδι του Λίκνου.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

Η Τζίν Τσάτμπουρν, περίφημη για την έκπαγλη καλλονή της, παντρεύτηκε με τον Φράνκ Όρσάτι, έναν πράκτορα κινηματογραφικής εταιρίας. Η Τζίν, η οποία είχε πρωταγωνιστήσει στην μεγάλη ταινία «Ο μέγας Ζίγκφελντ», απέρριψε τās προτάσεις γάμου ενός διασημού διευθυντού κινηματογραφικής εταιρίας κι' ενός θαυματούχου διανομήματος γιατί ήταν έρωτευμένη με τον Φράνκ.

■ ■

Λαίμλε, ο νεώτερος υιός του μεγάλου σκηνοθέτου είναι έρωτευμένος με την Τζούν Λάγκ, το καινούργιο άστέρι που φαίνεται ότι σύντομα θα επισκιάσει όλα τα άλλα με τη λάμψη του.

Τώρα είναι ένας μήνας που ο Λαίμλε, υιός, λείπει σε ταξίδι. Ξέροντας όμως, φαίνεται, ότι «Τα δώρα διατηρούν τα αισθήματα» δεν παύει να στέλνει κάθε μέρα σχεδόν στην Τζούν θαρύτιμα δώρα για να μην τον ξεχνά.

■ ■

Η χορεύτρια 'Ελινor Ούιτνεϊ δεν βγαπά τους ήθοποιους, όπως έχει δηλώσει συχνά. Και το δείχνει τώρα τελευταίως, προτιμώντας άντ' αὐτὼν τὸν Ρόμπερτ Χόβαρτ, γιὸ τοῦ ἐκατομμυριούχου Χόβαρτ, παραγωγὸ αὐτοκί-

νήτων, με τον οποίο πηγαίνει κάθε βράδυ στα διάφορα κοσμικά κέντρα του Χόλλυγουντ.

■ ■

Η Μαίρη Έλλις επίσης γνωστή για το ταλέντο της και την όμορφη της, άρραβωνιάστηκε με τον Άμερικανό ήθοποιό Κόνραντ Νάγκελ.

■ ■

Το φλογερό είδύλλιο της Τζίν Ρότζερς με τον Τζίμμου Ουάιτγκι' έναύχνησεν αδόξως. Διήρκεσε ένα μήνα και τρεις μέρες ακριβώς! Για το Χόλλυγουντ δεν είναι λίγο κι' αυτό.

■ ■

Η Έλαιν Μπάρι, εξ αιτίας της οποίας ο περίφημος Τζών Μάρρυμορ χώρισε από την γυναίκα του, την ωραία Ντολорές Καστέλλο, που ύστερα από το διαζύγιο της υπέγραψε πάλι ένα μακροχρόνιο συμβόλαιο με μία κινηματογραφική εταιρία, έωρτασε προχθές τα γενέθλιά της. Συνεπλήρωσε τα 21 της χρόνια (ως γνωστόν ο Μάρρυμορ είναι πενήντα χρονών περίπου).

Με την ευκαιρία αυτή ο Τζών της προσέφερε πάλι ένα θαρύτιμο δαχτυλίδι που του είχε πετάξει κατάμουτρα η Έλαιν προ δύο μηνών που είχαν τσακωθεί. Τώρα όμως είναι πάλι μέλι-γάλα.

Όταν ρωτούν την Έλαιν Μπάρι αν πρόκειται να γίνει γρήγορα Κυρία Μάρρυμορ απαντά ότι: «Αυτό είναι έ-

Τελευταία ώρα του Χόλλυγουντ

να θέμα για το οποίο προτιμώ να μη συζητώ»!

Κι' έτσι, όπως παρατηρούν οι κακές γλώσσες, είναι ασφαλώς ο μόνος άνθρωπος στο Χόλλυγουντ που δεν συζητεί γι' αυτό.

ΜΝΗΣΤΕΙΕΣ· ΠΑΝΔΡΟΛΟΓΗΜΑΤΑ

Η γαλλική αιδώς Λιλί Πόνς, που είχε προσκληθεί στο Χόλλυγουντ όπου γύρισε ένα φιλμ άρραβωνιάστηκε επίσης μως την περασμένη εβδομάδα με τον Άντρέ Κουτελανέτς.

Ο Άντρέ, τον οποίον η Λιλί φωνάζει «Κόστου» για συντομία, ήταν ο διευθυντής της ορχήστρας με την οποίαν τραγουδούσε η Λιλί.

■ ■

Η Βαρβάρα Στάνγουϊκ, πήρε επ' ευκαιρία των γενεθλίων της ένα ωραίο δώρο από τον γοητευτικό Ρόμπερτ Τάιηλορ: ένα θαυμάσιο θραχιόλι γαργαρισμένο με ρουμπίνια και διαμάντια. Το πραγματικό όνομα της Βαρβάρας Στάνγουϊκ είναι Ρούμπη Στέβενς. Και το ρουμπίνι στην αγγλική γλώσσα λέγεται «ρούμπυ».

■ ■

Επίσης η Τζίντζερ Ρότζερς που έωρτασε τα γενέθλιά της με μία μεγάλη δεξίωση πήρε από τον Τζίμμου Στούαρτ ένα γιγάντιο καίηκ, το οποίον παρίστανε την Τζίντζερ Ρότζερς με τον Φρέντ Άστερ σε μία χορευτική τους φιγούρα.

■ ■

Το Χόλλυγουντ άκουσε με κάποια έκπληξη τους άρραβώνες του Άλ. Σκότ με την Μάριαν Μάρς γιατί νόμιζε ότι ο Άλ ήταν έρωτευμένος με την Τζάνετ Γκαίηνορ. Το θέβαιον είναι ότι ο Άλ Σκότ (που ήταν κάποτε σύζυγος της Κόλλην Μούρ ήταν πολύ φίλος με την Τζάνετ, άγαπούσε όμως ανέκαθεν την Μάριαν.

■ ■

Ο Τζίμμου Μπλαίηκ και η Όλβια ντε Χάβιλαντ άλλαλοαποκαλούνται «άγαπη μου!» και στο στούντιο και στα κέντρα, τώρα τελευταίως.

Ετσι μπαίνει τελεία και παύλα στο ρομάντζο του Τζίμμου με την Μαίρη Καρλάιλ. Φαίνεται όμως ότι η Μαίρη δεν σκοτίζεται πολύ γι' αυτό, γιατί φρόντισε να παρηγορηθεί με κάποιον νέο θαυμαστή της ο οποίος δεν δίστασε να διασχίσει 6.000 μίλια μόνο και μόνο για να την δει.

Ο εύτυχης αυτός θνητός είναι ο Πάλ Μίτσελ από το Λονδίνο, ο οποίος γνώρισε την Μαίρη όταν πρό μηνών γύριζε μία ταινία στην Αγγλία και ο οποίος της τηλεφώνησε «υπερατλαντικά» τακτικώτατα όταν εκείνη επέστρεψε στην Αμερική.

Τώρα ο Πάλ είναι στο Χόλλυγουντ όπου ήρθε για να την επισκεφθεί και μο-

λονότι και οι δυο λένουν ότι δεν υπάρχει ανάμεσά τους παρά μόνον θαυμασμός, και οι δυο δεν αρνούνται ότι στο Χόλλυγουντ «όλα είναι πιθανά...».

■ ■

Ο Ρότζερ Πράιερ, έπληροφόρησε πρό πέντε ημερών ότι η γυναίκα του πήρε τέλος το διαζύγιο που είχε ζητήσει από περίου έναντιόν του.

Τώρα λοιπόν δεν του μένει πια παρά να παντρευτεί την Άνν Σόθερν με την οποία φλερτάριζε άγρια καθ' όλο το καλοκαίρι.

Και ο κακομοίρης ο σκηνοθέτης Νόρμαν Κράσονα που είναι επίσης φοβερά έρωτευμένος με την χαριτωμένη Άνν, θα μείνη στα κρύα του λουτρού...

■ ■

Το είδύλλιο της Γκαίηλ Πάτρικ και του Ρόμπερτ Κόμπ διήρκεσε — άλλοι-μονο! — όσο και τα ρόδα.

Τη στιγμή που όλο το Χόλλυγουντ περιμένε τα άγγελτήρια του γάμου των ύστερα από τόση μεγάλη αγάπη που έδειχνε ο ένας στον άλλον, όλα έσβησαν απότομα και τώρα η Γκαίηλ πηγαίνει έδω κι' εκεί συνοδευόμενη πάντα από τον Τζών Κίγκ.

■ ■

Η Λίλιαν Γκις, που υπήρξε μία από τις μεγαλύτερες πρωταγωνίστριες των θωδών φιλμ και είχε άπειροπληθείς θαυμαστές και θαυμάστριες σ' όλα τα μέρη του κόσμου, παντρεύθηκε πριν από δέκα μέρες τον γνωστό παραγωγό κινηματογραφικών ταινιών του Μπροντουαίη Τζώρτζ Άμποτ.

■ ■

Μία άλλη στάρ επίσης, που διεκρίθη στα θωδά φιλμ, παντρεύτηκε τελευταίως: Η Κορίννα Γκρίφιθ, που έθεωρείτο ως η ωραιότερη γυναίκα του Χόλλυγουντ και είχε πραγματικά θριαμβεύσει στην ταινία «Λαίδη Χάμιλτον» όπου ένεσάρκωνε ύπεροχα την πεντάμορφη Λαίδη.

Ο νέος σύζυγος της Κορίννας Γκρίφιθ είναι ο Τζώρτζ Μάρσαλ, γνωστός διανομήγανος και ικανώτατος σπόρτμαν.

Το Χόλλυγουντ διερωτάται με περιέργεια ποιόν επί τέλους θα προτιμήσει όριστικά η Μάργκαρετ Σούλλαθαν η τον ήθοποιό Χένρυ Φόντα η τον σκηνοθέτη Ουίλλιαμ Βίλερ;

Το παράξενο σ' όλη αυτή την ιστορία είναι ότι και οι δυο είναι πρώην σύζυγοι της Μάργκαρετ!

Πριν από λίγο καιρό ακόμη όλο το Χόλλυγουντ είχε πιστέψει ότι η Μάργκαρετ που είχε πάρει το διαζύγιο της από τον Ουίλλιαμ Βίλερ, έπρόκειτο να ξαναπαντρευτεί τον Χένρυ Φόντα.

Εν τῷ μεταξύ η κατάσταση άλλαξε απότομώς: η Μάργκαρετ μετανόησε, φαίνεται και ξαναγύρισε στον Βίλερ, ίσως γιατί ο Χένρυ Φόντα λείπει τώρα στην Αγγλία όπου γυρίζει ένα φιλμ, και... «μάτια που δεν θεωρούνται, γρήγορα λησμονούνται».

Τώρα η Μάργκαρετ θα γίνει κάθε

βράδυ συνοδευόμενη από τον Ουίλλιαμ Βίλερ. Δεν θάναί όμως παράξενο, όταν επιστρέψει ο Χένρυ Φόντα από την Αγγλία να αναλάβει πάλι αὐτὸς τὸν πρωταγωνιστὸντα ρόλο στὴ ζωὴ τῆς Μάργκαρετ...

Το μέλλον θα το δείξει.

ΝΕΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

Και ο άπαραίτητος κατάλογος των τελευταίων είδυλλιών:

Η Τόμπυ Ουίγκ και ο Τόμπ Μπρόουν μένουν πάντα άχώριστοι.

Η Άνν Σίρλεϊ είναι έρωτευμένη με τον Όουεν Ντάβις, υιόν. Ήταν άπαρηγόρητη τώρα που έφυγε για λίγο καιρό στην Εύρώπη όπου θα γύριζε ένα φιλμ. Ο Όουεν της ύπεσχεθη ότι θα γυρίση γρήγορα.

Η Έλίσσα Λάντι και ο Νίνο Μαρτί-νι, ο συμπαθέστατος τραγουδιστής του «Διπλού Ρομάντσου» συνεννοούνται, φαίνεται θαυμάσια.

ΜΕΝΝΙΕΣ

—Η Κλαίρ Τρεβόρ έχει ένα μάγειρο που ήταν πρώην θαυματοποιός. Όταν βλέπει να ελαττώνεται ή ευθυμία στις δεξιότητες της ή Κλαίρ φωνάζει τὸν θαυματοποιό της από την κουζίνα και οι προσκεκλημένοι της διασκεδάζουν τρομερά με τα διάφορα θαύματα που τούς επιδεικνύει.

—Η Τζίντζερ Ρότζερς έχει φακίδες στους κροτάφους της και στην μύτη της και πάρα πολλές κοντά στα μάγουλά της και στα αυτιά της. Δεν είναι όμως τόσο έντονες όπως της Κάθριν Χέμπουργκ και δεν χρειάζονται ιδιαίτερο μακιγιάζ γιατί δεν φαίνονται στην όθονη. Έτσι δεν την εμποδίζουν καθόλου.

—Οι φούστες όσο πάνε και κονταίνουν στο Χόλλυγουντ. Η Γερτρούδη Μίκαελ παρουσιάστηκε στην τελευταία δεξίωση της Μπέττε Ντάβις με ένα φόρεμα λίγο πιο κάτω από το γόνατο.

Η Κάθριν ντε Μίλλ παίζει με την Νόρμα Σίρλεϊ και τον Λέο Χόβαρτ, στον Ρομάντο στην 'Ιουλιέτα'.

ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥ 'Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ τῆς Λ.

ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ
Γ. ΟΥΓ'ΛΙΑΜΣΟΝ

Οι δυο νέοι είναι ευτυχείς. 'Η Μπέττυ τρελλή από χαρά αναγγέλλει στην Σάλλυ ότι έχει κιάλας αρραβωνιαστή με τον Τζιμ. 'Η Σάλλυ εγκρίνει την απόφασή τους. 'Η Μπέττυ και ο Τζιμ γράφουν στην 'Αγγλία αναγγέλλοντάς τους το ευτυχές γεγονός. 'Εν τῷ μεταξύ ο γέρω-Τράουμπριτζ, πρόκειται να αγοράσει ένα νέο άλογο, πολύ ατίθασο και παρακαλεί τον Τζιμ να το δοκιμάσει. 'Ενθ' αὐτὸς φεύγει για τοὺς σταύλους ἡ Μπέττυ καὶ ἡ Σάλλυ δέχονται μιά πολύ ξαφνική καὶ ἀπόροπτη ἐπίσκεψη: εἶναι ὁ δούξ τοῦ Στάνφορντ, ὁ ἀδελφὸς τῆς Μπέττυ, συνοδευόμενος ἀπὸ τὴν Κα Στέιβς. 'Ο Στάν βάζει ἀμέσως μπρὸς τὴν ἀδελφὴ του γι' αὐτὸ πὺδ ἔκανε καὶ τὴν καλεῖ νὰ ἐπιστρέψῃ πίσω μαζί του. 'Εκεῖνη ἀρνείται καὶ τοῦ ἀναγγέλλει τοὺς ἀρραβῶνας τῆς μετὸν Τζιμ Μπρέττ.

'Η Κα Στέιβς μένει κατάπληκτη ἐνθυμούμενη ὅτι ὁ κ. Μπρέττ αὐτὸς, ἔκρινε ἐκεῖνος ὁ νέος ἐπιβάτης τῆς γ' θέσεως.

11. ('Η συνέχεια)

Ταξίδευε στὴν τρίτη θέση, μάλιστα! εἶπα ἐγώ. Καὶ τί μ' αὐτὸ; Εἶναι ὁ καλλίτερος καὶ ὠραιότερος ἀνδρας πὺδ ἔχω γνωρίσει στὴν ζωὴ μου καὶ δὲν ὑπάρχει εὐγενέστερος τζέντλεμαν ἀπὸ αὐτόν. Μπορεῖτε νὰ ρωτήσετε τὴν Σάλλυ, ἂν λέω ἀλήθεια, γιατί τὸν ξέρεῖ κι' αὐτὴ.

—Καὶ τὸ ἐγκρίνω πληρέστατα, συνεπλήρωσε ἡ Σάλλυ, καθὼς ποῦ ἐσφιγγε τὸ χέρι. Κύριε δούξ, σὰς βεβαιῶνω ὅτι ἡ Μπέττυ εἶναι ἀξία συγχαρητηρίων. 'Υποθέτω ὅτι ἡ δούκισσα δὲν θὰ εἶχε ἀντίρρηση γιὰ τὴν Μπέττυ, νὰ παντρευτῇ ἕναν 'Αμερικανό· καὶ αὐτὸς πὺδ ἐδιόλεξε εἶναι τοῦ καλλιτέρου εἰδους...

—Σὰς ζητῶ συγγνώμη, μὲς Γούντμπάρν, ἀλλὰ δὲν μ' ἐνδιαφέρει καθόλου τό... εἶδος, εἶπε ὁ Στάν πὺδ ποτὲ τοῦ δὲν μποροῦσε νὰ συμφωνήσῃ μετὴν Σάλλυ. Εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ παντρευτῇ ἡ ἀδελφὴ μου ἕνα τέτοιο πρόσωπο· καὶ θὰ κάνετε καλλίτερα νὰ μὴν τὴν ἐνθαρρύνετε στὴν ἰδέα αὐτή. Βλέπω, ὅτι τὰ

πράγματα εἶναι χίλιες φορές χειρότερα ἀπὸ ὅ,τι ὑπέθετα, ὅταν ἄφησα σύζυλο τὸ καλλίτερο κυνηγι τῆς ἐποχῆς, γιὰ νὰ ἔρθω νὰ σὲ περιμαζέψω, Μπέττυ. 'Ὡς τώρα, ἐσὺ καὶ ἐγὼ συμφωνοῦσαμε πάντα μεταξύ μας, μὰ αὐτὴ τὴν φορὰ ἔχει δίκιο ἡ μητέρα. Φέρθηκες πολὺ ἀσχημα! Καὶ ὅσο γιὰ τὸν κύριο αὐτό, ὅποιος καὶ ἂν εἶναι...

—Νάτος, ἔρχεται μόνος του! τὸν διέκοψε ἡ Σάλλυ, σφίγγοντας τὸ χέρι μου δυνατά.

'Απὸ μακρὰ ἀκούστηκε ἕνας θόρυβος φωνῶν· ἀλλὰ μέσα σ' αὐτὲς δὲν ἀνεγνώρισαν τὴν φωνὴ πὺδ ἀγαποῦσα. Στραφήκαμε ὅλοι, καὶ εἶδμε νὰ ἐμφανίζεται ξαφνικά ἕνα μαῦρο ἄλογο μετ' ἕναν ἄνθρωπο στὴν ράχη του—σὺν ρουκέττα πὺδ εἶχε φύγει τῆς κατευθύνσεώς τῆς. 'Ἦταν ὁ ὁ Τζιμ, πὺδ φαίνονταν ὠραιότερος ἀπὸ ὅλες τῖς ζωγραφιὲς ἀνδρῶν πὺδ ἔχω δῆ ποτὲ μου, μετὸ πρόσωπό του φωτισμένο ἀπὸ τὴν χαρὰ τοῦ ἀγῶνος καὶ τοῦ θριάμβου, ἐνῶ ὁ μαῦρος ἐκεῖνος διάβολος ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ τὸν πετάξῃ ἀπὸ πάνω του.

'Ἦταν τρομερό, ἀλλὰ καὶ θαυμάσιο συγχρόνως, τὸ θέαμα αὐτό. Δὲν ἤξερα πὺσο ἐλάτρευα τὸν Τζιμ καὶ πὺσο τὸν θαύμαζα, ὡς τὴν στιγμή πὺδ τὸν εἶδα μετὸ χαμόγελο ἐκεῖνο στὸ πρόσωπό του, νὰ καβαλλικεύῃ τὸν μαῦρο σατανά, σὺν νὰ ἦταν ἕνα μαζί του, παρ' ὅλους τοὺς φοβερὺς τινάγμους τοῦ ζώου.

Τὸ σύμπλεγμα πέρασε ἐμπρὸς ἀπ' τὸ σπῖτι σὺν ἀστραπῇ· ἔπειτα δὲ στριφογύρισε πάλι πίσω. Τὸ ἄλογο ἐξακολουθοῦσε νὰ πηδᾷ τρομακτικὰ στὸν ἀέρα καὶ κοτόπι νὰ κάνῃ ἀληθινὲς βουτιὲς πρὸς τὰ κάτω. Ξαφνικὰ κάθισε στὰ πσιναῖα τοῦ πῶδια καὶ ἔπειτα σηκώθηκε μετ' ἕνα μεγάλο πῆδημα γιὰ νὰ κλωτσήσῃ πρὸς τὰ πίσω, μετ' ἕνα δυνατό χρεμετισμό. Μὰ ὁ Τζιμ ἐξακολουθοῦσε πάντοτε νὰ χαμογελᾷ καὶ νὰ κρατιέται στὴν θέση του, χωρὶς νὰ δείχνῃ τὴν παραμικρὴ κούραση.

—Διάβολε! Ξέρεῖ νὰ καβαλλικεύῃ ὁ τύπος αὐτός! ψιθύρισε ὁ Στάν, παρὰσυρόμενος ἀπὸ τὸ αἰσθημα τοῦ ἀξιωματικοῦ τοῦ ἵππου.

—Εἶναι ὁ Τζιμ Μπρέττ, ὁ ἀρραβωνιαστικὸς μου! φώναξε ἐγώ. Τί λὲς τώρα γι' αὐτόν;...

Μὰ ὁ Στάν δὲν μοῦ ἔδωσε καμμιά ἀπάντηση. Φαντάζομαι ὅτι δὲν μετ' ἄκουσε καν, τόσο ἦταν βαθεῖα ἀπορροφημένος ἀπὸ τὸ δρᾶμα πὺδ παιζόταν ἐμπρὸς του. Καὶ ἔπειτα ἀπὸ ἕνα λεπτὸ ὁ Τζιμ καὶ τὸ μαῦρο ἄλογο εἶχαν ἐξαφανισθῇ πάλι.

Μὰ δὲν φοβόμουν πῶς

καθόλου γι, αὐτόν. Αἰσθανόμουν μόνο ὑπερφάνεια καὶ ἤμουν βέβαιη, ἀπολύτως βέβαιη, ὅτι ὁ Τζιμ θὰ νικοῦσε στὸ τέλος...

'Ἦταν περὶφημος ἱππεὺς ὁ Τζιμ, σωστός κένταυρος ὅταν ἱππεύε καὶ οἱ ἀνθρώποι τῆς ἐπαύλεως, εἶχαν μόνο θαυμασμό γι' αὐτόν.

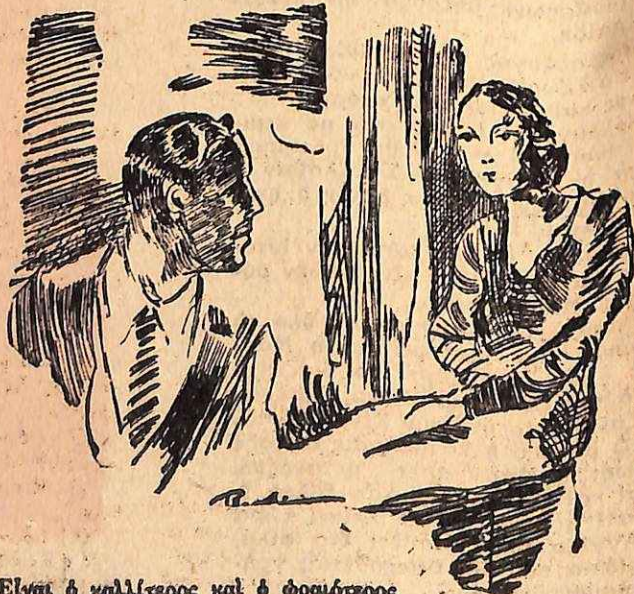
Δὲν μιλοῦσε κανεὶς. 'Ο κ. Τράουμπριτζ καὶ ὁ κ. Γιάκομπσεν, ὁ ἀντιπαθητικὸς ἱδιοκτήτης τῶν βωδιῶν στὸν ὅποιον ἀνῆκε καὶ τὸ ἄγριο ἄλογο, πέρασαν τρέχοντας μετ' ὅλη τὴν δύναμή τους, χωρὶς νὰ κυττάξουν καθόλου πρὸς τὸ σπῖτι. Τοὺς ἀκολουθοῦσαν ἀπὸ μιά μικρὴ ἀπόσταση, ὁ 'Αλμπερτ καὶ ὁ 'Ηλίας.

'Η κυρία Τράουμπριτζ καὶ τὰ κορίτσια εἶχαν βγῆ ἀπὸ τὴν κουζίνα καὶ εἶχαν σκαρφαλώσει περὶεργες στὸν πλησιέστερο φράχτη.

'Ολοι ἤθελαν νὰ ἴδουν τὸ σπάνιο θέαμα, νὰ ἀπολαύσουν τὸν «κένταυρό» τους. 'Η Πάττυ ξεφώνιζε λιγάκι μετ' ἀνησυχία καὶ μοῦ ἔδωσε ἀφορμὴ νὰ σκεφθῶ ὅτι ὁ Τζιμ δὲν θὰ τῆς ἦταν ἐντελὼς ἀδιάφορος. (Εἶναι ὅμως τόσο γλυκεῖα, ὥστε θὰ ἐγκαταλείψῃ κάθε τέτοια ἰδέα, τώρα πὺδ ὁ Τζιμ εἶναι δικός μου! καὶ ἥδη τῆς ἔχω μιλήσει ἀπὸ χθὲς καὶ νομίζω ὅτι ἄρχισα ν' ἀντιλαμβάνεται, τί ἐξαιρετικὸς ἄνθρωπος, τί καλὸς πὺδ εἶναι αὐτός ὁ Οὐίτ Οὐάκερ).

Στεκόμασταν ὅλοι ἀκίνητοι στὶς θέσεις μας καὶ κυττάζαμε. 'Ακουγα σχεδὸν τὴν καρδιά μου πὺδ χτυποῦσε δυνατὰ καὶ δὲν ἐπρόλαβα νὰ ἡσυχάσω, ὅταν ἄξαφνα ὁ Τζιμ γύρισε πάλι καβάλλα στὸ μαῦρο ἄλογο—ἐντελὼς ἀλλαγμένο πιά,—ὅλο χάρη καὶ ὑπακοὴ καὶ κομψὰ χοροπηδήματα, σὺν νὰ ἤθελε νὰ σκεπασθῇ ἔτσι τὴν ντροπὴ τῆς μετανοίας του.

Τὸ ζῶο ἔκανε μιά ὥρα'α στροφὴ στὸν πλάγιο δρομᾶκο, καὶ ὁ Τζιμ τὸ σιαμά-

—Εἶναι ὁ καλλίτερος καὶ ὁ ὠραιότερος ἀνδρας πὺδ ἔχω γνωρίσει στὴν ζωὴ μου.

ΘΙΣΤΟΡΗΜΑ -- ΜΑΡΣΕΠΙΕΖΙΚΑ

Μπέττυ

.....

τῆσε ἐμπρὸς στὴν βεράντα, χαϊδεύοντας τὸν ἱδρωμένο μαῦρο σβέρκο τοῦ ἀλόγου του.

—Λοιπὸν, νομίζω ὅτι θὰ τὸ ἀγοράσω ἐγὼ αὐτὸ τὸ ἄλογο... μοῦ εἶπε γελαστός. Καὶ ἔπειτα ἐπρόσεξε τὴν κυρία Στέιβς καὶ τὸν ἀδελφὸ μου.

'Ο Στάν κύτταξε μετ' ἀπορία στὴν ἀρχὴ, κατὰπληκτος κατόπι τὸν Τζιμ, στερεώνοντας τὸν μόνυλο στὸ μάτι του.

—Διάβολε... ὁ Χάρμπορ! εἶπε τέλος ὁ Στάν. 'Εσεῖς, βέβαια, εἰσθε;... Δὲν πιστεύω νὰ εἶναι κανεὶς ἄλλος, πὺδ νὰ σὰς μοιάζῃ;

—'Οχι, ἐγὼ εἶμαι, ὁ ἴδιος καὶ ἀπαράλλακτος, εἶπε μειδώντας ὁ Τζιμ, ἐνῶ ἐγὼ εἶχα μείνει βουβὴ ἀπὸ τὴν κατὰπληξη. Τί γίνεσθε, ἀγαπητὲ Στάνφορντ; Τὸ φαντάσθηκα ὅτι μποροῦσε καὶ νὰρθετε! ἀλλὰ γι' αὐτὸ σὰς τηλεγράφησα ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ στὴν Λέσχη καὶ σὰς ἔγραψα καὶ σήμερα τὸ πρωί, μετ' ἕληπίδα ὅτι θὰ σὰς προλάβαινα στὸ Λονδίνο.

—Βρὲ ἀδελφέ, ἐδῶ κινδυνεύω νὰ τὰ χάσω! φώναξε ὁ Στάν. Εἰσθε σεῖς ὁ Μπρέττ, ὁ Τὸμ Χάρμπορ, ἡ μήπως εἶναι κανένας ἄλλος;

'Ο Τζιμ χαμογέλασε καὶ ἀπήντησε:

—Τὸ θυμᾶμαι μὲν δολόκληρο εἶναι Τζαίμς Μπρέττ Χάρμπορ. 'Ισως δὲν τὸ ἐπροσέξατε ἄλλοτε ἢ, τουλάχιστον, τὸ ξεχάσατε, εἶπε ὁ Τζιμ γελώντας.

Καὶ ἔπειτα πῆδηξε ἀπὸ τὸ ἄλογο καὶ ρίχνοντας τὰ γκέμια στὸν κ. Γιάκομπσεν πὺδ εἶχε τρέξει ἀνήσυχος, πλησίασε πρὸς τὸ μέρος μου:

—Θὰ μετ' συγχωρήσης; ρώτησε χαμογελώντας.

—Δὲν καταλαβαίνω ἀκόμη τίποτα... εἶπα ἐγὼ μετ' ὅλο κούτὸ ὕφος.

—'Η μὲς Γούντμπάρν τὰ ξέρεῖ ὅλα, καθὼς καὶ ὁ Μόχανσλεϋ. Μ' αὐτόν, βλέπεις, εἰμαστε παλαιὸι φίλοι, καὶ δὲν ἐδίστασα νὰ τοῦ ἐκμυστηρευθῶ ὅτι ἤμουν ἐρωτευμένος μετ' ἡν ἀδελφὴν του καὶ ὅτι θὰ προσπαθοῦσα νὰ τὴν κατακτῶ μετ' ὁ δικὸ μου τρόπο. Θυμᾶσαι τὸν Χάρμπορ, τὸν φίλο τοῦ Μόχανσλεϋ; Προχθὲς ἀκόμη, μοῦ εἶπες ὅτι τὸν λυπᾶσαι καί... ὅτι τοῦ εὐχέσαι ἐπιτυχία στὴν αἰσθηματικὴ του περιπέτεια.

('Η συνέχεια στὸ προσεχές)

ΕΚΑΝΕ ΔΥΟ ΛΕΥΚΑ ΚΙ' ΕΝΑ ΜΑΥΡΟ

Στὴν Βαγδάτην, ἡ σύζυγος ἐνὸς Πέρσου ἐμπόρου γέννησε τριῖδυμα. 'Απ' αὐτὰ τὰ δύο εἶναι λευκά καὶ τὸ τρίτο μαῦρο! Οἱ γιαιτροὶ ἰθαγενεῖς καὶ ξένοι, δὲν μποροῦν νὰ ἐξηγήσουν τὸ φαινόμενο, ὅπως ἐπίσης καὶ ὁ σύζυγος τῆς κυρίας. Καὶ τὰ τρία χαίρουν ἄκρας ὑγείας καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι θὰ ζήσουν. 'Ενας Γάλλος παιδίατρος πὺδ ἦταν στὴν Βαγδάτη, παρακολούθει τὴν ἀνάπτυξή τους. 'Ο Πέρσης ἔμπορος εἶναι πλουσιώτατος, ἀλλὰ δὲν συμπαθεῖ πολὺ τὸν μαῦρο, τὸν ὅποιο ἀπ' ἐναντίας ὑπεραγαπᾷ ἡ μητέρα του!

ΜΑΡΣΕΠΙΕΖΙΚΑ

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΣΤΟ ΚΥΝΗΓΙ

'Ο Μάριος διηγείται στὸν 'Ολίβ μετ' ἀπὸ τῖς «ἀναριθμητὲς» του κυνηγετικὲς περιπέτειες στὴν 'Αφρική.

Μάριος.—Ξάφνου βγαίνει μπροστά μου ἕνα λεοντάρι! 'Επωμίζω, σκοπεῖω καί...
'Ολίβ.—Καὶ πυροβολεῖς!

Μάριος.—'Οχι, 'Ολίβ! Βλέπω τὸ λεοντάρι καὶ ἀνασπώνεται στὰ πσιναῖα τοῦ πῶδια καὶ τὸ ἀκούω νὰ μοῦ λέγῃ: «Κάνε οικονομία, Μάριε, τῖς σφαῖρες σου. Μ' ἐγχεῖς πυροβολήσεις ὡς τώρα δέκα φορές!».

■ ■

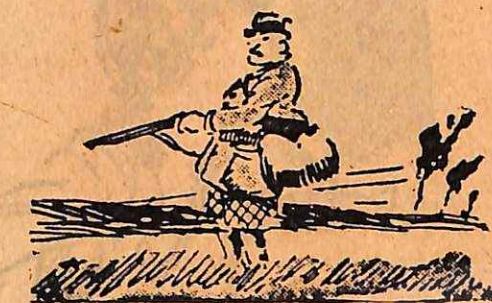
'Ο Μάριος γυρίζει ἀπὸ τὸ κυνηγι στὰ πέρει τῆς Μασσαλίας.

—Λοιπὸν Μάριε, τοῦ λέγει, ὁ 'Ολίβ, πῶς πῆγε τὸ κυνηγι;
—'Αρκετὰ καλὰ. 'Εχω χτυπήσει ἕναν περὶφημο λαγὺ.

—'Οχι δά. Δεῖξε μου τόν.

—Δὲν μπορῶ!

—Πῶς δὲν μπορεῖς 'Αφοῦ τὸν ἔχεις μέσ' τὴν τσάντα σου!

—Δὲν μπορῶ σοῦ λέγω, γιατί δὲν τὸν ἔχω μέσα στὴν τσάντα μου.

—Σούφινγε, λοιπὸν;

—'Οχι, ἀφῆκα ὅμως τὸ πῶμα τοῦ στὴν χῆρα τοῦ πὺδ ἦταν ἀπαρηγόρητη!

■ ■

'Ο Μάριος διηγείται μιά ἄλλη κυνηγετικὴ του περιπέτεια στὴν 'Αφρική.

—Λοιπὸν πὺδ λέτε, ἤμουν σκαρφαλωμένος ἐπάνω σὲ μιά χουρμαδιά, ἐνῶ κάτω ἀπὸ τὰ πῶδια μου τριγύριζε πάντα, ἡ τίγρις, τρελλὴ ἀπὸ τὴν πείνα.

—Καὶ τί ἔκανες Μάριε;

—Ὅπως δὲν εἶχα πιά τρυπίγγια, ἔδωκα καὶ τῆς πέταξα τὴν μπόττα μου κατὰμουτρα.

—Καί;...

—'Η μπόττα μου τὴν δρῆκε ἀκριβῶς στὴν μούρη καὶ τὴν ἔριξε κάτω ξερὴ!

Καὶ ὁ 'Ολίβ μετ' ὕφος περιλυπο. Δυστυχισμένο ζῶο... Δὲν φοροῦσε λοιπὸν προσώπιδά κατὰ τῶν ἀσφινξιόνων;

■ ■

'Ο Μάριος στὸν 'Ολίβ.—Χθὲς πὺδ λὲς ἤμουν στὸ κυνηγι καὶ χτύπησα 35 ὀρνίθια!

'Ολίβ.—'Εγὼ πῆγα χθὲς στὶς πάπιες καὶ χτύπησα ὡς τὸ λαμὸ μέσα στὸ τέλμα.

'Ο Μάριος.—φώναξε! Βοήθεια! Βοήθεια...

'Ολίβ.—Τί ἔπαθε, Μάριε;

Μάριος.—Τίποτε, μοῦ εἶπες ὅμως πῶς ἦσουν ὡς τὸ λαμὸ μέσ' στὸ νερό καὶ κόνταξα νὰ σὲ σώσω!

Περίεργα ἀπὸ παντοῦ

ΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟ ΧΩΡΙΣ ΜΗΧΑΝΙΚΟΥΣ

Δὲν ξαναγίττονται, ἐξ ὁλοκλήρου σχεδόν, μόνο αἱ 'Αθῆναι, ἀλλὰ καὶ τὸ Λονδίνο! Δηλαδή δὲν μπορεῖ αὐτὸ πὺδ γίνεται ἐδῶ νὰ γίνῃ καὶ στὴν πρωτεύουσα τοῦ 'Ηνωμένου Βασιλείου, ἀλλὰ πάντως, μεγάλη οἰκοδομικὴ δραστηριότης παρατηρεῖται τώρα καὶ ἐκεῖ. Παλὰ χτίρια ἐκμοδερίζονται, στρατώνες μετατρέπονται σὲ πολυκατοικίες, μέγαρα πλουτοκρατῶν τὸ ἴδιο, κτλ. Τάσος δὲ εἶναι ὁ οἰκοδομικὸς ὀργασμὸς στὸ Λονδίνο, πὺδ δὲν ὑπάρχουν ἀρχιτέκτονες καὶ μηχανικοὶ. 'Ολοι τὸν εἶναι ἀπασχολημένοι.

Οἱ Λονδρέζοι πὺδ βάθελαν τώρα κανένα ἀρχιτέκτονα, εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ...περὶ μένον σειρά!

■ ■

ΕΝΑΣ ΦΙΛΙΠΠΙΚΟΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΩΝ

'Εντυπωτικώτατα πράγματα μὰς λέγει στὴν ἐτήσια του ἐκθεσὴ ὁ ὑγειονομικὸς ἐπόπτης τῆς συνοικίας Λάμπεθ, στὸ Λονδίνο: «Ἡ μοντέρνα ζωὴ, γράφει, στὶς πολυκατοικίες προκαλεῖ αὐξησὴ τῆς παιδικῆς ἐγκληματικότητος. 'Η ἐπίβλεψη τῶν γονέων ἐκμηδενίζεται μὲ τὸ παιδὶ περᾶσθ τὸ κατώφλι τοῦ διαμερισμάτος του».

'Ο ἴδιος ὑπάλληλός του, στὴν περυσινὴ ἐκθεσὴ τοῦ ἔγραφε:

«Τὰ κτίρια μετ' ἐντεν πατώματα, στερεοῦνται τῆς ἀτμοσφαιρᾶς ἐκείνης πὺδ θερμαίνει τὴν οἰκονομία, πὺδ τὴν διατηρεῖ... 'Η κοινὴ ζωὴ πὺδ ζοῦν οἱ ἔνοικοι: ἡ κοινὴ σκάλα, ἡ κοινὴ αὐλὴ κτλ. καταστρέφουν τὴν οἰκογένεια...».

Λιγάκι ὑπερβολικός, θὰ συμφωνήσετε ὁ καλὸς αὐτὸς ὑγειονομικὸς ἐπιθεωρητής...

■ ■

Ο ΟΚΤΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΡΟΚΦΕΛΛΕΡ

'Ο περὶφημος γιὰ τὰ δισεκατομμύριά του καὶ τὰ χρόνια του βασιλεῦς τοῦ πετρελαίου Τζῶν Ροκφέλλερ, συνεπλήρωσε φέτος τὸ 97ο ἔτος τῆς ἡλικίας του.

Μετ' ἡν εὐκαιρία αὐτὴ οἱ 'Αμερικανοὶ δημοσιογράφοι πῆγαν καὶ δρῆκαν τὸν σχεδὸν αἰωνόβιο Κροῖσο γιὰ νὰ τοὺς πῇ τί φρονεῖ περὶ μακροβιότητος καὶ τί πρέπει νὰ κάνῃ κανεὶς γιὰ νὰ φθάσῃ τὰ χρόνια του.

Λακωνικὸς ὁ Ροκφέλλερ τοὺς ἀπήντησε:

1. Τρώτε λίγο καὶ σὲ κανονικὰ διαστήματα.

2.—Κάμετε γυμναστική.

3.—Κοιμᾶσθε πολὺ.

4.—Μὴ σκονίζεσθε γιὰ τίποτε.

5.—Ζῆτε στὸ ὑπαιθρο, ὅσο περισσότερο μπορεῖτε.

6.—Πίνετε πολὺ γάλα.

7.—Συμβουλευτέσθε συχνὰ τὸν γιατρὸ σας.

καὶ 8.—Νὰ εἰσθε σὲ διαρκὴ ἐπαφὴ μετ' ἕνα κόσμο.

■ ■

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΑΤΙΚΟ

—Τί ὑποβλητικώτατα πὺδ ἔχει ἡ φύσις αὐτὴ τὴν ἐποχὴ πὺδ τὸ πᾶν ἀποναρκώνεται.

Καὶ ὁ πολυδοσιανόμενος ἄνθρωπος.

—Καὶ πὺδ ἐκπνέουν οἱ φρενατισμοί!

"Όταν ξαναγύρισα..."

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΠΩΛ ΕΜΙΛ

Πέρασαν δυο χρόνια. Στόν σταθμό, τίποτα δεν έχει αλλάξει. 'Η ίδια ήρεμία που ήταν και πριν, ο ίδιος κόσμος, οι ίδιοι θόρυβοι. Παίρνω τόν δρομάκο του σταθμού, τόν δρομάκο όπου τόσες βραδύες, ή Σάντρα κι' εγώ στεκόμασταν, πιασμένοι απ' τα χέρια, ο ένας στο πλευρό του άλλου, ευτυχισμένοι. Μακρυά, ή πόλη είχε γεμίσει φάτα. 'Απ' τα άνοιχτά παράθυρα, ακούγονταν φωνές και θόρυβοι. Είναι 'Ιούλιος μήνας.

Χωρίς να τώ θέλω, μηχανικά, διευθύνω-μαι πρὸς τόν δρόμο όπου κατοικούσε ή κείνη. 'Εχω ακόμα στήν τσέπη μου τώ κλειδί του διαμερίσματος όπου πέρασα-με μαζί αδέχαστες βραδύες. Είναι τώ μό-νο πράγμα που μου έχει μείνει από αὐ-τήν. Μαζί με μερικά γράμματα, ένα ξερό λουλούδι, είναι ή πικρά ανάμνηση της εποχής που πέρασε. Νά ή πορτούλα: αριθ-μός ένδεκα. Μέσα στο σκοτάδι — γιατί έχει αρχίσει νά νυχτώνη — στεκομαι ά-ναποφάσιτος στο πεζοδρόμιο. Τί ν' άπο-γινε ή κείνη; Πριν από δυο χρόνια, εί-χα φύγει μαζί με μίαν άλλη: ένας κε-ραυνοβόλος έρωτας, μιά τρέλλα της στιγ-μής που τώ σαράναι όλα. 'Ενας χορευ-τικός θίασος είχε δώσει δυο παραστάσεις στο θέατρο. 'Η πρωταγωνίστρια ήταν μιά ξανθή, μ' ελαστικές κινήσεις, γεμάτη ζωή. Τήν είχα συναντήσει ή κεί που έβγαί-να από τώ γραφείο. Στάθηκε έκστατικός μπροστά της, τήν παρακολούθησα, θαυ-μάζοντας τήν φιδίσια χάρη της, τις άρ-μονικές κινήσεις της. Τής μίλησα, ψιθυ-ρίζοντάς της δειλά κάποιο κοιμλιμένο. 'Ισως ή νέα νάνοιωσε μίαν άπότομη συμ-πάθεια γιά μένα. Μου χαμ γέλασε. Τώ ίδιο βράδυ, δειπνούσαμε μαζί. Μείναμε μαζί ως τώ πρωί. 'Αδέχαστη βραδυά. 'Ε-νοιωσα μίαν επανάσταση μέσα μου γιά τήν ζωή αυτή της νάρκης και άνασθη-σίας, γιά τήν μονοτονία της έπαρχιακής πόλεως όπου ζούσα. Με κυρίευε μιά έπι-τακτική ανάγκη νά ξερύνω, ν' άπολυ-τρωθώ από αυτή τήν έμειδοδικά ώργανω-μένη ζωή που μ' έπνιγε τόσα χρόνια. Πέρασε ένα βράδυ, πέρασαν δυο... πέρα-σαν τρία. 'Ο θίασος θάφευγε και μαζί μ' αυτόν ή πρίμα μπαλαρίνα μου. «'Ελα μαζί μου...» μου ψιθύρισε χαϊδεύοντάς μου τώ μάγουλα. Πέρασα στιγμές διαταγ-μού. Κι' έστερα τώ πήρα άπόφαση μονο-μιάς. Ξαφνική άναχώρηση. 'Αφιξη στήν μεγαλόπολη. 'Η θορυβώδης και σαγη-νεύτρα ζωή των πολυσυχνάστων δρόμων, των θορύβων, των άστραφτερών αυτοκι-νήτων. Κέντρα πολυτελείας, μεγάλα ρε-στωράν, φωτέγυ εδιακεκριμένης, χειρο-κροτήματα, καινούργιες βραδύες μαγει-ας, έπιστροφή τις μικρές ώρες και... τώ τέλος. Τώ άπότομο τέλος. 'Η άπιστία της ξανθής πρίμας μπαλαρίνας. 'Η έπιστρο-φή στήν καθημερινή πραγματικότητα. Πέ-ρασαν δυο χρόνια. Ξαναγύρισα.

Στεκομαι ακόμα άναποφάσιτος στο πεζοδρόμιο, μέσα στο σκοτάδι. 'Ακούγε-ται ένα μακρινό τραγούδι. 'Ο δρόμος εί-ναι δλωσιόδιου έρημος. Πλύνω μιά μα-τιά στο θυρωρείο. Δεν είναι ή παλιά θυ-ρωρός. Είναι μιά γυναικούλα που κάθε-ται και γλυμνιζει φτωχικά. Μου γυρνά

τις πλάτες. Μ' ένα πήδημα, βρίσκομαι στις σκάλες, άθόρυβα. Φθάνω στο πρώ-το πάτωμα, στο δεύτερο. Νά ή πόρτα της. Τίποτα δεν έχει αλλάξει.

Τί νά κάνη ή Σάντρα μόνη στο σπίτι; Ποτέ δεν με άναζήτησε, ποτέ δεν είχα ει-δήσεις της τώ δυο αυτά χρόνια. 'Ισως νά-κλαψε πολύ, ίσως νάζησε συντροφειμένη με τόν πόνο της, ή άγαπημένη μου Σάν-τρα....

Νά βρίσκεται άραγε στο σπίτι; Νά εί-ναι, άραγε, ακόμα καθισμένη, στήν γω-νιά του σαλονιού, στο γαλάζιο ντιβάνι με τώ πενιούαρ της τώ κεντημένο με λουλού-δια, διαβάζοντας τώ άτέλειωτα μυθιστο-ρήματά της; Νά είναι, άραγε, κοντά στο άμπαζούρ με τώ διακριτικό φωτάκι; Κι'

...Ίσως νάζησε συντροφειμένη με τόν πόνο της...

ή πέτινη πολυθρόνα μου άραγε νά βρι-σκεται στήν θέση της;

Μένω γιά μιά στιγμή διατακτικός. Παίρνω τώ κλειδιά. 'Ανοίγω με χίλιες προφυλάξεις. Κλείνω. Σκοτάδι και σιω-πή.

Στόν προθάλαμο, στεκομαι και πάλι με κομμένη άναπνοή. 'Απ' τώ παράθυρο του βάθους διακρίνονται τώ φώτα του δρόμου, ή άκτινοβολία τών άστρων. Τί-ποτα δεν έχει αλλάξει. Τώ πορτ-μαντώ, τώ κάδρα: πάντα στήν ίδια θέση. 'Απόλυ-τη σιωπή. 'Ισως νά μιν βρίσκεται στο σπίτι... 'Ισως νάχη βγί... 'Ισως νά κοι-μάται... 'Η πόρτα της κουζίνας είναι μισό-κλειστη. 'Ολα είναι καθαρά και τακτο-ποιημένα. Προχωρώ άργά. Κι' ή κρεβα-τοκάμαρα είναι μισόκλειστη. Κυττάζω. Κανέναν. Τότε άσφαλώς θάχη βγί έξω. Είναι Σάββατο. 'Ισως νά πήγε στόν δι-πλανό κινηματογράφο, έναν κινηματογρά-φο δλωσκότεινο, στήν άθήνη του οποίου

έβλεπε κανείς ένα σωρό προκατακλυσμι-αίες ταινίες. 'Ισως νά κάθεται στήν τε-λευταία σειρά, όπου πριν από δυο χρό-νια καθόμασταν μαζί, ευτυχισμένοι, πιασ-μένοι από τα χέρια, ξέγνοιαστοι. Τώ κρεβ-βάτι είναι στρωμένο. Στόν καθρέφτη, βλέπω τώ πρόσωπό μου. Είναι κάπως χλωμό. «Δυο χρόνια;» σκέπτομαι. Μου φαίνεται σάν νά πέρασε μόνο μιά μέρα, μόνο μιά στιγμή. Βγαίνω στόν διάδρομο. Μπαίνω στο σαλόνι. 'Ολα είναι όπως πριν.

Μιά παράξενη συγκίνηση μου σφίγγει τώ λαιμό. 'Η παλιά πέτινή μου πολυθρό-να βρίσκεται πάντα στή θέση της. Και τώ ντιβάνι βρίσκεται ή κεί, στήν γωνιά, ά-κουμπισμένο στόν τοίχο, κοντά στο άμ-παζούρ...

Κάποιος άνεβαίνει τις σκάλες. 'Ισως νά είναι ή κείνη. Τά βήματα σταματούν στήν έξώπορτα. 'Εκείνη! Μ' ένα πήδη-μα, βρίσκομαι στήν κουζίνα. 'Εκεί είναι μιά μικρή άποθήκη. Χώνομαι μέσα. Θά βγώ, άφου μπι ή κείνη. Θά έμφανισθώ ξαφνικά μπροστά της, θά της ζητήσω συγγνώμη, θά με νιώσει και θά με συγ-χωρήσει, ή άγαπημένη μου ή Σάντρα!

'Ανοίγει ή πόρτα. Μπαίνει η γελώντας. Δεν είναι όμως μόνη. 'Ακούω ένα άνδρικό γέλιο κοινό, δυ-νατό. 'Ωστε ή Σάντρα δεν είναι πιά μόνη. Στήν παλιά μου πολυθρόνα ένας άλλος άνδρας είναι καθισμένος, γε-λά. Δυο χρόνια. 'Εκείνη με έξασε πιά. Συνάντησε έ-ναν άλλο άνδρα, άκουσε τώ λόγια του, πίστεψε στις ύπο-σχέσεις του. Με έξασε όλω-σδιόλου.

Τους άκούω νά κινούνται μέσα στο σαλόνι. Ψιθυρίζα, τώ λόγια τους φθάνουν ως έ-μένα. 'Ακούω ένα φιλή, τώ πνιγμένο γέλιο της, τώ γέ-λιο του άνδρος που βρίσκε-ται κοντά της και της ψιθυ-ρίζει έρωτόλογα. Πάω νά τούς άκούω. Σιωπή. Και πάλι, αρχίζουν νά κινούνται. 'Η πόρτα του σαλονιού κλείνει. Πού νά βρι-σκονται άραγε; 'Ισως μέσα στήν κρεβ-βατοκάμαρα; Μιλούν. 'Υστερα και πάλι σιωπή. Περνά μισή ώρα... μιά ώρα. 'Ο-λα στήν πολυκατοικία κοιμούνται. 'Ισως νά πλησιάζουν τώ μεσάνυχτα. Μισοκλεί-νω τήν πόρτα της άποθήκης. 'Απέναντί θάλημ μου σπαράζει τήν καρδιά. 'Η σκέ-ψη του γαλάζιου παρελθόντος μου, σ' αυ-τή τήν ήρεμη έπαρχιακή πόλη, με συγκι-νεί και κάνει τώ μάτια μου νά δακρυμ-ζουν. 'Η σκέψη της ήσυχης και κρυμμέ-νης ευτυχίας μου που καταστράφηκε γιά πάντα πιά. 'Η Σάντρα είναι ευτυχισμένη, ευτυχισμένη, μ' έναν άλλον άνδρα που τήν περιποιείται, που ίσως νά τήν οδη-γή στο ίδιο σκοτεινό και σιωπηλό σι-νεμά, στήν τελευταία σειρά, γιά νά κά-θίσουν ο ένας κοντά στόν άλλο, μάγου-λο με μάγουλο. 'Ολη αυτή ή ευτυχία άπήρξε δική μου. 'Ολη αυτή ή μονότο-νη αλλά γοητευτική ζωή, ή σιωπηλή αλλά

πόρτα του σαλονιού κλείνει. Πού νά βρι-σκονται άραγε; 'Ισως μέσα στήν κρεβ-βατοκάμαρα; Μιλούν. 'Υστερα και πάλι σιωπή. Περνά μισή ώρα... μιά ώρα. 'Ο-λα στήν πολυκατοικία κοιμούνται. 'Ισως νά πλησιάζουν τώ μεσάνυχτα. Μισοκλεί-νω τήν πόρτα της άποθήκης. 'Απέναντί θάλημ μου σπαράζει τήν καρδιά. 'Η σκέ-ψη του γαλάζιου παρελθόντος μου, σ' αυ-τή τήν ήρεμη έπαρχιακή πόλη, με συγκι-νεί και κάνει τώ μάτια μου νά δακρυμ-ζουν. 'Η σκέψη της ήσυχης και κρυμμέ-νης ευτυχίας μου που καταστράφηκε γιά πάντα πιά. 'Η Σάντρα είναι ευτυχισμένη, ευτυχισμένη, μ' έναν άλλον άνδρα που τήν περιποιείται, που ίσως νά τήν οδη-γή στο ίδιο σκοτεινό και σιωπηλό σι-νεμά, στήν τελευταία σειρά, γιά νά κά-θίσουν ο ένας κοντά στόν άλλο, μάγου-λο με μάγουλο. 'Ολη αυτή ή ευτυχία άπήρξε δική μου. 'Ολη αυτή ή μονότο-νη αλλά γοητευτική ζωή, ή σιωπηλή αλλά

αδέχαστη, γκρεμίστηκε απ τα ια μου τώ χέρια με μίαν άπερίσκεπτη χειρονο-μία, όταν άνακάτεψα στήν ζωή μου μίαν άλλη γυναίκα.

Θά ξαναφύγω. 'Ολα σ' αυτή τήν πο-λη μου μιλούν γιά ή κείνη, όλα είναι γεμάτα απ' τις άναμνήσεις και τώ χαμό-γελό της.

Προφυλακτικά, βγάζω τώ παπούτσι μου. Βγαίνω. Διασχίζω τήν κουζίνα και τόν διάδρομο. Βρίσκομαι κοντά στήν πόρ-τα. Συγκρατώντας τήν άναπνοή μου, ά-νοίγω. Κανέναν θόρυβο. Είμαι μόνος στο κατώφλι. Κυττάζω τώ ρολόι: μιά με-τά τώ μεσάνυχτα. Κλείνω τήν πόρτα σι-γά-σιγά, χωρίς νά τήν κλειδώσω. Φοβά-μαι μιν κάνω θόρυβο. Κατεβαίνω τις σκάλες. 'Ανοίγω τήν έξώπορτα. Βρίσκο-μαι στόν δρόμο. Προχωρώ. Νά ο δρομα-κος μας, τώ παγκάκι μας. Κάθομαι. 'Η νύχτα είναι ήσυχη. 'Η σκέψη μου ξανα-γυρνά στά περασμένα. 'Η σκιά της Σάν-τρας βρ-ζεται τώ πλευρό μου. 'Εξακ-λουθεί νά μου χαϊδέη τώ μάτια και τώ μάγουλα, όπως άλλοτε. 'Οπως άλλοτε, νιώθω τήν ευωδιά της, βλέπω τώ σκο-τεινό χρώμα τών ματιών της, τώ μαλλιά της, κατάμαυρα, άκούω ξανά τήν παι-διάστικη φωνή της, τώ βλέμμα της είναι σάν νά μου λέη με συγκίνηση: 'Γιατί;» Ναι, γιατί;

Ξημερώματα. 'Εκτη πρωινή... έβδό-μη... Θά φύγω με τώ πρώτο τραίνο. Στις όχτ'ά και σφράντα. Πού θά πάω;

Μιά σκέψη όμως μου βασανίζει τώ μυα-λό. Ποιός είναι ο άνδρας που πήρε τήν θέση μου;

'Ενας άγαπητός μου φίλος που κανένα βράδυ της μίλησε γιά μένα, τήν συνάδε-ψε ως τώ σπίτι, τήν έγέλασε;...

'Η πόρτα είναι έρημη. 'Η θυρωρός ψή-νει τόν καφέ της.

—Τί έπιθυμείτε, κύριε;

—Θά ήθελα νά μάθω...

Με κυττάζει με βλέμμα πολύ ευγλω-το. Τής δίνω ένα πουρμπουάρ.

—'Απλώς μιά πληροφορία, ψιθυρίζω χαμογελώντας.

—Είς τας διαταγάς σας, προθυμοποιεί-ται τώρα ή θυρωρός.

—Με ποιόν μένει, τώρα ή δεσποινίς Σάντρα;

—Ποιά Σάντρα;

—'Η Σάντρα Μαρίνι.

Με κυττάζει άπορρομένης.

—Δέν έξερετε, λοιπόν;

—Δέν ξέρω, τής άπαντώ. Και γι' αυτό άποτεινόμενα σέ σάς.

—Τώ διαμέρισμα, λέγει ή κείνη, έμεινε όπως ήταν πριν. Τώ αγόρασε ένα ζεύγος νεονύμφων.

—Πότε τώ πήραν;

—Είναι λίγος καιρός, τώ αγόρασαν φθηνά, είναι όριζόντιος ιδιοκτησία. Μιά εύκαιρία. Δεν είναι μιά βδομάδα που ήρ-θαν νά κατοικήσουν...

—Κι' ή Σάντρα; ρωτώ με μίαν έλπίδα.

—'Ωστα ή φίλη μου είναι άθώα: άδικα τήν ύπαπτεύθηκα πώς συζούσε μέσα ή κεί μ' έναν άλλο!

—'Η Σάντρα; Μά αλήθεια, δέν έξε-ρε τίποτα, λοιπόν; 'Ενα βράδυ, πριν από δυο χρόνια, καθόταν όλη νύχτα σ' ένα δρομάκο τών κήπων. Τί άπερίσκεπτα!

—'Υστερα από μερικές βδομάδες, κρεβα-τόθηκε. Περιπνευμονία. Μέσα σέ μιά βδο-μάδα. 'Α Παναγία τήν πήρε κοντά της...

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

Τρίπτυχο

I

Στου ταξιδιού τώ πέρασμα
Στου ταξιδιού τώ διαβα,
Είν' ή ψυχή μου σκλάβο,
Κι' ο νους μου πάντα ή κεί
Πού κατοικούσε με καιρό
Μιά κόρη άγαπημένη.
Τίποτα πειά δέν μένει.
Μά ο νους μου πάντα ή κεί.

Τί νά ζητή ο Πόθος μου
Στήν έρημη οικουμένη;
Τίποτα πειά δέν μένει,
Μά ο Πόθος πάντα ζή,
Παίρνει φτερ' απ' τόν άνεμο
Και πάει και φτερουγίζει
Στους τόπους που γνωρίζει
Πώς ζήσαμε μαζί.

II

Στου ταξιδιού τώ πέρασμα
Διαβαίνουν χίλια μέρη.
'Αλλα δέν έχουν ταίρι.
Και σ' άλλα λές περνά
Της Λύπης τώ χλωμότατο
Κι' άμυλητό άστέρι.
Γιατί; κανείς δέν ξέρει
Τί μήνυμα μνηψ.

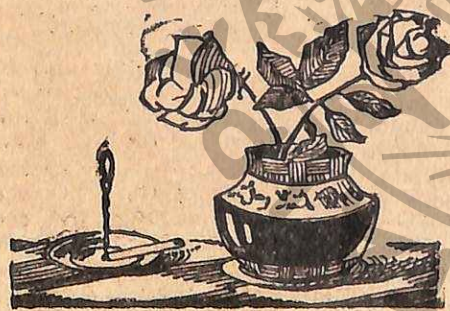
Κάποι' έδωθε πέρασε
Κάποιος μεγάλος πόνος,
Τόν γιάτρεψεν ο Χρόνος
Και διάβηκε ταχύς,
Κι' άπόμεινε ο Ισκιος του
Στις λυπημένες χώρες.
Τόν βλέπουν, κάποιες ώρες
Τώ μάτια της Ψυχής.

III

Τού ταξιδιού τώ πέρασμα
Θυμίζει τώ έρμα νειάτα.
—Τώ λογισμό σου κράτο—
'Εκεί καταμεσής,
'Αντίκρουσε τήν όμορφία,
Τώ κάλλη της τ' άφράτα.
Θά κατεβώ στή στράτα
Της Νειότης της χρυσής.

'Ηταν πικρό τώ γέλασμα
Πάν' άδικα οι κόποι,
'Εδω είναι ήνοι τόποι
Κι' άγνώριστη μονιά.
'Εχ' ή φυγή τή χάρη της
Τώ τραίνο μας σφυρίζει,
Γοργότατο γυρίζει
Πάλι στή λησμονιά.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΧΙΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Δέν υπάρχουν στόν κόσμο τώ χιούμορ και της λαϊκής θυμοσοφίας, μονάχα οι Μαγ-σεμζίκτες Ιστορίες, που δημοσιεύει τακτι-κά ή «Έβδομάς», με τούς κλασικούς ήρω-άς τους, τόν Μάριο και τόν 'Ολίβ, ύπάρ-χουν και άλλες πιδ νόστιμες και πιδ δι-κές μας, επί τέλους: οι Χιώτικες όπως ύ-πάρχουν και οι Κρητικές και οι Ζακυνθινές κτλ..

Θά άρχίσουμε σήμερα με τις Χιώτικες, με ήρωας τούς δυο έξυπνότετους Χιώτες, τόν μισέ Τζαννή και τόν μισέ Μπουρλή.

□ □

Ο ΜΙΣΕ ΜΠΟΥΡΛΗΣ ΤΑ ΞΕΡΕΙ ΟΛΑ

Κάποτε, ναυάγησε μεταξύ Χίου και Τσε-σμέ ένα καράβι φορτωμένο με καμήλες. Μιά απ' αυτές, κατώρθωσε νά φθάση κο-λυμβώντας στήν χιακή άκτή όπου και έκα-νε μεγαλοπρεπώς και άπαθέστατα τόν πε-ρίπατό της.

Οι Χιωτάδες, οι όποιοι δέν είχαν δη πο-τέ καμήλα, έμειναν κατάπληκτοι. Διερω-τώντο δέ «σάν ίντα ζώ νάταν αυτό».

Στό μέρος εκείνο είχε φήμη σοφού άν-θρώπου ο μισέ Μπουρλής. Στέλλουν λοιπόν νά τόν φωνάξουν γιά νά τούς λύση τήν ά-πορία.

—Μισέ Μπουρλή, έσύ που πήγες στις Εύρώπες, δέν μάς λές ίντα είναι τούτο τώ ζώ;

'Ο άγαθός μισέ Μπουρλής δέν έμεινε κι' αυτός ολιγώτερο έκπληκτος από τώ πρω-τοφανές θέαμα. 'Εξυπνότερος όμως από τούς άλλους, δέν έδειξε τήν έκπληξή του γιά νά μιν χάση τήν ύπόληψή του και τήν φήμη του. Γυρίζει λοιπόν άπαθής πρὸς τώ πλήθος και τούς λέγει:

—'Εν έξερτε ίνταν τούτο; 'Εκατόν χρό-νών λαγός!...

□ □

ΔΕΝ ΒΙΑΖΟΤΑΝ Ο ΜΙΣΕ ΤΖΑΝΗΣ

Κάποτε, επί Τουρκοκρατίας, ο μισέ Τζα-νής είχε άκούσει πώς στήν Πόλη μάζευαν τις λίρες στους δρόμους. Μπαίνει λοιπόν στο καράβι του συντέκνου του μισέ Μπουρ-λή και μιά και δυο στήν Πόλη.

Βγήκε στόν Γαλατά και πήγε νά περάσει τήν περιφέρη γέφυρα.

Μόλις όμως πάτησε τώ πόδι του στή γέ-φυρα, βλέπει κατά σύμπτωση κάτω μιά χερσά μίρα.

Χωρίς νά χάση καιρό, τής δίνει μιά με τώ πόδι του και τήν ρίχνει στήν θάλασσα λέ-γοντας:

—'Από τώρα, θά άρχίσω νά μαντεύω!...

□ □

Ο ΜΙΣΕ ΤΖΑΝΗΣ ΠΑΡΑΚΑΜΠΤΕΙ ΤΟΝ ΣΚΟΠΕΛΟ

'Όταν ο μισέ Τζανής έπέστρεψε στήν Χίο, τόν ρώτησαν οι συμπατριώτες του αν έμαθε καλά τώ Τουρκικά.

—Βέβαια, φαρσί! είπε ο μισέ Τζανής.

Τόν ρωτούν λοιπόν:

—Πώς λένε τώ ψωμί;

—Εμμέ! άπαντά ο μισέ Τζανής.

—Τώ φρέσκο ψωμί;

—Ταζέ έμμέ!

—Και τώ μαγειάντικο;

'Ο μισέ Τζανής κοινοστάθηκε λίγο, αλλά κατόπιν άπάντησε θαυμαστικά:

—Κι' άφόνουν το νά μαγειαντεύω!...

ΣΕ ΕΠΤΑ ΓΡΑΜΜΕΣ

Τ γραμμόφωνο σημειώνει σπουδαίες κατακτήσεις στις Ίνδίες. Τό χρησιμοποιούν τώρα για... κράτη των ελεφάντων στα κυνήγια. Έπάνω σε κάθε ελεφάντα τοποθετούν και από ένα γραμμόφωνο με είδικές πλάκες που κατευθύνουν τον ελεφάντα και κάνουν το δύστροπο παχύδερμο, άρνάκι.

Άλλη πρακτική εφαρμογή της μουσικής στις Φιλιππίνες: την χρησιμοποιούν εκεί στις γεωργικές εργασίες. Οι κτηματίαι, προσλαμβάνουν... με το μεροκάματο μικρές όρχηστρες, που παίζουν εθύμα τεμάχια την ώρα που οι εργάται τους όργωνουν, σκάβουν κ.λ.π. Έτσι δουλεύουν καλλίτερα.

Ο Ρόμπερτ Γκότλεϋ, από το Άλτον του Ίλλινοϊς (Ηνωμ. Πολιτείας) μπορεί να κυνηγήσει ότι είναι ο υψηλότερος άνθρωπος του κόσμου, αν και είναι μόνα 18 ετών. Έχει πραγματικά ύψος 2 μέτρων και 52 και εξακολουθεί... να μεγαλώνει 5 εκατοστά τον χρόνο.

Ο την Ζανζιβάρη της Αφρικής υπάρχει το περιφημότερο ψάρι του κόσμου... Είναι το «Μάοντ Σκίππερ». Το ψάρι αυτό δεν ξέρει... να κολυμπά! Αντιθέτως, ξέρει να περπατά, να σκαρφαλώνει και να πηδά. Οι Ιθαγενείς της περιφέρειας λατρεύουν το περιεργό αυτό ψάρι σαν θεό.

Πολλές μεγάλες τράπεζες της Νέας Υόρκης, για να άντεξεξέλθουν κατά των γκάγκστερς έχουν εγκαινιάσει για τους υπαλλήλους των μαθημάτων σκοποβολής. Έχουν εγκαταστήσει στα υπόγειά τους σκοπευτήρια στα οποία εξασκούνται οι υπάλληλοι στο περίστροφο.

Τα άρωματά δεν βγαίνουν πια μονάχα από τα άνθη και από χημικές ενώσεις αλλά και από... φρούτα. Στην Καλλιφornία είναι τόσο άφθονα τα όπωρικά, που οι χημικοί σκέφθηκαν να χρησιμοποιήσουν για την κατασκευή αρωμάτων τα άπολυτα στόκ. Και τα κατάφεραν άρκετά καλά.

Ξέρετε ποιά είναι το δυνατότερο πλάσμα στον κόσμο, εν συγκρίσει με τον όγκο του; Ο σαλίνκαρος. Μπορεί να σηκώνει βάρος 850 φορές μεγαλύτερο από το βάρος του. Για να καταλάβετε καλά, σας λέμε ότι αν έπρόκειτο να γίνει το ίδιο με τον άνθρωπο, θα έπρεπε να σηκώνει βάρος 60 τόνων!

Ο Ισπανός καθηγητής Χουβένθ Ρουίθ λέγει ότι είναι λανθασμένη η ιδέα ότι το κόκκινο χρώμα ερεθίζει τους ταύρους στις ταυρομαχίες. Ο ταύρος όταν είναι ήρεμος δεν κινείται με κανένα χρώμα. Όταν όμως είναι ερεθισμένος όπως συνήθως, τον κάνει να όργει όποιοδήποτε χρώμα.

Ο πάχουν στην Γερμανία δύο πόλεις: το Σαρλότεμπουργκ και το Βίλντερμσφ που χωρίζονται μονάχα από ένα δρόμο. Τό περιεργό δε είναι ότι οι δύο δημαρχίες ούδέποτε συμφώνησαν για το στρώσιμο του δρόμου αυτού, κι' έτσι, ο μισός είναι στρωμένος με ασφάλτο κι' ο άλλος με γρανίτη.

Z. A. Μπαρρώ

Καταγωγή.—Ο Ζάν Λουί Μπαρρώ γεννήθηκε στο Βεζινέ στις 8 Σεπτεμβρίου 1910. Η διεύθυνσής του είναι: 7, rue des Grands Augustins, Paris.

Απαντά στην ελληνογραφία του. «Ιδιαίτερα χαρακτηριστικά.—Ύψος: 1.72 μ. Βάρος: 65 κιλά. Μάτια: καστανά. Μαλλιά: καστανά σκούρα, σγουρά. Εύθυμος, συχνά υπερβολικός, καλός χαρακτήρ, καθόλου απότομος. Αφελής συγχρόνως και άγριος. Άρκετά λαίμαργος. Τού άρέσει να μαγειρεύει, αλλά δεν βρίσκει πια καιρό. Καταντά να λέει ψέμματα επείδη αγαπά την ησυχία του! Καθόλου τεμπέλης! Αγαπά με πάθος την τέχνη του.

Κολυμπά. Τού άρέσει η πεζοπορία. Διαβάζει πολύ. «Όταν ένα θιόβιο δεν τού άρέσει το πετά, όταν πάλι τού άρέσει το διαβάσει και το ξαναδιαβάσει επί έξη μήνες. Ακόμη και κατά τις διακοπές του, ασχολείται με την εργασία του. Δεν έχει καθόλου τράκ στο θέατρο απεναντίας έχει μεγάλο τράκ στον κινηματογράφο. Αγαπά την έξοχη και το ζώα.

Η ζωή του.—Ο πατέρας του ήταν οαριμοποιός, κυρίως όμως ποιητής. Η μητέρα του από πολύ νέα είχε όνειρευθεί να παίξει στο θέατρο. Ο πατέρας του σκοτώθηκε στον πόλεμο, όταν ο Ζάν-Λουί ήταν τεσσάρων ετών νήπιο. Σπούδασε στο κολλέγιο του Σαπτάλ. Εργάστηκε τέσσερες μήνες σ' ένα ύπουργείο. Από τότε συχάθηκε μιά και καλή τη γραφειοκρατία. Από παιδί αισθανόταν μεγάλη κλίση για το θέατρο. Γράφει στον περίφημο Σαρλ Ντυλέν, ο οποίος τον καλεί στην σχολή του να τον ακούσει κι' έξη μήνες αργότερα τον βάζει να ντεμπιουτάρη στο «Βολπόνε». Μένει τρία χρόνια με τον Ντυλέν κι' ύστερα γνωρίζεται με τον Κοτώ. Ανεβαίνει το «Ενφ αγωνιώ...» του Φόλκνερ, ένα από τα θιόβια που διάβαζε επί έξη μήνες.

Τα φίλμ του.—Ο Μάρκ Άλλεγκρέ που τον βλέπει στο θέατρο τον προσκαλεί να παίξει στην «Πρώτη φλόγα» με τη Σιμόν—Σιμόν και τον Ζάν Πιερ Ωμόν. Παίζει τόσο καλά τον ρόλο του, που τού δίνουν άμέσως τον ρόλο του Χαλντέν σε μιά νέα ταινία:

«Υπό τα θιόβια της Ανατολής» όπου έπιτυγχάνει ακόμη πιο πολύ κι' από την πρώτη. Γυρίζει ύστερα την «Βελούδινη φυλακή» και τώρα το φίλμ «Ελένη».

ΣΤΟΡΙΕΣ ΝΟΥΣΤΙΜΕΣ και ΆΝΟΥΣΤΕΣ

ΣΤΟ ΠΑΝΔΟΧΕΙΟ

Η ξενοδόχος.
—Θέλετε, λοιπόν, να φάτε τίποτε; Περιμένετε τότε να έρθη ο άντρας μου.
Ο ξένος.
—Με συγχωρείτε, κύριέ, μου, αλλά δεν είμαι άνθρωποςάγος!

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΤΟΥ ΕΛΘΗ ΑΠΟΤΟΜΑ

Η Κα Πατρόκλου είναι βαρειά άρρωστη και σε λίγες ώρες πεθαίνει. Οι δικοί της σκέπτονται με τί τρόπο να αναγγείλουν το θλιβερό γεγονός στον σύζυγό της που είναι ταξίδι. Σκέπτονται λοιπόν να τού κάνουν το έξης τηλεγράφημα:
«Συζυγός σας έλαφρώς αδιάθετος. Κηδεία αύριον».

ΑΠΛΟΥΣΤΑΤΑ

—Μα τί κάνεις αγαπητή μου για νά'ς τόσο λευκά χέρια;...
—Μά... τίποτε, φίλη μου.

ΠΩΣ ΠΛΗΡΩΘΗΚΕ Η ΑΦΟΣΙΩΣΗ ΤΟΥ

Μιά Κυριακή, ο φαντάρος Καλαπόδης λέει τού φίλου του Καλοραμένου:
—Δεν θα βγής σήμερα έξω;
—Όχι! Είμαι πολύ λυπημένος. Είναι τώρα 128 μέρες που είμαι στρατιώτης και έχω στείλει 128 γράμματα της άραβωνιαστικιάς μου τó αποτέλεσμα αυτής της άφοσιώσώς μου ήταν να παντρευθώ ή άραβωνιαστικιά μου τον ταχυδρομικό δανομέα!

ΚΟΙΜΟΤΑΝ ΚΑΙ ΡΟΧΑΛΙΖΕ!

Ο μισέ Τζανής και ο μισέ Μπουρλής έκοιμόντανε στο ίδιο δωμάτιο.
Ένα πρωί, ξυπνά πνόςος ο μισέ Τζανής και φωνάζει τού μισέ Μπουρλή:
—Ε, μισέ Μπουρλή, κοιμάσαι;
—Ιντα θές, μισέ Τζανή; τού άπαντά ο άλλος.
—Ηθέλα να σου ζητήσω πενήντα δραχμές δανεικά.
Και ο μισέ Μπουρλής άμέσως:
—Κοιμούνται και ροχαλνίζω!

ΚΑΛΑ ΤΟ ΣΚΕΦΘΗΚΕ

Μιά γρηά τσιγγούνα πηγαίνει στην αγορά να αγοράση αυγά.
—Πόσο τ' αυγά; ρωτά τον πωλητή τους.
—Δυό δραχμές τó ένα. Σπασμένα έχω μιάμισυ.
—Όραία! Σπάσε με τότε έξ αυγά και δός μου τα.
Η πρώτη κυρία.—Μάλιστα φίλτάτη! Τό έχω άπόφαση. Μόλις τα κορίτσι μου γίνουν 19 ετών πρέπει να άραβωνιάζονται.
Η δεύτερη κυρία. Κι' αν δεν τó κατορθώσουν;
Η πρώτη κυρία.—Τότε θα μένουν 19 ετών μέχρις ότου άραβωνιασθούν!

ΜΙΑ ΣΑΤΑΝΙΚΗ ΕΠΙΝΟΗΣΗ ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

νέος και φίλος μου ή δε κόρη του είναι μνηστευμένη με φίλο μου. Καί... ύπέκλυσε στον έκδιασμό;

—Α! Μπα! Είπε τόσο τσιγγούνης ώστε προκειμένου να χάση δεκαπέντε χιλιάδες λίρες, προτίμησε να έκτεθη στον έσχατο κίνδυνο ή ζωή των παιδιών του.

—Όσο για τσιγγούνης, είναι παροιμιώδης. Βλέπεις αυτό το σελήνι που είναι καρφωμένο στον τοίχο, πλάι από τον διακόπτη; Είναι δικό του. Ξέρεις γιατί είναι καρφωμένο; Είναι κάλικο! Ξέρεις ποιάς τó κάρφωσε; Τό γκαρσόν! Είναι τó μόνο πουμπούρα που έδωσε από την εποχή που άρχισε νάρχεται κάθε βράδυ στην λέσχη.

—Έρχεται πρό πολλού;
—Πρό πέντε χρόνων! Σας είδοποίησε τούλάχιστον έγκαίρως για να λάβετε μέτρα προστασίας της ζωής των παιδιών του;

—Τό πήρε άψηφιστα φαίνεται στην άρχή και μās είδοποίησε άπόψε. Άδριο λήγει ή τροθεσμία που τού έταξε ή σπείρα.

—Καί, τί μέτρα λάβατε;
—Τά συνθησιμένα.
—Δηλαδή τίποτα! Κατοικεί μέσα στο Λονδίνο;

—Αυτός ναί. Τά παιδιά του όμως περνούν τις διακοπές στο Όλντ Μπριτζ με την μητέρα των. Ο γυιός του έρχεται στο Λονδίνο κάθε πρωί και φεύγει για τó Όλντ Μπριτζ κατά τις μιά μετά τó μεσημέρι. Έννοείται ότι από αύριο θα τον παρακολουθούν εν άγνοία του άστυνομικοί.

Έκείνη τή στιγμή, τó γκαρσόν έφερε στον Λούδ Ρέξμπουρν ένα φάκελλο μέσα σε ένα δίσκο και άποτραβήχτηκε. Ο μεγαλοκτηματίας άνοιξε τον φάκελλο, διάβασε μιά επιστολή που έδωλε από μέσα και έδειξε σημεία άνησυχίας. Στο τέλος στράφηκε προς τó τραπέζι του Μάρτεν Ντάλ:

—Μίστερ Σούμερ, μπορώ να σας δώ μιά στιγμή;

Ο άστυνομικός πήγε στο τραπέζι του και έκείνος τού έδωσε τó γράμμα. Τό διάβασε και αυτός, άλλαξε μερικές φράσεις μαζί του και βάζοντάς το στην τσέπη του, έπιστρεψε στο τραπέζι του Μάρτεν Ντάλ ένφ ο Λούδ Ρέξμπουρν έκπατέλειπε την δεράντα.

—Λοιπόν; Τί ήταν αυτό τó γράμμα;
—Αντί άλλης άπαντήσεως ο Σούμερ τού έδωσε την επιστολή και διάβασε κατάπληκτος:

«Μίστερ Λούδ Ρέξμπουρν, Είδοποίησα την άστυνομία. Αποθιέβεις ότι ήλθε στη λέσχη ο ίνσπεκτορ Σούμερ για να συνεννοηθή μαζί σας. Καλά θα κάνετε λοιπόν να είδοποιήσετε και τον εργολάβο

Έξαιρετικώς άνδιαφέρουσα

αότοτελής περιπέτεια τού

ΜΑΡΤΕΝ ΝΤΑΛ

κηδεών γιατί μεθαύριο θα κηδέψετε τó ένα από τά παιδιά σας.

Τό «Άγρυπνο μάτι»

ΕΝΑΣ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

Τήν μεθεπομένη τó πρωί, μόλις ο Μάρτεν Ντάλ πήρε τó πρόγευμά του και άνοιξε την πρωινή του έφημερίδα, έμεινε σάν στήλη έλατος διαβάζοντας μερικούς χτυπητούς τίτλους.

Ο Τζών Ρέξμπουρν, γυιός τού μεγαλοκτηματίου Λούδ Ρέξμπουρν, δρέθηκε πεθαμένος μέσα σε ένα σαγόνι πρώτης θέσεως τού ύπεραστικού σιδηροδρόμου. Οι ένεργήσαντες την νεκροψία λατροδικαστές έδήλωσαν κατηγορηματικά ότι πρόκειται περί κεραυνόδολου ηλεκτροπληξίας.

Η διάγνωση των λατροδικαστών προάλεσε κατάπληξη γιατί τó τραίνο ήταν άτμοκίνητο και όχι ηλεκτροκίνητο. Πώς λοιπόν πέθανε ο Τζών Ρέξμπουρν από κεραυνόβολο ηλεκτροπληξία; Πού δρέθηκε ο ηλεκτροσμός; Ός και αυτά τά φανάρια τού τραίνου λειτουργούσαν με πετρέλαιο έξ άλλου δέ, τó καταπληκτικό γεγονός έλαβε χώραν στις δυό μετά τó μεσημέρι. Έτσι και αν τά θαγόνια φωτίζονταν με ηλεκτρικούς λαμπτήρες, άπεκλείετο ή περίπτωση να κεραυνοδολήθηκε τó θύμα γυρεύοντας να στρίψει τόν διακόπτη. Διετάχθη και δευτέρα νεκροψία τού πώματος οι πρώτοι ένεργήσαντες όστόσο στήν, είναι κατηγορηματικοί μολονόι και στήν άδυνατούν να δώσουν την παραμικρή έξηγηση. Θα μπορούσε να ύποτεθή ότι ο άτυχος Τζών Ρέξμπουρν έπεσε θύμα κεραυνού. Μέρες όμως ο σθαγός ήταν αθριος και συνεπώς άπεκλείετο και ο κεραυνός.

Ο Μάρτεν Ντάλ δίπλωσε την έφημερίδα σκεπτικός, πήγε στο τηλέφωνο και γύρισε τó καντόνι:

—Αλλό-άλλό! Σούμερ;... Έδώ Μάρτεν Ντάλ. Τί γίνεται στην «Σκότλαντ-Γουόρδ»;... Άναστάτωση έ;... Έγινε και ή δεύτερη νεκροψία;... Ηλεκτροπληξία;... Τό πράγμα καταντάει άπίστευτο... Έτοιμίζεστε να πάτε επί τόπου;... Έλα από τó σπίτι μου να πάμε με την κόρσα μου... Σε περιμένω.

Ύστερα από μιά ώρα, ή κόρσα τού Μάρτεν Ντάλ σταματούσε σε ένα γραφικό τοπίο όπου βρισκονταν άστυνομικοί, δικαστικοί και δημοσιογράφοι. Κατεβαίνοντας από την κόρσα του με τόν Σούμερ, ο Μ. Ντάλ ένα σαγόνι πρώτης θέσεως άπομονωμένο στα σίδερα. Ήταν τó τραγικό σαγόνι μέσα στο όποιο είχε κεραυνοδολήθη ο Τζών Ρέξμπουρν.

Η προανάκριση άρχισε σε λίγο και, φυσικά, ανακρίθηκε ο υπάλληλος τού σιδηροδρόμου που έλέγχει μέσα στα θαγόνια τά εισιτήρια των έπιβατών και τά τρυπάει με τó ειδικό μχάνημα που έχει σχήμα τανάλιας όδοντοϊατρού. Υπήρχε λακωνισμός; Σύμφωνα με την κατάθεσή του, μπήκε στο σαγόνι τού Τζών Ρέξμπουρν στο σημείο έκείνο και τόν δρέθηκε ζωντανό. Άλλος κανείς έκπνέει δεν άπηρεσε στο σαγόνι. Πήρε τó εισιτήριό του, τó τρύπησε, τού τó έπνέστρεψε κι' άπομακρύνθηκε για να βγί από την άλλη πόρτα και να συνεχίστη την έπηρε-

σία του στα άλλα θαγόνια. Άνοιγοντας την πόρτα με το τετράγωνο κλειδί του, άκουσε γδοῦτο ξοπίσω του, στράφηκε ξαφνιασμένος και είδε τον έπιβάτη ανάστροφο και μπρούμυτα στο πάτωμα. Έσήμανε άμέσως το σημείο του κινδύνου αλλά όταν το τραίνο σταμάτησε και έτρεξε ο γιατρός της θ-πηρεσίας εις βοήθειαν, ο έπιβάτης ήταν κιόλας πεθαμένος. Άλλο τίποτα δεν ήξερε και ούτε είχεν αντίληψη τίποτα το ύποπτο.

Ο Μάρτεν Ντάλ πήρε μπράτσο τον Σούμερ και εξέτασε μαζί του την σιδηροδρομική γραμμή, το θαγόνι και το μαγευτικό τοπίο. Ήταν μια άποτομη κατηφορία. Τα δένδρα που βρίσκονταν δεξιά και αριστερά της σιδηροδρομικής γραμμής, έωναν τους κλώνους των και έτσι το τραίνο περνούσε μέσα από μια λουλουδιένια στοά. Σε πολλά σημεία τα κλώνια των δένδρων φθάνανε στο ύψος των θαγονίων και έτσι, όταν το τραίνο περνούσε, τα φύλλα των ξεσκόνιζαν και την άτμομηχανή και τις στέγες των θαγονίων.

—Νά με πάρη ο διάβολος, λέει ο Σούμερ, αν καταλαβαίνω γρί!

—Πάμε.

—Πού;

—Παρέα στο διάβολο!

ΕΝΑΣ ΑΛΗΤΗΣ

Ο ήλιος μόλις είχε δύσει όταν ένας αλήτης, ψηλός και κοκκιλιάρης, διέσχισε την μεγάλη λεωφόρο των προστείων, παραπλεύρως της σιδηροδρομικής γραμμής.

Φαινόταν ότι έρχόταν από πολύ μακριά γιατί έσερνε τα πόδια του και περπατούσε σκυψτός, σηκώνοντας στο δεξί του ώμο με ένα μπιστούνι, ένα μικρό και εξαίρετικά ρυπαρό μπουγάκι.

Έφθασε έτσι περπατώντας στο τοπίο όπου είχε ηλεκτροπληχθεί ο Τζών Ρέξμπουρ, σ' απόσταση έπτά χιλιομέτρων από του Όλντ Μπρίτζ. Έκει, κάθισε σε μια πέτρα κάτω από ένα δένδρο, άνοιξε το μπουγάκι του, έδωσε μέσα απ' αυτό ένα χοντρό κομμάτι ψωμί και ένα τενεκεδάκι κονσέρβας γεμάτο διάφορα αποβόγια και άρχισε να τρώγει ζητώντας έλεημοσύνη από τους άρριους διαβάτες.

Όταν όμως σκοτεινίαισε ολότελα, ο αλήτης πέταξε μακριά του το τενεκεδάκι, όρθώθηκε, κτύπησε προς όλες τις διευθύνσεις αν τον βλέπουν κανείς και έτρεξε και κρύφθηκε σε μια πυκνή φυλλοσιά κάτω από την οποίαν υπήρχε ένα βαθύ και μακρύ χαντάκι το οποίο προχωρούσε σ' απόσταση δυο τουλά-χιστον χιλιομέτρων, κατά μήκος της σιδηροδρομικής γραμμής.

Τί γυρεύει ο αλήτης στο μέρος εκείνο; Νά περάση τη νύχτα του ίσως ή μήπως θα περίμενε να περάση κανένας άνθροπος διαβάτης, να χυμήξη ξαφνικά σαν πεινασμένος πάνθηρ εναντίον του και να τον δολοφονήση μέσα στο σκοτάδι για να του πάρη το πορτοφόλι;

Ύστερα από μισή ώρα, νεκρική ήσυχία βασίλειε στην μεγάλη λεωφόρο που την διέκοπτε κάθε τόσο το κλάξον ενός αυτοκινήτου. Το σκοτάδι ήταν άδιαπέραστο. Η σελήνη δεν είχε ακόμη θυγή και ο ουρανός ήταν μάλλον συννεφιασμένος. Σε λίγο, ή όμί-χλη θα σκέπαζε με τα όγρὰ της πέπλα την βρετανική πρωτεύουσα και τα πρόστειά της.

Όστόσο, αν ένα μάτι ικανό να δῇ και με το σκοτάδι κτύπησε προς το κατηφορικό και μαγευτικό τοπίο, θα παρατηρούσε ένα κεφάλι ποδβγαίνε μέσα από μια φυλλοσιά, κάθε φορά που άκουγόταν κλάξον αυτοκινήτου.

Κατά τις έντεκα, φάνηκαν από μακριά οι

δυο φάροι ενός αυτοκινήτου που έρχόταν με μεγάλη ταχύτητα χωρίς να χρησιμοποιή το κλάξον του. Πλησιάζοντας, λιγόστεψε την ταχύτητά του και τέλος σταμάτησε σε μικρή απόσταση από του τοπίου και έσδυσε τα φανάρια του. Τρεις άντρες κατέβηκαν από αυτό, προχώρησαν διαστικοί και σιωπηλοί και χάθηκαν μέσα στα δένδρα της κατηφορίας.

Σερνόμενος τότε σχεδόν με την κοιλά ο αλήτης μέσα στο χαντάκι έφθασε ως το αυτοκίνητο. Ήταν ιδιωτικό και μάλιστα πολυτελέστατο! Προσπάθησε με την άφή να μαντέψη τον αριθμό του αλλά στάθηκε άδύνατο.

—Έξ, άλλου, σκέφθηκε, ο αριθμός μπορεί να είναι και ψεύτικος. Μου άρκει το φαναράκι.

Και σκύβοντας, ξεβίδωσε γρήγορα-γρήγορα το πιαινό κόκκινο φαναράκι του αυτοκινήτου και το έβαλε στην τσέπη του.

Κατόπιν πήδησε πάλι μέσα στο χαντάκι και έτρεξε προς την κατηφορία. Το σκοτάδι ήταν ακόμη άδιαπέραστο αλλά από ψιθυρους και μουγγά θήματα κατάλαβε ότι δεν βρίσκονταν μακριά από τους άγνωστους. Άπομακρύνθηκε τότε αρκετά, θυγήκε από το χαντάκι και φώναξε έπιτακτικά:

—Άλτ! Ποιος είν' εκεί!

Ένα ποδοβολητό ανθρώπου που απομακρύνονται τρέχοντας του απήντησε και σε ένα λεπτό, το αυτοκίνητο έφευγε χωρίς να ανάψει τα φώτα του.

Έλαϊνή τη στιγμή που γκαρόνι έφερε ένα πακέτο μέσα σ' ένα δίσκο.

Ο αλήτης γέλασε θριαμβευτικά:

—Χά, χά! Η αιώνια γκάφα των δολοφόνων! Τους έλκυει ο τόπος του εγκληματός του! Τό άλτ ήταν σωτήριο! Δεν θα πρόφθασαν να εξαλείψουν εκείνο που θα τους στείλη πεσμένο στον μίστερ Έλλιε, τον άξιοπρεπέστατο δήμιό μου. Άς δοῦμε τώρα ποιοί είναι. Κόκκινο φαναράκι... σὺ θὰ μὲ τους μαρτυρήσεις.

ΤΟ ΦΛΥΑΡΟ ΦΑΝΑΡΑΚΙ

Κατά τις δυο παρά τέταρτο το πρωί, ένας κύριος κομψά ντυμένος κατέβαινε από μια κούρσα έξω από την πόρτα του αστυνομικού τμήματος του τομέως ανατολικών προστείων.

—Ο άξιωματικός της υπηρεσίας;

—Έγώ είμαι.

—Μάρτεν Ντάλ.

—Χαίρω πολύ. Σε τί μπορώ να σὺς φανώ χρήσιμος;

—Μία πληροφορία παρακαλώ. Τί γίνεται αν κανένα αυτοκίνητο τρέξη τη νύχτα χωρίς ναῖν αναμμένο το πιαινό του φαναράκι;

—Τί θέλετε να γίνεται; Δεν είναι δυνατό να πάη πολύ μακριά. Κάποιος «κονστάμπλ» θα το κυνηγήση με την μοτοσυκλέτα του, θα το προφθάση θα το σταματήσει

και θα δώλη πρόστιμο τριανταδυό σελήνια στον οδηγό.

—Είναι δυνατό να διαφύγη;

—Αδύνατο! «Κονστάμπλ» παραμονεύουν σε κάθε χιλιομετρο. Άν γλυτώση από τον ένα, θα το σταματήσῃ ο άλλος.

—Όραιο. Και τί γίνεται όταν δεν έχει φαναράκι;

—Ά! Τότε ο οδηγός την έχει άσχημα! Οδηγείται στο πλησιέστερο τμήμα όπου άγοράζει ύποχρεωτικά ένα παλποφάναρο αξίας δέκα σελήνιων και το πληρώνει τρεις λίρες. Το πρόστιμο δὲ στην περίπτωση αυτή είναι πενήντα σελήνια και επί πλέον, του παίρνουμε τα στοιχεία του. Έτσι, αν συλληφθῇ και δεύτερη φορά για την ίδια αίτια, του άφαιρούμε την άδεια.

—Μπορείτε παρακαλώ να με πληροφορήσετε αν συνελήφθη απόψε κανένα αυτοκίνητο χωρίς φαναράκι;

—Τό μόνο εύκολο. Μία στιγμή να συμβουλευθώ το δελτίο γεγονότων γιατί μόλις είναι μισή ώρα που παρέλαβα υπηρεσία.

Και ο άξιωματικός της υπηρεσίας πήρε

ένα μακρουλό δελτίο και άρχισε να διαβά-ζει:

«Έναρξες πυρκαϊές στην φαρμακοποθήκη Νιού Σίτυ... Άπόπειρα διαρρήξεως... Διαρρήξεις νυκτερινής ήσυχίας... Κάποιος που ξυλοκόπησε την γυναίκα του!... Ρήξες από κακόφημο κέντρο... Τρεις παπαγάλοι... Ά! κακόφημο κέντρο... Πρόστιμο πενήντα... Νά αυτό που ζητάτε... Έντυκα Ρέξμπουρ διότι το αυτοκίνητό του δεν είχε πιαινό φαναράκι. Συνελήφθη από τον «κον-στάμπλ» αρ. 2743 ο οποίος και υπέβαλε μή-νυσιν εναντίον του παραβάτου διότι δεν σταμάτησε ειθύς μόλις διατάχθη. Έντέλλε-ται ο άρμόδιος να εισπράξη έντος είκοσι-τεσσάρων ωρών από τον μίστερ Έντυκα Ρέξμπουρ λίρας τρεις, άξίαν του φαναρίου το οποίο προμήθευσε εις αυτόν το τμήμα».

—Σας εύχαριστώ πολύ για την προθυμία σας, λέει ο Μάρτεν Ντάλ δίνοντάς του κάτι που κρατούσε στο χέρι του, τυλιγμένο με ένα χαρτί.

—Τί είν' αυτό;

—Τό φαναράκι του αυτοκινήτου του μί-στερ Έντυκα Ρέξμπουρ. Τό βρήκα στον δρόμο. Τηλεφωνήσατέ του να περάση αῖριο να το παραλάβη και... μην του αναφέρετε το όνομά μου γιατί δεν θαῖν περιττός.

—Εγώ, κύριοι, θα προτιμούσα ναῖνα «Κεράστε με να πιώ!».

■ ■

ΑΥΤΟ ΗΤΑΝ!

■ ■

—Είδα ένα πολύ άσχημο όνειρο την περασμένη νύχτα. Με είχε πάρει από πίσω ο διά-βολος έχοντας πόδια δωδιού και κεφάλι γαϊδάρου!

—Δεν είναι τίποτε, θα φοβήθηκες σίγου-ρα τὸν σκύ σου!

■ ■

—Είδα ένα πολύ άσχημο όνειρο την περασμένη νύχτα. Με είχε πάρει από πίσω ο διά-βολος έχοντας πόδια δωδιού και κεφάλι γαϊδάρου!

—Δεν είναι τίποτε, θα φοβήθηκες σίγου-ρα τὸν σκύ σου!

■ ■

—Είδα ένα πολύ άσχημο όνειρο την περασμένη νύχτα. Με είχε πάρει από πίσω ο διά-βολος έχοντας πόδια δωδιού και κεφάλι γαϊδάρου!

—Δεν είναι τίποτε, θα φοβήθηκες σίγου-ρα τὸν σκύ σου!

■ ■

—Είδα ένα πολύ άσχημο όνειρο την περασμένη νύχτα. Με είχε πάρει από πίσω ο διά-βολος έχοντας πόδια δωδιού και κεφάλι γαϊδάρου!

—Δεν είναι τίποτε, θα φοβήθηκες σίγου-ρα τὸν σκύ σου!

■ ■

—Είδα ένα πολύ άσχημο όνειρο την περασμένη νύχτα. Με είχε πάρει από πίσω ο διά-βολος έχοντας πόδια δωδιού και κεφάλι γαϊδάρου!

—Δεν είναι τίποτε, θα φοβήθηκες σίγου-ρα τὸν σκύ σου!

■ ■

—Είδα ένα πολύ άσχημο όνειρο την περασμένη νύχτα. Με είχε πάρει από πίσω ο διά-βολος έχοντας πόδια δωδιού και κεφάλι γαϊδάρου!

—Δεν είναι τίποτε, θα φοβήθηκες σίγου-ρα τὸν σκύ σου!

■ ■

—Είδα ένα πολύ άσχημο όνειρο την περασμένη νύχτα. Με είχε πάρει από πίσω ο διά-βολος έχοντας πόδια δωδιού και κεφάλι γαϊδάρου!

—Δεν είναι τίποτε, θα φοβήθηκες σίγου-ρα τὸν σκύ σου!

Γκούτ νάιτ τζέντλεμαν!

—Γκούτ νάιτ τζέντλεμαν!

Η ΑΝΑΠΑΡΑΣΤΑΣΗ

Την άλλη μέρα το πρωί γινόταν στην κατηφορία του Όλντ Μπρίτζ ένα είδος αναπαράστασης του θανάτου του Τζών Ρέξμπουρ όταν έφθασε ο Σούμερ με ένα περίεργο τύπο.

Πλησιάζοντας, ο περιεργός αυτός τύπος, ένας κατακόκκινος ψηλός και ήλικιωμένος άντρας με φαλάκρα και με μια μεγάλη ούλη παλαιού τραύματος στο μέτωπο, λέει σιγὰ στον άστυνομικό.

—Μετρημένα τα λόγια σου Σούμερ. Τὸν άρχηγό τον ξέρουμε πιά. Πρέπει να γραπ-νίσουμε τον συνένοχο.

—Μείνε ήσυχος. Θα κλειδώσω τη γλώσσα μου μέσα στα δόντια μου. Νά σε παρουσιά-σω μόνο... και δουδιάθηκα!

Και πλησιάζοντας δικαστικούς και άστυ-νομικούς παρουσίασε:

—Ο μίστερ Άλφονς Κρενάρ. Γάλλος άστυνομικός που βρίσκεται για λίγες μέρες στο Λονδίνο. Πληροφόρηθηκε τον μυστηριώ-δη θάνατο του Τζών Ρέξμπουρ και με πα-ρακάλεσε να του επιτρέψουμε να παρακολου-θήση την αναπαράσταση.

—Πολύ εύχαρίστως, θα του χρωστούσαμε μάλιστα μεγάλη χάρη αν μάς βοηθούσε να λύσουμε αυτό το μυστήριο.

—Έμαθα την προανάκριση και τα μεσολα-θήσαντα από του θανάτου του μακαρίτη Τζών Ρέξμπουρ ως σήμερα. Έμαθα και όλες τις υποθέσεις που κάματε. Από όλα αυτά σχημάτισα και εγώ μια γνώμη σαν γε-ροαστυνομικός που είμαι και δεν ζητώ άλ-λο παρά να έξυπηρετήσω την δικαιοσύνη της χώρας που με φιλοξενεί. Ο ύπάλληλος που τρυπάει τα εισιτήρια είναι παρών αυτή τη στιγμή;

—Μάλιστα.

—Τό τραγικό θαγόνι επίσης. Υπάρχει διαθέσιμη μηχανή στον σταθμό;

—Πρέπει να υπάρχει.

—Θά ήθελα λοιπόν να μπορούμε όλοι μέσα στο τραγικό θαγόνι και να κάνουμε την διαδρο-μή από την άρχη της κατηφορίας ως το ση-μείο στο οποίο κεραυνοβολήθηκε το θύμα.

Εγώ θα καθίσω στην θέση που καθόταν το θύμα και ο ίδιος ύπάλληλος θα έλθη να επα-ναλάβη μπροστά σε όλους μας την σκηνή του τρυπήματος του εισιτηρίου.

Σε δέκα λεπτά της ώρας ήσαν όλα έτοιμα. Τό τραγικό θαγόνι με την άτμομηχανή κα-τήλθε με μεγάλη ταχύτητα την κατηφορία και ο ύπάλληλος έκαμε δ.τι του ζήτησαν οι άρχές.

Η άτμομηχανή σταμάτησε στο σημείο που είχε σταματήσει όταν δόθηκε από τον ύπάλληλο το σημείο κινδύνου.

■ ■

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ...

ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΡΟ...

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

—Ός εδώ όλα παραμένουν και για μένα σκοτεινά, λέει ο δὴθεν Γάλλος άστυνομικός ο οποίος δεν ήταν άλλος από τον Μάρτεν Ντάλ. Πόσα χρόνια υπηρετείτε στην γραμ-μή κύριε ύπάλληλε;

—Έπτά.

—Καί, φυσικά, γνωρίζετε καλά την γραμ-μή. Πώς γίνεται και διαλέξατε αυτή την άποτομη κατηφορία για να μπήτε στο θαγόνι να τρυπήσετε το εισιτήριο του έπιβάτου; Η κατηφορία είναι τέτοια ώστε όπως εί-δαμε όλοι με κόπο διατηρήσατε την Ισορρο-πία σας και δεν θα μπορούσατε να κάνετε θύμα αν δεν κρατούσατε τον ιμάντα του θαβανιού.

—Ακριβώς, για το λόγο αυτό υπάρχουν οι ιμάντες των θαγονίων.

—Δεν έχω αντίρρηση. Παρακαλώ να ξα-ναγινή η διαδρομή προς τα άνω, να σταμα-τήση ή όλική λίγα λεπτά και να ξανακάνη την κατηφορία για τελευταία φορά. Θα έ-παναλάβουμε έτσι άλλη μια φορά το τρύπη-μα του εισιτηρίου.

Η άτμομηχανή ανέβηκε και σταμάτησε στο σημείο που διάταξε ο Μάρτεν Ντάλ.

—Καθήστε κύριε, λέει ο Μάρτεν Ντάλ, στον ύπάλληλο δείχνοντάς του τη θέση στην οποία καθόταν το θύμα. Εγώ θα εκτελέσω τα δικά σας καθήκοντα αυτή τη φορά. Θέ-λω να δώ κατά πόσον θα μπορέσω να κρα-τήσω την Ισορροπία μου. Δώστε μου παρα-καλώ το διατηρητικό σας μηχανήμα. Εύχαρι-στός. Καθήστε τώρα.

Ο ύπάλληλος κάθισε κυτάζοντάς τον φοβισμένος και ο Μάρτεν Ντάλ έδωσε από την τσέπη του ένα λεπτό σύρμα έπεν-δυμένο με καουτσούκ και αφού το ξεκου-λούριασε πέρασε αυτό από το ένα μανίκι του σακκακιού του και φέροντάς το από την πλάτη, πέρασε την άκρη μέσα από το άρι-στερό του μανίκι. Έτσι, από το κάθε μανί-κι του έτρεχε και από μια άκρη του σύρμα-τος.

Οι άλλοι όλοι παρακολουθούσαν όλην αυ-τή την μανούβρα με άπορία. Ο ύπάλληλος όμως είχε γίνει κίτρινος σαν το λεμόνι και, όταν είδε τον Μάρτεν Ντάλ να βγάινε από την τσέπη του ένα λεπτό φύλλο καουτσούκ και να επενδύνη το διατηρητικό μηχανήμα, σηκώθηκε από τη θέση του τραυλίζοντας.

—Περίττο... Όμολογώ... Άλλος με πή-ρε στον λαμό του.

—Ο Έντυκα Ρέξμπουρ;

—Δεν ξέρω το όνομά του. Ένας άγνωστός μου πὸν μνήος ακόμη που κι' εγώ δεν ξέρω πὸς έμαθε τα μυστικά μου και τις οικονομί-κές μου στενωχόριες. Σχετίσθηκε μαζί μου και στο τέλος με έπεισε να γίνω συνένοχός του σε δυο ή τρεις δολοφονίες. Μου έταξε χίλιες λίρες για την κάθε μία.

—Σὺ τις μέτρησες τις πρώτες χίλιες μετά την πρώτη δολοφονία;

—Μάλιστα. Χθὲς βράδυ.

—Ισπεκτορ Σούμερ... τις χειροπέδες σου για τον κύριο.

—Έτοιμες.

—Μόνο το ένα χέρι. Την άλλη πέρασε την στο δικό σου για μεγαλύτερη ασφά-λεια. Σε λίγο, θα την χρησιμοποιήσης περ-νώντας την στο χέρι του μίστερ Έντυκα Ρέξμπουρ.

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

δὴθεν Γάλλος άστυνομικός. Δολοφόνος του Τζών Ρέξμπουρ είναι ο θεός του Έντ-γκαρ Ρέξμπουρ. Σπείρα «Άγριου Μάτι» δεν υπάρχει! Είναι έπιπόηση. Ο Έντγκαρ Ρέξμπουρ φθάνοντας στο χέλιος του οικο-νομικού θαρβάρου θέλησε να μείνη άπόλυτος κληρονόμος της κολοσσιαίας περιουσίας του Λούδ Ρέξμπουρ, δολοφονώντας τα δυο παιδιά του, τους φυσικούς δηλαδή κληρο-νόμους. Γνωρίζοντας την παροιμιώδη τσιγ-κουνια του άδελφού του έπενόησε το παρα-μύθι της σπείρας. Έτσι, οι δυο δολοφονίες θα άποδίδονταν σε μια άνυπαρκτή σπείρα και η άστυνομία θα πελάγωνε. Τώρα, πὸς έπεσε ηλεκτροπληκτο το πρώτο θύμα μέσα σε άτμοκίνητο τραίνο; Άπλούστατο αλλά σα-τανικό παρ' όλην την απλότητά του.

Μόνο μια εγκληματική διάνοια δὲ μπορούσε να συλλάβη τέτοιο σχέδιο έξοντώσεως μιας οικογενείας! Οι δολοφόνοι έκαναν μια ένωση με το καλώδιο του τριφασικού πὸν περ-νὰ παραπλεύρως της σιδηροδρομικής γραμ-μής και μπέρδεψαν στους χαμηλούς κλώ-νους των δένδρων ηλεκτροφόρα σύρματα! Οι κλώνοι αυτοί σαρώνουν όπως είδατε ό-λοι τις στέγες των θαγονίων κατά το πέρα-σμα της όλικής. Οι στέγες των θαγονίων εί-ναι όπως βλέπετε από λεπτεπίσταντες, ένό-νενται, δὲ με σφήνες που βιδώνουν προς τα μέσα και προς τα έξω. Η μια βίδα βρίσκε-ται έξω από το θαγόνι, ή άλλη μέσα στο θαγόνι. Κυτάξτε τις σφήνες αυτές πάνω από τα κεφάλια σας. Ο ύπάλληλος άνοιξε την πόρτα και άρπάζοντας με το άριστερό του χέρι τον αλωρούμενο ιμάντα, προχώρη-σε προς το θύμα που καθόταν ακριβώς κά-τω από την σφήνα. Πήρε το εισιτήριο από το χέρι του, το τρύπησε και τοῦ το επέ-στρεψε την στιγμή που το τραίνο λουδίσαν από ηλεκτρικούς κεραυνούς δυο χιλιάδων βόλτ! Πὸς το επέστρεψε όμως; Προσποιή-θηκε ίσως ότι κείνη τη στιγμή έχανε την Ισορροπία του και επιστρέφοντάς με το δεξί χέρι άρπάζε τον ιμάντα με το άριστε-ρό. Τό διατηρητικό μηχανήμα ήταν φυσικά ντυμένο με καουτσούκ. Άγγιξε όμως σ' αυ-τό το σύρμα που έβγαίνε από το δεξί του μανίκι. Τό σύρμα που έβγαίνε από το άρι-στερό μανίκι άγγιξε την σφήνα! Την στυ-γμή πὸν τὸν έπείστρεψε το εισιτήριο τον άγγιξε στο χέρι με την γυμνή προεξοχή του σιδερένιου διατηρητικού μηχανήματος και τοῦ διασχέτευσε τὸν κεραυνό! Έτσι δὲν έ-γινε ή δολοφονία; ρώτησε τον σιδηροδρομι-κό ύπάλληλο.

—Άλλά αυτός δεν άπήντησε. Ήταν ήδη λι-πόθυμος στα χέρια του Σούμερ.

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΠΝΕΥΜΑ ΚΑΙ ΚΑΡΔΙΑ

Αισθάνομαι πάντοτε λύπη όταν βρίσκω στην άλλογραφία μου ένα γράμμα σαν κι αυτό που βρήκα προχθές:

«Αγαπητή μου φίλη,
Μου άρεσει πολύ η συναναστροφή των όμοιών μου, κάτω όμως τόσο άσχημη εντύπωση άφου ούτε μεγάλη έξυπνάδα έχω ούτε πολλές γνώσεις, που τις περισσότερες φορές σκέπτομαι ότι καλά θα ήσαν να μένω στο σπίτι μου και να μην έχω σχέσεις με κανένα. Γυρεύω άδικα θέματα συζητήσεως, δεν ξέρω τί να πω, διστάζω ν' απαντήσω όταν μου αποτείνουν τον λόγο. Δεν καταρθάνω ποτέ να βρω ωραίες φράσεις και βρίσκω αδύνατο ν' άρέση κανείς την συναναστροφή μου. Κι' όμως εγώ αισθάνομαι τόση αγάπη και τόση συμπάθεια για όλους τους ανθρώπους!...»

Πολλές άναγνώστριές μου μου έκαναν ως τώρα παρόμοια εξομολόγηση. Και όλες έδειχναν κάποια μελαγχολική αποθάρρυνση.
«Ε, λοιπόν, θέλω να τις καθησυχάσω όλες σημειώνοντάς τους τη γνώμη ενός ανθρώπου που έμεινε διάσημος στην εποχή του για το πνεύμα του και την μεγαλοφυΐα του: του Λαμπρυνιέρ.

Γράφει λοιπόν κάποιον ά Λαμπρυνιέρ: «Εί- ναι κανείς πιδ κοινωνικός και πιδ άξιαγά- πητος όταν έχει καρδιά παρὰ όταν έχει πνεύμα». Και είναι γνωστόν ότι στα ζητή- ματα αυτά κανείς δεν ήταν καλλίτερος κρι- τικός απ' αυτόν. Διακηρύττει έτσι ότι ή καρδιά προηγείται της έξυπνάδας στις κοι- νωνικές σχέσεις.

Η γνώμη αυτή μπορεί να καθησυχάση και να ενθαρρύνη όλες εκείνες που πιστεύ- ουν τόν έαυτό τους άνικανο να έκτιμηθί ά- πό τους άλλους έπειδή ή διανοητική τους ά- νάπτυξις δεν είναι τόσο ισχυρά. Στο έξης, θα μάθουν ότι άρκει να έχουν καρδιά για να είναι ευχάριστη ή συναναστροφή τους.

Πραγματικά, αισθάνεται κανείς τόν έαυ- τό του τόσο ευχάριστο κόντα σ' έναν άνθρωπο γεμάτο καλωσύνη. Τού άνοίγει την ψυχή του χωρίς άνησυχία και παίρνει θάρ- ρος από την εγκάρδιότητά του. Τα μάτια εί- ναι ωραιότερα όταν τα φωτίζει ή καλωσύνη παρὰ ή έξυπνάδα και οι εύγενείς και στορ- γυιές φράσεις που προσφέρει κανείς άρέσουν περισσότερο κι' από τις καλλίτερες εύφυ- λογίες.

Πολύ συχνά άλλωστε ένας άνθρωπος φαί- νεται άνόητος μόνο και μόνο έπειδή φοβά- ται υπερβολικά ότι δεν θ' άρέσει και ότι θα κριθή ήλίθιος. Γι' αυτό και τὰ χάνει και δεν βρίσκει τίποτα να πη. Άπεναντίας δ- ταν αισθάνεται ότι ή συναναστροφή του εί- ναι άρεστή, τότε άμέσως παίρνει θάρρος, και ή όμιλία του γίνεται ζωντανή κι' ενδια- φέρουσα. Κι' έτσι στην έκλυσιτική γοητεία

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ

μιάς καλής καρδι-
ας προσθέτει την
ευχαρίστηση έν ός
σπινθηρ ο β ό λ ο υ
πνεύματος.

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

ΠΡΩ'ΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Τὰ πλεχτά τζάμπερ και σουέτερ εξα-
κολουθούν να εύνοούνται πολύ μαζί με τὰ
φθινοπωρινά ταγιέρ. Τα πλεχτά αυτά θα
τά κάνετε έφέτος με μπάσκες και μακρυά
μανίκια, φραχτά στο λαιμό ή με ένα μι-
κρό γιακαδάκι. Τα μανίκια σουρώνονται
λίγο επάνω από τόν ώμο.

Μιά πρακτικώτατη μπλούζα από λαινός για
να προστατεύει τὰ φορέματά σας όταν έχε-
τε δουλειές στο σπίτι

Οι μπλουζές επίσης κάνουν καλή πα-
ρέα με τὰ πλεχτά αυτά. Γίνονται από ζερ-
σέ, από κασμίρι, από βελούδο κοτλέ ή
μονόχρωμο.

Τὰ κορσάζ που συνοδεύουν τὰ ταγιέρ
και τις φούστες γίνονται σε χρωματισμούς
ρούγι, μαραμένου φύλλου, βέρ- ντε- γκρι
κ.τ.λ.

Τὰ ταγιέρ χρησιμοποιούν ύφασματα
χονδρά όπως λαινάξ άδρά και μπουκλέ,
λαινάξ σινέ με διαγώνιες γραμμές, με
μικρά τετράγωνα ή σκατσέζικα.

ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Για τὰ άμπιγιέ φορέματα, θα δούμε
πολλά βελούδα και πολλές άναμίξεις βε-

λούδου και λαινάξ. Από βελούδο κάνουν
τυνίκ, παννώ, μπολερό. Τα φορέματα από
σατέν γαρνίρονται με βελούδινη κορδέλ-
λα σε άλλο χρώμα που έρχεται σε μεγα-
λη αντίθεση προς το χρώμα του φορέμα-
τος. Με τις κορδέλλες αυτές κάνουν συχ-
νά μπρετέλλες που τοποθετούνται στους
ώμους και καταλήγουν μπροστά, στη μέ-
ση σ' έναν φióγκο με μακρυές άκρες που
κατεβαίνουν στη φούστα.

Γύρω από τὰ επανωφοράκια, και τούς
γιακάδες από λαινάξ τοποθετούν συχνά
ύψηλά βολάν άν φόρμ από βελούδο αντί
γούνινης γαρνιτούρας.

Μιά από τις εύνοούμενες γαρνιτούρες
για άμπιγιέ φορέματα είναι επίσης ό λεο-
παρδος.

ΒΡΑΔΥΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Οί πολύ κομψές βραδυρές τουαλέττες
είναι άλλοτε πολύ κλειστές κι' άλλοτε
πολύ ντεκολτέ. Είναι συνήθως πολύ έ-
φαρμοστές στο στήθος και στους γοφούς.
Όλο το φάρδος μαζεύεται στην πλάτη.
Τὰ χρώματα που κυριαρχούν στις βρα-
δυρές αυτές τουαλέττες είναι το τυρκου-
άζ, το λευκό, το βιολέ, το πολύ άνοιχτό
πράσινο και το γκρι βέρ.

□ □

Η ΑΝΑΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Δεν υπάρχει λεπτότερο πράγμα για μι
μητέρα, από την άνατροφή του παιδιού.

Μέσα στην οικογένεια σχηματίζεται ό χα-
ρακτήρ του παιδιού, γι' αυτό πρέπει να δι-
δη κανείς μεγάλη σπουδαιότητα εις τὰ πα-
ραδείγματα που θα του παρουσιάζουν. Οί
γονείς πρέπει να είναι άύστηροί, αλλά ποτέ
θάναυσοι. Να μη επιτρέπουν στο παιδί τους
ούτε να του συγχωρούν το παραμικρό άτο-
πο, να το συμβουλεύουν να φέρει πάντα
τε εύγενικά, να μεταχειρίζεται ωραίας έκ-
φράσεις, να μη επαναλαμβάνει τὰ άτοπα που
πυθανόν να άκούση από την νταντά του, να
μη γελούν άν το άκούουν να λήη άνοησίες
ή αββάδες, να μην το παρουσιάζουν ποτέ
όταν έχουν ύποδοχην στο σπίτι και μόνον
όταν γίνη 10 χρόνων μπορεί να του επιτρέ-
ψουν να δέχεται και αυτό τούς μικρούς φί-
λους του. Να το συνηθίσουν από μικρό να
είναι καθαρό εις την εμφάνισίν του, τακτι-
κό εις τὰ ρούχα του, να μη μιλή άν δεν του
άποτεινουν τόν λόγον και εις το τραπέζι ή
έν γένει στάσις του να είναι ευπρεπής.

□ □

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Το φαγητό του άργοπορημένου.
«Αν κάποιος από τὰ μέλη της οικογενείας
άργήσει να έλθη το μεσημέρι και φοβάσθε
μήπως κρυώσει το φαγητό του, το όποιον
βρίσκεται ήδη στο τραπέζι, υπάρχει ένας
τρόπος να το διατηρήσετε ζεστό.

Είναι ένα είδος κουτιού που μοιάζει, πρὸ-
γματι, πολύ με καμιάνα τυριού και σκεπά-

σεηίδες

ζετε με αυτό, το πιάτο με το φαγητό. Το
κουτί αυτό συγκοινωνεί με μιάν ηλεκτρική
πρίζα που του μεταδίδει θερμότητα. Έτσι,
όσο κι' άν άργήσει ο άργοπορημένος, θα
βρῇ το φαγητό του ζεστό.

Το αὐτό το ὁ ὁ μ π έ μ η η.—Ένας ωραι-
ότατος τρόπος για να βάζουμε το αὐτό του
μπέμπη ή της μπεμπέας, είναι να προμη-
θευθούμε μιάν άυγοθήκη από πορσελάνη που
μπαίνει στην φωτιά και κλείνει έρμητικώς.
Μέσα σ' αυτήν σπάζουμε το αὐγό, την κλεί-
νουμε καλά και την βάζουμε με προσοχή μέ-
σα σε μιὰ κατσαρόλα με νερό που βράζει.
Άφήνουμε τρία λεπτά της ώρας και το αὐ-
γό μας είναι έτοιμο «ά λὰ κόκ». Άνοίγουμε
την άυγοθήκη και άφου κρυώσει λιγάκι,
προσφέρουμε στο παιδί να φάγη άφόδως.

□ □

ΚΟΥΖΙΝΑ

Αὐτὰ τοῦ Φοῦρνου.—Αὐτό το φαί
μπορεί το κάθε σπίτι που έχει φούρνο να
το κάμη. Είναι γευστικώτατο και πολύ ο-
ρεκτικό.

Γίνεται ως έξης: Έχουμε ένα μικρό τα-
ψάκι το άλείφουμε με βούτυρο, το όποιον
πρέπει να είναι πικτό για να μη λιώνουν τ'
αὐγά. Σπάζουμε μέσα τὰ αὐγά (τὰ όποια πρέ-
πει να είναι φρέσκα για να μη σπάζουν οι
κόκκοι) και προσθέτουμε φέτες ζαιπὸν και
από πάνω λίγο πουρέ πατάτα. Προσέχουμε
δ'ως ο πουρές να μη σκεπάση τούς κόκκους.
Ρίχνουμε λίγο άλάτι, πιπέρι και γαλέττα τρι-
μένη και βάζουμε το ταψάκι στον φούρνο, να
ψηθῇ όσο μας άρέσει. Άπλάτῃ άν προτιμού-
με τούς κόκκους σφιγτούς το αφήνουμε πε-
ρισσότερο.

Έννοείται ότι εις αυτό μπορούμε να
προσθήσουμε και ότι άλλο θέλουμε ή να αντι-
καταστήσουμε το ζαιπὸν με πουλί, ψητό ή
μοιραντέλλα.

Ζωμὸς δι' άσθενείς.—Καθαρίζο-
με καλά ένα κοτόπουλο, το πλένουμε και το
κόβουμε εις 5—6 τεμάχια. Ύστερα το βάζο-
με να βράση με νερό τόσο ώστε να σκεπά-
ζεται έντελώς. Όταν πάρη βράσιν ρίχνουμε
λίνα χόρτα μέσα, δηλαδή καρότο, 2—3 κλω-
νάρια σέλινο, ένα μικρό κρεμμύδι όλα κομ-
μένα ψιλά και 4—5 πρέζες άλάτι. Σκεπάζο-
με την κατσαρόλα και αφήνουμε να βράση
35—40 λεπτά της ώρας.

Ο ζωμός αυτός είναι ελαφρότατος για
άσθενείς και πριν τόν προσφέρουμε τόν περ-
νούμε από καθαρό σουλπάνι.

□ □

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

ΜΑΚΙΓΙΑΖ

Έγκαταλείποντας ή γυναίκα τόν έαυ-όν
της άδόκητο κι' άπεριποίητο, όχι μόνο δεν
κερδίζει τίποτα αλλά και χάνει πολλά.

Αντιθέτως άν προσφύνη σ' ένα ειδικό
για το δέρμα της και άγνό καλλυντικό,
έν άν ακολουθήση όλες τις πραγματικές έπι-
στημονικές συμβουλές για την περιποίηση
και καλή διατήρηση του δέρματός της και

μεγάλα μάτια.

Μιά γυναίκα με ούδέτερο χρώμα, δηλ.
ούτε πολύ μελαχρινή ούτε πολύ λευκή, πρέ-
πει να χρησιμοποιήη πούδρα τόν χρώματος
νατυρέλ, μπρινέτ δε χρώματος ελαφρώς
μανδαρινί.

Τέλος μιὰ μελαχρινή θα χρησιμοποιήη
πούδρα χρώματος Ρασέλ 1 ένφ μπρινέτ ε-
λαφρώς όκρ, αλλά ποτέ κίτρινο.

Μιά γυναίκα με άδύνατο πρόσωπο πρέπει
την μπρινέτ να την περιορίζη άκριβώς σε
σχῆμα στρεγγυλό μόνο στα μάλα, ένφ άν-
τιθέτως μιὰ με στρεγγυλό πρόσωπο να την
τονώνη απ' τὰ μάλα κατεβαίνοντας προς τὰ
κάτω, κατά μήκος μὲν μέχρι του άνω χεί-
λους, κατά πλάτος δε δυό δάκτυλα πριν τ'
αὐτιά. Ν' άποφεύγετε γενικώς να πουδρά-
ρετε υπερβολικά τη μύτη.

Μιά φαρδεία μύτη πρέπει να την πουδράρετε
όλιγώτερο στα πλευρά, ένφ μιὰ άδύνατη πε-
ρισσότερο, αφήνοντας άπουδράριστη την
χρόνια της μεσαία άκανθα, στο φυσικό της
χρώμα, όποτε στην προσωπική θ' αὐδάνεται
κατ' όγκον.

Τὰ Χείλη. Τὸ να μακιγιάρη κανείς μόνο
τὰ χείλη, ένφ στο άνοιγμά των τὰ ούλα πα-
ρουσιάζονται άναιμικά, είναι πολύ άσχημο
κι' αντίαισθητικό. Πόσες φορές δεν σὰς έ-
τυχε να δῃτε χείλη άφράτα και σαν κεράσι
και μόλις άνοίγουν για να γελάσουν ή να
σὰς πούν κάτι βλέπετε την αντίαισθητικότητα

Έξ άριστων προς τὰ δεξιά: Παιδικό φορεμάκι από σκατσέζικο λαι-
νάξ γαρνιρισμένο με πλισέ.—Μαντώ τρουά-κάρ πολύ εύρύχωρο με ίσιο γιακαδάκι και
άνεβαστά μανίκια. Κλείει έμπρός μ' ένα φιδόγκο.—Ωραιότατο ταγιέρ γαρνιρισμένο με
τοέςες και κουφώπιετες.—Μαντώ—ρετιγκότα πρακτικό και μοντέρνο.

των αναμικτών κι' αδάφων ούλων. Γι' αυτό πρέπει να περιποιηθείς πολύ τα δόντια σας και τα ούλα σας. Οι ξανθές να χρησιμοποιήτε ρουζ άνοιχτού χρώματος, ενώ οι μελαγχροινές πολύ σκούρο. Είναι πολύ της μόδας το ρουζ των χειλιών να έχη ύψη και γυαλιστερή. Γι'α να το επιτύχετε ή μεταχειρίζεσθε κάτω από το ρουζ μια από τις ειδικές αλοιφές με τις οποίες διατηρείτε τα χείλη συγχρόνως μαλακά και δροσερά ή να περνάτε το ρουζ άφου προηγουμένως έχετε αλείψει τα χείλη μ' ελαχιστοτάτη βαζελίνη, την στιγμήν που θα είσθε έτοιμες για τόν περιπάτο σας.

Και τώρα το σπουδαιότερο: να μη σχεδιάζετε ένα στόμα διαφορετικό απ' το δικό σας, αλλά ν' ακολουθήτε ακριβώς την φυσική γραμμή του χείλους σας.

Τα Μάτια. Για το μακιγιάζ των ματιών σας έχω γράψει επανειλημμένως και λεπτομερώς. Έπαναλαμβάνω ότι στο απαραίτητο μακιγιάζ των ματιών, πρέπει προ πάντων ν' αποφεύγετε το μουντζούρωμα. Το μακιγιάζ των ματιών πρέπει να γίνεται μ' απλότυπη ήρεμία και χωρίς νευρικότητες και βιασύνη γιατί είναι το πάν της καλής εμφάνισης, του προσώπου. Έπειδή πολλές αναγνώστριες μου ζητούν τί πρέπει να κάνουν για να γυαλίζουν τα μάτια των και να μεγαλώνη ή κόρη των οφθαλμών των, τις συμβουλεύω να μη μεταχειρίζονται ποτέ φάρμακα, που δυστυχώς υπάρχουν στο εμπόριο γι' αυτή τη δουλειά, γιατί περιέχουν μπελλαδόνα κι' άλλα επιβλαβή συστατικά, που έχουν άστοιχά αποτελέσματα όληθρια για την όραση.

Το Μέτωπο. Το μέτωπο δεν επιδέχεται μακιγιάζ. Και για τούτο θα χρησιμοποιήτε το ίδιο καλλυντικό, είτε κρέμα είτε γάλα, το όποιον χρησιμοποιείτε και για το πρόσωπο. Την περιποίηση του μετώπου δυστυχώς την παραμελούν οι περισσότερες γυναίκες, ενώ απ' αυτό χαρακτηρίζεται ένα ξεκούραστο πρόσωπο κι' απ' την καλή του εμφάνιση φαίνεται ή ήρεμία κι' ή ανάπαυση, την οποία κατώρθωσε να διατηρήση μια γυναίκα, που ξέρει να επιμεληθή τον εαυτόν της. Με την καλλυντική σας κρέμα κάνετε συχνά έλαφρο μασάζ του μετώπου σας, με τα άκρα των δακτύλων και των δύο χεριών, αρχίζοντας από την μέσην του μετώπου και φθάνοντας στους κροτάφους, αλλά ταυτοχρόνως δηλ. ξσκινώντας απ' τη μέση του μετώπου με τα δυο χέρια, από τα όποια το ένα να προχωρή δεξιά και τ' άλλο αριστερά.

Ο Λαιμός. Κι' ο λαιμός δεν επιδέχεται μακιγιάζ, ούτε πούδρα. Άπλως γι' αυτόν να μεταχειρίζεσθε το ίδιο καλλυντικό που χρησιμοποιείτε και για όλο το πρόσωπο. Τελευταίως, μάλιστα για να φαίνεται ο λαιμός περισσότερο καθαρός, περισσότερον ελεύθερος από κάθε μακιγιάζ είναι της μόδας, να χρωματίζεται με ροζ χρώμα, ο λαιμός του ατόιου. Για τόν λαιμό, που δίδετε τόσο λίγη σημασία κι' ό οποίος όμως απεριποίητος και ρυτιδωμένος σας προσθέτει πολλά χρόνια, χρειάζεται ειδική περιποίηση. Πρέπει λοιπόν, για να κατορθώσετε ν' αποφεύγετε τις τρυμερές του ρυτιδώσεις και την ακαλαίσθητη διαγραφή των μυών του φαινομένου που δικαίως απειληίζουν τις φιλόκαλες γυναίκες να το περιποιησθε όλος ιδιαιτέρως. Πρέπει με κάθε τρόπο να διατηρήτε το δέρμα του λαιμού μαλακό, κι' αν-δ θα το κατορθώσετε αλείωντά τον τον τούλάχιστον τρεις φορές την εβδομάδα μ' ένα παχιά στρώμα λιπαράς ποιότητας, το όποιον μετά μίαν τουλάχιστον ώρα να καθαρίζετε με βαμβάκι και με δροσερό πάντοτε νερό.

Δερματολόγος Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟ ΜΑΥΣΩΛΕΙΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ένα από τα περιφημότερα μνημεία όλου του κόσμου είναι και το μανσωλείο του Μπόρο-Μπουντούρ (δηλ. των Χιλίων Βούδ-δα), στην νήσο Ιάβα.

Το βουδδικό αυτό μανσωλείο ήταν πολύ παλιό. Χρονολογείται από τα 800 μ. Χ.

Είναι ένα ογκώδες οικοδόμημα καμωμένο από κομμάτια ήφαιστειογενών βράχων, και κάθεται επάνω σε μια τετράγωνη βάση της οποίας κάθε πλευρά έχει μήκος 111 μέτρων. Το μνημείο, έχει ύψος 35 μέτρων και έννενα πατώματα. Γύρω από κάθε πάτωμα είναι ένας εξώστης, είδος περιφερικού διαδρόμου, ή άνοδος δε γίνεται με τέσσερις εξωτερικές σκάλες.

Όραιότατα ανάγλυφα στολίζουν εξωτερικώς το μανσωλείο. Στα υψηλότερα πατώματα υπάρχουν 72 μικροί θόλοι. Στην κορυφή δε του οικοδομήματος υπάρχει το διαμέρισμα των τάφων, το καθαυτό μανσωλείον, όπου θάβονται οι μεγάλοι Ιερείς του Βούδ-δα και οι προύχοντες του τόπου.

Το Μπόρο-Μπουντούρ παραβάλλεται από μερικόνς ανατολιστάς προς τόν περικαλλέστατο ναό του Άγκορ-Βάτ, που είναι κοντά στην Καμπότζη.

Πώς τώρα καταρρώθηκε να διατηρηθή τόσο καλά το περίφημο μνημείο, ύστερ' από τόσους αιώνες που πέρασαν; Οι ειδικοί αποδίδουν την άνοχή του στο ύψος το όποιον έχει χρησιμοποιηθή για την κατασκευή του, και το όποιο όπως είπαμε, είναι κομμάτια βράχων ήφαιστειογενών, δηλαδή απολιθωμάτων λάβας, συγκολλημένων μεταξύ των με λάβα ρευστή.

Το μνημείο είναι σήμερα μεγάλης αξίας, πολλές φορές δε υπέστη ληστρικές επιθέσεις, εκ μέρους ξένων αρχαιοκαπήλων, που έχουν αποσπάσει άρκα από τα ανάγλυφα και αγάλματά του. Είναι όμως αυτά πάλι άρκετά, ώστε να μη φανή το μνημείο άκρωτηριασμένο. Ως δυο χιλιάδες ύπολογίζονται τα ανάγλυφα και αγάλματα του μανσωλείου, που προσελκύει κάθε χρόνο καραβάνια περιηγητών από όλα τα μέρη του κόσμου.

ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ...

Κάθε μέρα που περνάει πόσες πίκρες με κερνάει... Κάθε μέρα και μια λύπη κι' ένα κούφιο κορδιοχτύπι... Κάθε μέρα κι' ένας πόνος κι' είμαι μόνος... Πάντα μόνος... Κάθε μέρα που περνάει κάτι μέσα μου ξεπνάνει και τη σκέψη μου ταράζει το παλιό κρυφό μοράζι... Κάθε μέρα που περνάει την καρδιά μου τυραννάει σαν ανέκφραστη οδύνη... Κι' άλλα όνειρα που σβύνει... Γι' άλλες πίκρες με κερνάει κάθε μέρα που περνάει...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΡΕΜΗΣ

Ποικίλες ιστορίες

ΣΠΟΥΔΑΙΟ ΠΡΟΣΩΝ

Η Κα Φιλοσοφίδου, σύζυγος γνωστού καθηγητού, παραπονιέτο συχνά ότι ο άντρας της έπεφτε κάθε βράδυ στο διάβασμα και την παραμελούσε.

Ένα βράδυ, επί τέλους, δεν κρατήθηκε και του άρπαξε το βιβλίο που διάβαζε από τα χέρια. Προς μεγάλη της έκπληξη όμως, είδε ότι δεν ήταν κανένα σοβαρό βιβλίο, αλλά ένα ήμερολόγιο.

—Ωστε έτσι, του φωνάζει δεν με λογαριάζεις ούτε για ένα παληομερολόγιο!

—Και όμως το βιβλίο αυτό έχει κάτι το πολύ σπουδαίο.

—Δηλαδή!

—Μπορείς κάθε χρόνο να τ' αλλάξεις, ενώ την γυναίκα...

□ □

Η... ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ ΤΟΥ ΦΙΔΙΟΥ

Αυτό συνέβη την εποχή που τα ζώα μιλούσαν και καταλάβαιναν σαν άνθρωποι, και συνεπώς ευγνωμονούσαν επίσης... σαν άνθρωποι.

Μια μέρα, ένας κυνηγός, είδε στο δάσος όπου κυνηγούσε ένα φείδι από τα πιο δηλητηριώδη να παλεύη με ένα άλλο μεγαλύτερο του. Το μικρότερο φείδι θα υπέκυπτε ασφαλώς, αν ο κυνηγός δεν σήκωνε το όπλο του και δεν σκότωνε το άλλο.

Το μικρότερο φείδι σώθηκε αλλά δεν έχασε το καλό. Παρακολούθησε τόν κυνηγό ως την καλύβα του, και περίμενε εκεί έτοιμο να τόν υπερασπισθή και αυτό με την σειρά του.

Ένα βράδυ, την ώρα που κοιμότανε ο κυνηγός, ή καλύβα του έπιασε φωτιά. Το φείδι τότε για να τόν σώση τί κάμνει; Χύνεται κάτω από το πάπλωμα του κυνηγού και για να τόν ξυπνήση του πατάει μια δυνατή δαγκωματιά με τα φαρμακερά δόντια του!

□ □

Ο ΠΡΩΤΟΣ «ΠΕΛΑΤΗΣ»

Ο κ. Στρεψιάδης, μόλις άνοιξε το δικηγορικό του γραφείο και τώρα περιμένει τόν πρώτο του πελάτη. Κόντευε να βραδιάση όταν ο κλητήρας του του άγγελλει στόν πρώτο πελάτη. Ο κ. Στρεψιάδης λέει τόν κλητήρα να τόν κρατήση λιγάκι και ύστερα να τόν μπάση... Μόλις ο κλητήρας βγήκε, ο κ. Στρεψιάδης, παίρνει το άκουστικό, και κάνει πως κουβεντιάζει με έναν υποθετικό πελάτη. Την ώρα δε που μπάνει το υποψήφιο θύμα που περιμένει έξω ο κ. Στρεψιάδης λέγει:

—Μά όχι, δεν είναι δυνατόν, εγώ για την μικρότερη υπόθεση που θα αναλάβω, δεν παίρνω λιγότερα από 5.000... Τέλος πάντων, ως είναι 4.500, έφρόσον δε έχετε, όπως λέτε και άλλες υποθέσεις...

Και κλείνοντας το τηλέφωνο, ο κ. Στρεψιάδης λέγει τού πελάτου που περίμενε:

—Με συγχωρείτε κύριε, που σας έκανα να περιμένετε, αλλά είχα μια σπουδαία υπόθεση να συζητήσω με έναν τραπεζίτη. Τί επιθυμείτε παρακαλώ;

—Είμαι της Έταιρίας των τηλεφώνων και ήρθα να σας δώσω γραμμή!...

Τὸ γράμμα ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΟΥΓΚΟ ΛΕΓΚ

Όπως κάθε μέρα, ή ταχυδρομική υπάλληλος και ή κόρη της ξεχωρίζαν τα γράμματα που έφθασαν. —Το μόνο γράμμα της Καρλέττι στόν πατέρα της, είπε ή υπάλληλος. Άπόδειξη πως ή μικρή βρίσκεται στο Μιλάνο. Νά! και μια κάρτα της σινιόρα Νοβέλλι που έφυγε προχθές. Έκανε ένα ωραίο ταξίδι. Ά! κύττα εδώ! Ο άρραβωνιαστικός της Λουίζας Μάγκρι δεν μπορεί, λέει, να έρθη την Κυριακή γιατί έχει δουλειά.

—Παρντόν, που σας άνησυχώ την ώρα που διαβάζετε τα γράμματα...

Οι δυο γυναίκες γύρισαν διά μιας και είδαν στην πόρτα το άσκημόμυτρο μιας χωριανής που τις κύτταζε χαμογελώντας πονηρά.

—Με συγχωρείς, κοπέλλα μου, αλλά εδώ δεν συνηθίζουμε να διαβάζουμε τα γράμματα, διαμαρτυρήθηκε ή ταχυδρομική υπάλληλος. Τις κάρτ-ποστάλ ναι, γιατί είναι άνοιχτές και μπορεί να τις διαβάση όποιος θέλει.

—Ά! έτσι. Έμαθα κάτι καινούργιο.

—Άστα αυτά τώρα. Λέγε τί θέλεις.

—Εγώ; Νά... ήρθα να ρωτήσω γιατί δεν πήραμε αυτόν τόν μήνα γράμμα απ' την Ἀμερική.

—Τι γράμμα;

—Νά... το γράμμα που στέλνει απ' τη Νέα Υόρκη ο Πιέτρο Πανέλλι στή μητέρα του την Τερέζα Βαρέντι. Το παίρνουμε ταχτικά στις δεκαπέντε του μηνός. Σήμερα έχουμε είκοσιδύο κι' άκόμη δεν φάνηκε. Μην τυχόν και χάθηκε;

—Μά, πρώτα-πρώτα, δεν μου λές ποιά είσαι εσύ;

—Είμαι ή εξαδέλφη της Βαρέντι.

—Και γιατί δεν ήρθε ή ίδια;

—Μά όλος ο κόσμος το ξέρει πως είναι παράλυτη στο κρεβάτι κι' είναι λίγα τα ψωμιά της, κι' αυτό το γράμμα θα την στείλ η ώρα αρχύτερα. Σήμερα θάρθ η, άβριο θάρθ η, κάθεται και κλαίει και δένεται που δεν της έγραψε ο γιός της, «τί κακό είναι αυτό! λέει, πέθανε το παιδάκι μου, γιατί άλλοιώς θα μούγραφε». Κι' εγώ δεν ξέρω τί να κάνω, γιατί μέσα στο γράμμα είναι κάθε φορά τα ψιλά που της στέλνει ο γιός της και μου τα δίνει εκείνη έμένα για τα καθημερινά ψώνια κι' αν τύχη και δεν έρθουν αυτές οι τριακόσιες λιρέττες, δεν ξέρω τί θα γίνουμε και πως θα ζήσουμε. Και νι' αυτό τώρα ήρθα να ρωτήσω τί συμβαίνει και δεν ήρθε αυτό το εύλογημένο γράμμα, ή μη τυχόν και παρότεσε.

Η χωριανή σταμάτησε επί τέλους και ή υπάλληλος μπόρεσε να της μιλήση.

—Μπορεί να μην πρόφθασε το βατόρι και νάρθ η με το άλλο.

—Ωστε, λοιπόν, δεν έχει έρθει άκόμα;

—Αν έρχοταν θα σας το στέλναμε.

—Βέβαια, βέβαια! Αν δεν ξέρετε εσείς που τα κυττάτε τόσο καλά τα γράμματα, τότε ποιος θα ξέρη. Άς πηγαίνω άφου είναι έτσι. Άντίο σας.

Και ή χωριανή έφυγε μούμουρίζοντας.

Οι δυο γυναίκες κυττάχτηκαν.

—Είδες, μητέρα, τρόπο;

—Ναι, ναι. Πάνω κάτω θέλησε να μάς πη πως το περίφημο αυτό γράμμα το πήραμε έμεις! Άγράμματα και πονηρή. Τέλος πάντως, ως κυττάσουμε τη δουλειά μας. Ά!

Η υπάλληλος σταμάτησε ξαφνικά κρατώντας στο χέρι της μια κάρτ-ποστάλ.

—Κύττα εδώ! Μια κάρτα απ' τις Ἑνωμένες Πολιτείες, ακριβώς με τη διεύθυνση της σινιόρας Τερέζας Βαρέντι, δδός Μαγκάνο, άρ. 18. Έρχεται απ' τη Νέα Υόρκη, μά δεν είναι το γράψιμο του Πιέτρο Πανέλλι, του γιου της. Εκείνου το γράψιμο το γνωρίζω, καλά. Αυτή έχει ύπογραφή Κάρλο Ροσμπούτσι και τη διεύθυνσή του έγγλέζικα και...

—Νάχης χάρη πουμαι καλή και δεν σε πάω στην άστυνομία!

—Μά διάβασε την, καλέ μητέρα!

—Έχεις δίκιο. Νά δούμε τί λέει: «Άξιότιμος Κυρία, εγώ είμαι ένας φίλος του δυστυχισμένου γιου σας, του Πιέτρο και έκτελώ ένα θλιβερόν καθήκον, ειδοποιώντας σας ότι απέθανε προχθές από πνευμονία. Τα λίγα λεπτά που είχε ζωδέυτηκαν για θεραπεία και για την κηδεία του.

Μόλις έκκαθαρίσω κάτι μικρολογαριασμούς του μακαρίτη θά στείλω να σας στείλω το όποιοσιν μαζί με μερικά προσωπικά του άντικείμενα. Σας παρακαλώ να πιστεύετε... κ.τ.λ.»

—Πάει ο κακομοιρός!

—Φαντάσου όμως, ή μητέρα ήταν σίγουρη πως πέθανε.

—Τό είδε στόν ύπνο της. Κι' έπειτα σε λένε, μην πιστεύεις στα όνειρα.

Οι δυο γυναίκες σώσαν, μελαγχολικές, κυττάζοντας την κάρτα, πριν τη ρίξουν στη σίβια την προωρισμένη για τη διανομή. Μά ή υπάλληλος κοντοστάθηκε.

—Όχι, όχι. Δεν μπορούμε να τη δώσουμε στόν διανομέα. Η κακομοίρα ή μητέρα αν τη διαβάση θα πεθάνη απ' τόν καύμό της.

—Πρέπει όμως να μάθω...

—Αυτή ή εξαδέλφη της, δεν πιστεύω να είναι μακριά. Άν μπορούσε να την προφθάσης! Όχι άφηση! Καλλίτερα να την πάω εγώ ή ίδια. Θα δώσω έτσι κι' ένα μάθημα σ' αυτή τη γλωσσοδ.

Στο βάθος της όδοι Μαγκάνο, μέσα στην ύπνογια κουζίνα ενός παληόσπιτου, ή χωριανή έτρωγε ένα πιάτο σαλάτα, όταν ή ταχυδρομική υπάλληλος μπήκε μέσα πατώντας στις μύτες των ποδιών της. Κύτταξε τριγύρω της προσεκτικά και κατόπι ρώτησε σιγά-σιγά:

—Η εξαδέλφη σου ή άρρωστη που είναι;

—Άπάνω, είπε ή χωριανή κυττάζοντάς την με άπορία.

—Μπορεί ν' άκούση;

—Όχι. Γιατί;

Η ταχυδρομική υπάλληλος την κύτταξε με κάποια περιφρόνηση και της είπε:

—Καμιά φορά, αγαπητή μου, χρειάζεται να διαβάση κανείς τις κάρτες πριν τις διαβάση ο ενδιαφερόμενος.

—Γι' αυτό ήρθατε ως εδώ; Και δεν βαρεθήκατε;

—Σούτ!... Μίλα σιγά, να μη μάς άκούση. Ξέρεις να διαβάζης;

—Ε!... Έτσι και έτσι.

—Διάβασε λοιπόν, μά χωρίς να πατησης τις φωνές, χωρίς να κάνης θόρυβο.

Η χωριανή διάβασε σιγά, ενώ το πρόσωπό της έπαρνε από στιγμή σε στιγμή την πιο οδυνηρή έκφραση.

—Την κάρτα αυτή σηκώθηκα και σού την έφερα εγώ ή ίδια, γιατί καταλαβαίνεις βέβαια πως δεν πρέπει να την διαβάση ή άρρωστη. Αυτό θά ήταν ο θάνατός της στη θέση που βρίσκεται.

—Μά φυσικά την περιμένουμε από ώρα σε ώρα. Ο γιατρός τό είπε: «δεν έχει πιά ζωή».

—Λοιπόν θά ήτανε κρίμα να μάθ η κακομοίρα την είδηση. Έχουμε χρέος να της τό κρύψουμε για να μπόρση να πεθάνη ήσυχα.

—Μά, πως μπορούμε;

—Έχω μια ιδέα. Έχεις κανένα γράμμα του γιου της; Δώστο μου. Πιστεύω να με καταλαβαίνης. Αυτό το γράμμα που δεν ήρθε και που δεν είναι για νάρθ η ποτέ, μπορούμε να το κατασκευάσουμε έμεις. Τι με κυττάζεις έτσι; Θά το κατασκευάσω εγώ και ή άρρωστη θά το πάρη εν τάξει, άβριο τό πρωί.

—Με τό λεφτά; Με τις τριακόσιες λιρέττες;

—Μά! βέβαια! Πρέπει να βρής τριακόσιες λιρέττες να μου τις δώσης. Έγώ θά τις βάλω μέσα στο φάκελλο.

—Εγώ. Άστειεύστε! Ποθ να τις βρω!

—Έγινε σιωπή. Κατόπι ή υπάλληλος ρώτησε:

—Πως τις έστειλε τα λεπτά; Σε δολάρια ή λιόττες;

—Αιρέττες... Της έστειλε πάντα τρία εκατοστάκια.

Τό τέλος στή σελίδα 44)

Νέοι Μηνιαίοι Λογολιχνία

ΓΡΑΜΜΑ

Έχω καιρό, σ' αλήθεια, να σε δω, κι' ακόμα πιο πολύ να σου γράψω. Μη φανταστής όμως πως σε έχασα με μιάς. Κάθετα πολλές φορές μπρός στο χαρτί, δίχως να ξέρω πως να σου πω όλα τα πάντα που θα σε γράψω.

Αλήθεια!... Θυμάμαι πως άλλοτε τα φύλλα γυμνάζαν μονάχα τους, το χέρι έγραφε δίχως σκέψη, κι' ή καρδιά μιλάγε δίχως τελειωμό. Και σκέφτομαι πως δεν είναι πολλές καιρές από τότες... Όχι, δεν είναι. Ίσως δυο μήνες, ίσως και τρεις. Δεν ξέρω!.. Σήμερα τ' αποφάσισα πιά. Θα σου μιλήσω καθαρά, δίχως προλόγους και φιλολογικώς φράσεις, που ξέρεις καλά πως δε μ' άρεσαν.

Λοιπόν παντρεύομαι. Μη σου φαίνεται παράξενο που το λέω έτσι απλά σε σένα. Σε ποιόν άραγε θα ήθελα να πω πως παντρεύομαι κάποιον και πως τον αγαπώ; Μήπως πάντα σου δε μάθαινες πρώτος κάθε μου μυστικό;

Και σένα σ' αγαπάω, δεν τ' αρνιέμαι!... Σ' αγαπάω απόλυτα, άγρια... Κι' έσύ μ' αγαπάς. Είμαι βέβαιη γι' αυτό. Όμως, έγω σ' αγαπάω πιο πολύ. Δεν το λέω έτσι από εγωισμό, ούτε επειδή έγω έκανα τις περισσότερες θυσίες και τις περισσότερες υποχωρήσεις. Αυτά δε λογαριάζονται στην αγάπη.

Δε λογαριάζω ποιος αγαπάει πιο πολύ, ούτε πως αγαπάει ο καθένας μας. Έκείνο που μετρίεται, είναι πως αγαπηθήκαμε. Πιστεύεις; Το λέω σαν να μιλώ για κάτι που πέθανε και θαρρώ πως το σabaνώσαμε και το θάψαμε καιρό πριν, δίχως να το νοιώσουμε... Λοιπόν τ' σου λέω:.. 'Α! ναι... πως αγαπηθήκαμε. 'Η αγάπη μας ήτανε σ' αλήθεια δυνατή, ζωντανή, μεγάλη... Γι' αυτό τ' πίκρες, αγωνίες, ολοκληρώσεις, ήδονή!... Και τ' δε θυσιάσαμε γι' αυτή!... Έξυπτελίστηκαμε έμεις για να μην εξυπτελίσουμε εκείνη, δοιτηχτήκαμε στο βούρκο ως το λαιμό για να μη λερωθώ εκείνη... Μα κι' αυτή, τί δε μας έδωσε..

...Υστερα λέω πως είναι καλλίτερα που δεν παρήκαμε έμεις οι δυο. Δεν το λέω γιατί σκέφτομαι πως δε θάχαμε λεφτά!... Αλλά γιατί πιστεύω πως έμεις είμαστε φτιασμένοι για να αγαπηθούμε κι' όχι να παντρευτούμε!... Κι' έτσι, δεν παντρευτήκαμε. Σταθήκαμε ωστόσο ευτυχισμένοι, λες κι' ή τύχη ζήτησε την θυσία αυτή, για να εξυμνηστούμε.

Τί ευτυχισμένη ήμουνα τότες!... Μα ύστερα από λίγο ή τύχη άρχισε πάλι τις αναποδιές της, κι' ένα πρωί έβγινε δίχως πένταρο στην τάπη.

Το ξέρω πως φταίω έγω. Μα σ' απολογούσα πιο πολύ απ' ό,τι έπρεπε κι' έσύ δε σκεφτόσουν τις δουλειές σου...

Τότε... μέσ' στην άελησία της φτώχειας, πουλήθηκες σου μ' ένα γάμο. Δηλαδή έλλατοπουλήθηκες. Εκείνη έδωσε τα λεφτά της—άρετα πολλά, όπως και τα χρόνια της—κι' έσύ τ' όνομά σου και τις δειρές σου ελπίες να τις γιομίση... Και παντρεύτηκες...

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΚΛΑΙΜΕ

Μυριανθισμένες άνοιξες, δροσάτα καλοκαίρια, πέρασε ή πρώτη νεότη μας χωρίς έναν καυτό και στα χλωμά φθινόπωρα σμιχτά-σμιχτά τα χέρια έμεις μικροί δεν κλάψαμε ποτέ το χωρισμό.

Μα ήρθαν όρφάνια, συμφορές, ή θλίψη και το κλάμμα, αλύττητα μάς έδειραν οι βαρυχειμωνιές ξενιτευτήκαμε μακριά κάποιαν αύγουλα άνατάμα και τώρα πιά που φύγανε της νεότης οι χρονιές,

τα όνειρα κλαίμε, αγάπη μου, που πλάθαμε μεγάλα,

κλαίμε τον άδικο χαμό σβυσμένης όμορφιάς, ακόμα σε μικρό χωριό βρίσκεσαι συ δασκάλα και σ' ένα ύπόγειο σκοτεινό ακόμα έγω γραφιάς...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΝΤΕΛΗΣ

Τώρα το σκέφτομαι και τ' αηδιάζω όλα... Τον έρωτα, έσένα, έμένα... Άρχισα να τα καταλαβαίνω όλ' αυτά, μα δεν ήθελα να πιστέψω πως άλλαξα... Δε σε κατηγορώ, μα έγω δεν σκέφτομαι πιά ίδια. Στην αρχή ένοιωθα όλο και περισσότερη ντροπή σαν έβλεπα τη δυστυχισμένη γυναίκα σου... Υστερα, όσο πέρανε ο καιρός, δεν ένοιωθα την ίδια ικανοποίηση κοντά σου. Νάταν ή αντίδραση των συναισθημάτων μου; Ίσως... Ξέρεις πως ποτέ δε στάθηκα ν' αναλύσω τις σκέψεις μου, και να κυττάξω βαθειά μέσα μου να δω τί γίνεται...

Σούχει τύχει ποτέ να θέλεις να σκεφτής κάτι, κι' όσο πιο πολύ βασανίζεις το μυαλό σου, τόσο να ξεφύγεις και να σκεφτείσαι οτιδήποτε άλλο; 'Εί!... Αυτό μου συνέβηκε... Δε μπορούσα να σε σκεφτώμια... Ένοιωσα τότες πως δε σ' αγαπούσα πιά... πως ο μεγάλος έρωτας είχε πάρει τέλος... Τέλος... Αί ήξερες πόσο ύπόφερα σ' αυτή τη σκέψη... Είχα συνηθίσει να ζω πάντα σε μιιά αισθηματική υπερδιέγερση παροδοξη, και θαρρούσα πως ή ζωή μου δεν είχε πιά σκοπό. Δε σε ξαναείδα... Δεν ήθελα... ου' ε έπρεπε...

...Υστερα γνώρισα αυτόν. Τον αγαπάω, ήρεμα, δίχως εξαίσεις, άρωστος πόθους και παράλογους ένθουσιασμούς. Κοντά του νοιώθω τον εαυτό μου ασφαλισμένο απ' όλες τις φουρτούνες της ζωής...

Κι' έτσι παντρεύομαι...

Θα σε σκέφτομαι πάντα. Ξέρω πως θα με θυμάσαι και σύ. Κι' οι δυο μαζί θα σκεφτόμαστε την αγάπη μας σαν κάτι το λατρεμένο, που πέθανε αφού όμως πρόφτασε να ζήσει.

ΜΙΛΤΟΣ ΛΥΡΙΚΟΣ

ΠΑΝΤΑ

Κι' όταν ξέγνοιαστος σφυρίζω κάποιο γνώριμο σκοπό: σ' αγαπώ. Κι' όταν μόνος μου γυρίζω και με βλέπουν σκυθρωπό: σ' αγαπώ!

ΝΙΚΟΣ Σ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ

□ □

...ΣΤΗΝ ΑΚΡΗ ΤΟΥΤΗ ΑΠΟ ΤΗ ΓΗ...

Κοντά σου, πιά, δε θα γυρίσω αφού τ' έβγαλες τη γαλήνη στην έρημιά και στη σιγή. Στην άκρη τούτη από τη γη που μόρεσε να σου πραινέ του έρωτά σου την οδύνη έγω ποτέ δε θα πατήσω.

Για κάπου άλλου, θα ξεκινήσω με την ψυχή μου πονεμένη και θα γυρνά και θα γυρνά—ώσπου, ίσως, κάποιο δειλινό μωρόσω και σε λημονήσω. ...Ω! Πρέπει να το συνηθίσω. Πως πιά για μένα είσαι χαμένη...

ΑΝΤΩΝΗΣ Ε. ΘΕΟΔΩΡΙΔΗΣ

□ □

Η ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ

Ήταν ένα φεγγαρόλουστο νοσταλγικό βράδυ. Βαθειά μέσα στην ψυχή μου, μέσα σ' αυτό που μου το έγω χαραξάει τόσο που και ο χρόνος ο καταλυτής δεν θα μωρέσει να το σβύσει. Ήταν το βράδυ που έσβυσε ή πρώτη μου αγάπη...

Ήταν ένα φεγγαρόλουστο βράδυ σαν άπόψε. 'Η σελήνη έλουζε με τ' άσημένιο φώς της τη φύση... Τ' άστρα φάνταζαν στο γαλάζιο θόλο του ούρανού σαν πολύτιμα πετράδια... Κι' έγω σε περίμενα ύπομονετικά για να μου χαρίσεις λίγη εύτυχία, λίγη αγάπη...

Και ήρθες και ή γλυκειά σελήνη που χαμογελούσε κρύφτηκε πίσω από ένα σύννεφο. 'Ηρθες και τ' άηδόνι μαγέμενο από την όμορφιά της νυχτός τόνιζε την ολόγλυπτα σονάτα του... Κι' ήρθες μα όχι χαρούμενη γελαστή. Κι' όταν τα κοράλινά χείλη σου άνοιξαν και μούλες πως δορεθήκες την αγάπη μου και τ' αιλιά μου, πως όλα σβύστηκαν σαν όνειρο, τότε ένοιωσα ένα βαθύ πόνο ως τα μύχια της Ψυχής μου...

Κι' έγω δακρυσιμένος πονεμένος σε παρακάλεσα σε έκτενυσα. Μα όλες οι ικεσίες σκορπίστηκαν από τ' άγέρι της άνοιξιάτικης βροχιάς...

Και έφυνες ένώ μέσα στο μισοσκόταδο της νύχτας ξεψυχούσε το στεγνό μου πονεμένο άντίο... Έφυγες και μαζί σου πέταξε κάθε μου χαρά κάθε μου εύτυχία... Τελείωσαν όλα: όνειρα, χαρά, ελπίδες, εύτυχία, αγάπη... Και δεν μου άπόμεινε παρά ο πόνος που γέμισε τη ψυχή μου σκοτεινιά...

ΠΑΡΙΣ ΦΙΛΟΣ

Για να διασκεδάσετε

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ ΜΑΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

1. ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΩΝ ΜΕΤΑΤΡΟΠΩΝ

Ίδου πως ή λέξη ΛΑΓΟΣ μετατρέπεται στην λέξη ΧΗΡΟΣ με πέντε διαδοχικά:

Λ	Α	Γ	Ο	Σ
Τ	Α	Γ	Ο	Σ
Τ	Α	Φ	Ο	Σ
Π	Α	Φ	Ο	Σ
Π	Α	Ρ	Ο	Σ
Π	Ο	Ρ	Ο	Σ
Χ	Ο	Ρ	Ο	Σ
Χ	Η	Ρ	Ο	Σ

κάς μεταβολάς ενός μόνον γράμματος κάθε φορά.

2. ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΟΥ ΡΟΜΒΟΥ

□ □

Στο περασμένο φύλλο μας, το τετράγωνο με τους αριθμούς τοποθετήθηκε στην τελευταία στιγμή λάθος στο πιεστήριο. Οι αναγνώστες μας, όμως, θα κατάλαβαν εύκολα το λάθος και θα έβαλαν μόνοι τους...

1	5	2	3	6	1
6	4	7	9	4	2
2	3	5	8	3	5
7	8	7	7	3	7
3	6	4	2	6	5
5	9	2	7	3	7
4	3	5	7	8	2
8	6	4	9	3	5

πράγματα στην θέση των. Σήμερα σας δίδωμε την λύση του παιχνιδιού, παραθέτοντας το ίδιο τετράγωνο στην κανονική του θέση και με σχεδιασμένο τον ρόμβο που σας λέγαμε: Όπως βλέπετε, ο ρόμβος μας, περιλαμβάνει τους αριθμούς 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 και 9.

□ □

3. Η ΜΥΙΓΑ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΖΑΧΑΡΙΕΡΑ

Τα κομμάτια της ζάχαρης, τα έκλεβε πραγματικά ή υπηρέτρια. Άλλά αυτή, άντελήφθη την παγίδα που της έστησε ή κυρία της και φρόντισε, αφού έπηρε πάλι την ζάχαρη από την ζαχαριέρα, να κλείσει μέσα μιιά άλλη μυίγα. Φυσικά δε ή κυρία της, δεν μπορούσε να διακρίν' αν ήταν ή μυίγα που είχε κλείσει εκείνη στην ζαχαριέρα, ή καμιά άλλη!

ΤΟ 3^ο ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΩΝ ΜΕΤΑΤΡΟΠΩΝ

Το παιχνίδι τούτο έχει πρακτικό σκοπό, θα μάθετε και σεις πως στα έστιατόρια μεταμορφώνουν τον γάτο σε λαγό.

Θα μετατρέψτε την λέξη γάτος στην λέξη λαγός γράφοντας στην κάθε σειράν του διαγράμματος μιιά πενταψηφία λέξη της οποίας μόνον ένα γράμμα θα διαφέρει από την προηγούμενη λέξη.

Γ	Α	Τ	Ο	Σ
.	.	.	.	.
.	.	.	.	.
.	.	.	.	.
.	.	.	.	.
Λ	Α	Γ	Ο	Σ

Τα τέσσερα γράμματα που μένουν άμετάβλητα μένουν επίσης στην ίδια θέση με την προηγούμενη λέξη. Κάθε κομμάτι μέσα στο διάγραμμα δείχνει την θέση του γράμματος που αλλάζει.

□ □

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΩΝ 16

ΑΠΛΟΥΟΜΕΝΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ

Ένας διοικητικός, αποφασισμένος να περιορίση τις εργασίες του, θέλησε να άπολύση τους μισούς από τους εργατάς του που ήταν 32 τον αριθμόν. Έπειδή όμως ήτο ευχαριστήμενος από όλους και μη θέλοντας να φανή μεροληπτικός, σκέφθηκε να άναθέσει στην τύχη την άπόλυση των 16 εργατών του. Διέταξε λοιπόν τον άρχιεργάτην του να τοποθετήση και τους 32 στην γραμμή και να άρχισι μετρώντας από τα άριστερά, ανά δεκά να άπολύη δε τον δέκατο. Όταν θα άπόλυε στο τέλος της γραμμής θα μείνουν δύο τους άποίους θα μετρήση και θα συνεχίση πάλιν από την αρχή μετρώντας 3, 4, 5, μέγους ότου άπολυθούν 16 εργατάι.

Ο άρχιεργάτης όμως ο όποιος είχε πολλούς φίλους πεταξ' των εργατών και ήθελε να σώση τους φίλους του, κατά ποιόν τρόπον δηλαδή τους τοποθέτησε ώστε έκτελόντες τις άδηνες του προϊσταμένου του—ά κοστήρη όλους τους φίλους του και να άπολύη τους άλλους;

Ας υποθέσουμε, για να γίνη ή διάκριση, τους φίλους του άρχιεργάτην με το ψηφίο Φ, και τους άλλους με το ψηφίο Α.

□ □

ΝΕΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ

ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΦΟΙΤΗΤΟΥ

Ο φοιτητής Α ήταν στο δωμάτιό του και διάβαζε στην έφημερίδα του, τα γεγονότα

της 'Ισπανίας.

Ξαφνικά το κεφάλι του γέρνει επάνω στην έφημερίδα του, ο φοιτητής άποκοιμάται και σε λίγο όνειρεύεται.

Βλέπει ότι είναι 'Ισπανός, ότι πολεμά στους δρόμους μιιάς πόλεως, στους όποιους υπάρχουν όδοφράγματα. Οι σφαίρες σφυρίζουν γύρω του και ο φοιτητής πέφτει χάμω για να μην τον εύρη καμιά. Όταν ξανασηκώνεται, είναι περικλιωμένος από έχθρους. Αυτοί τον δένουν και τον οδηγούν σ' ένα τοίχο όπου θα γίνη ή θανατική του έκτέλεση. 'Η συγκίνηση όμως και ο τρόμος του νεαρού φοιτητού είχε τόσος που ξαφνικά βγάξει μιιά μεγάλη κραυγή και πέφτει κάτω νεκρός από συγκοπή.

Έως εδώ τελειώνει το όνειρο. Ο φοιτητής όμως που είχε άποκοιμηθή επάνω στην έφημερίδα του, δεν ξυπνά πιά. Είναι σ' αλήθεια νεκρός. Θα πέθανε ίσως από συγκοπή ενώ έκοιμάτο και όνειρεύετο. Γιατί από όλη αυτή την ιστορία που σας διηγηθήκαμε, μόνον το τελευταίο σημείο, ο θάνατος, είναι αληθινό.

Μπορείτε να δοήτε για ποιά λόγο ή άλλη ιστορία είναι ψεύτικη;

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ

—Έμένα το φθινόπωρο με κάνει πάντα μελαγχολικό... έσας...
—Και μένα.
—Αλήθεια;
—Νά, σκέπτομαι ότι πρέπει να κάνω την προμήθειά μου σε κάρβουνο...

□ □

ΤΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΟΥ

Μιά φιλόανθρωπος κυρία έπισκέπτεται τις φυλακές και ρωτά ένα κατόδικο:
—Και έχεις κανένα σχέδιο όταν θα βγής σε λίγο από εδώ;
—Μάλιστα κυρία, έχω πολλά σχέδια. Για την ώρα θα βάλω μπρός δυο τραπέζες και ένα ταχυδρομικό γραφείο!

□ □

ΣΥΖΥΓΙΚΕΣ ΕΞΗΓΗΣΕΙΣ

'Η νεαρά κυρία (κλαίοντας).—Και όμως πριν παντρευτούμε... Χί, χί, μου έλεγες... Χί, χί... πως είσαι έτοιμος να με ακολουθήσεις ως την άκρη του κόσμου! Χί... Χί! Τώρα, Χί... Χί, δεν θέλεις νάρθεις ως την... μοδίστρα μου!
'Ο νεαρός κύριος.—Δεν έχεις δέκνη χροστή μου. 'Ισα-ίσα, που αν πάμε στην μοδίστρα σου δεν θα βρούμε ποτέ την άκρη!

□ □

ΕΝΑΣ ΛΟΓΟΣ

'Απηχέσεις από την κίνηση που έληξε. Στην πλάη ή μαρά στο μικρό της.
—Μην πας πολύ μακριά Γιαννούλη μου θα σε παρασύρουν τα ρεύματα.
—Και ο μπαμπάς που κολυμιά τόσο μακριά;
—Είναι ασφαλισμένος παιδί μου αυτός!

Μεταξύ μας

ΟΡΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Α. Γράφετε καθαρά κι' από τη μιὰ μεριά τοῦ χαρτιοῦ.

Β. Ὅσοι χρησιμοποιοῦτε ψευδώνυμο σημειώνετε πάντοτε τὸ ὄνομά σας καὶ τὴ διεύθυνσή σας γιὰ τὴν ὑπηρεσία τοῦ περιοδικοῦ.

Γ. Ὅταν ἀναφέρεσθε σὲ παλαιότερες ἀπαντήσεις νὰ σημειώνετε πάντοτε τὸν ἀριθμὸ τοῦ φύλλου, γιὰ τὸ ὁποῖο μᾶς γράφετε.

Δ. Νὰ μὴν στέλνετε ποτὲ περισσότερα ἀπὸ ἓνα πεζὸ ἢ δυὸ ποιήματα.

Ὅσοι στέλνουν περισσότερα ἀπὸ ὅσα ὀρίζουμε νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψιν τους ὅτι θὰ διαβάζονται στὴν τύχη ἓνα πεζὸ ἢ δυὸ ποιήματα καὶ τὰ ἄλλα θὰ σχίζονται.

Ε. Νὰ μὴν στέλνετε ποτὲ νέα συνεργασία σας ἂν δὲν λάβετε ἀπάντησιν σ' ἐκείνη πού ἔχετε στείλει, γιατί δὲν θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν. Νὰ σημειώνετε σὲ κάθε καινούργια ἀποστολὴ πότε ἐλάβατε ἀπάντησιν στὴν προηγούμενη.

Σημ. Ὡς γνωστὸν ἡ «Ἑβδομάς» κρίνει τὰ ἔργα τῶν ἀναγνωστῶν της καὶ δημοσιεύει τὰ ἐγκρινόμενα χωρὶς καμμιὰ χρηματικὴ ἀμοιβή.

Λητοῖδην. Τὸ διήγημά σας καθόλου καλὸ. Φοβερὰ παιδιάστικο καὶ ἀφελές. Τζὼν Γεωργίου. Τὰ ἴδια θὰ εἶχαμε νὰ πούμε καὶ σὲ σᾶς γιὰ τὸ ποίημά σας «Στὴ Δόνα Ἑλίτα». Δῆτε καὶ μόνος

σας τὰ δυὸ πρῶτα τετράστιχα του.

Ὁνειρο εἶναι αὐτὰ τὰ μάτια
τὰ καστὰνὰ
Βέλη πετᾶνε καὶ σὲ χτυπᾶνε
μέσ' τὴ καρδιά.

Ὁνειρο εἶναι αὐτὰ τὰ μάτια
..τὰ καστὰνὰ
Μάτια μεγάλα, θεία, σφάνια
..παθητικά.

Γρηγ. Ναυαρινιώτην. Ἐγκρίνεται τὸ «Δὲν εἶσαι» μὲ κάποιαν ἐπιφύλαξιν. Νομίζουμε ὅτι τὸ ἔχομε ξαναδιαβάσει καὶ δὲν ξέρομε ἂν μᾶς τὸ ξαναστέλνετε σεῖς ὁ ἴδιος διορθωμένο καὶ ἂν... δὲν εἶναι δικό σας. Παναγιώτην Δρίβα. Καλοῦσιν κα γραμμένος ὁ «Πόνος τοῦ πατέρα». Βρίσκουμε ὅμως λανθασμένη τὴν ψυχολογία του. Ἐφόσον ἦταν βέβαιος πὼς θὰ σωθῇ τὸ παιδί του μὲ τὴν ἐγγείρησιν εἶναι ἀδύνατον νὰ φερόταν ὅπως φερόθηκε. Δὲν δικαιολογεῖται καθόλου τὸ τέλος πού δίνετε. Ἄδαν μάντιον Πάνον. Οὐτε τὸ τελευταῖόν σας δὲν μᾶς ἱκανοποίησε. Τοῦ εἶπει ὁ εἰρμὸς καὶ ἡ συνοχή. Οἱ περισσότερες φράσεις του στέκουν σὰν «ξεκρέμαστε». Κώσταν Σίμων. Ἀποτυχημένα τὰ ποιήματά σας. Ἀτεχνὴ στιχοπλοκή. Γεωργίου Σκλάβου. Φοβερὰ φλύαρο τὸ διήγημά σας. Δὲν δουλεύει τὸ γράψιμό σας ἀρκετὰ καὶ ἀφήνετε τὶς φράσεις σας ἀχτένιστες. Μὴ διάζετε. Ὁρισμένες φράσεις σας ἀρκετὰ καλογραμμένες δείχνουν ὅτι ἂν προσέχατε περισσότερον θὰ μπορούσατε νὰ γράφατε καλλίτερα. Γ. Δ. Λαμία. Ἐπηρεασμένο ἀπὸ ἄλλα πεζὰ. Ἀποφεύγετε τὴν τόση ἐκζητήσιν στὶς ἐκφράσεις σας. Ἐκεῖνα τὰ «πυκνω-

«Ἑβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεῖα:
Νοταρᾶ 15, Ἀθήναι
(Ὁπισθεν Μουσείου)
Τηλέφωνον: 24-947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἔτησία ἐσωτερικοῦ	Δρ. 200.—
Ἐξάμηνος »	» 100.—
Ἔτησία ἑξωτερικοῦ	Λιρ. 1.10.
» Ἀμερικῆς	Δολλ. 6.—

Υπεύθυνος:

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτ.: 22)

Προϊστάμενος τυπογραφείων:

Ν ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ (Ψαρρομηλίκου 17)

Τὰ χειρόγραφα, δημοσιευόμενα καὶ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

τὰ σκοτάδια, ἡ θαμπερὴ ἀναμονή, τὸ θαμπὸν τὸ σκοτάδι» δὲν μᾶς ἄρεσαν καθόλου. Ποῖος ὁ λόγος νὰ διαστρέφετε τὴ λέξη «πυκνός» καὶ νὰ τὴν κάνετε «πυκνότης»; Διογ. Τζουγ. Σᾶς ἔχομε ἀπαντήσει ἤδη. Ἀπαντοῦμε σ' ὅλους μὲ τὴ σειρά καὶ οἱ ἀπαντήσεις καθυστεροῦν καμμιὰ φορά, ἐπεὶδὴ παίρνομε πάρα πολλὰ γράμματα

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕΩΝ

«ἰς δευτέραν ἐκδοσιν τὸ κοινωνικὸ
ρομάντο τοῦ κ.

ΓΙΩΡΓΟΥ ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ

«Ο ΞΕΝΟΣ»

ἓνα ἔργον βαθύτατης κοινωνικῆς ψυχολογίας. Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ
βιβλιοπωλεῖα.

Ν. Τοβμασιάν. Ἀποτυχημένο τὸ ποίημά σας. Ἀτεχνὸ καὶ ἀπλοϊκόν. Μιχαήλ Πέτρον. Σᾶς ἀπαντήσαμε ἤδη, ὅπως θὰ εἶδατε ἐν τῷ μεταξύ. Κωστὴν Νυρῶν. Ὅχι δημοσιεύσιμο τὸ ποίημά σας δυστυχῶς. Λίγο ἀσυνάρτητο, ἰδίως τὸ πρῶτον τετράστιχο καὶ τὸ τελευταῖον τρίστιχο. Διαβάετε πολὺ καὶ γράφετε λιγώτερο. Γρηγόριον. Καὶ πάλι δὲν εἶναι δημοσιεύσιμο τὸ ποίημα. Δὲν ἀρκεῖ ν' ἀραδειάσετε μερικὲς λέξεις πὺν ὁμοιοκαταληκτοῦν γιὰ νὰ γράψῃ ἓνα ποίημα. Χρειαζονται καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα καὶ συγκεκριμένως κάποια συνοχή, ἓνα μέτρο, κάποιοι εἰρμὸς πὺν νὰ συνδέῃ τὶς λέξεις αὐτὲς ἁρμονικά. Γεωργίου Μπούμπαν. Ἐχετε κάποια πρωτοτυπία μὰ δὲν ἔστρωσε ἀκόμη ὁ στίχος σας. Δουλεῖτε τὸν περισσότερο καὶ στείλτε μᾶς κατὰ πρὸς προσεγμένο. Μάκην

Κορολῆν. Ἀτεχνὸ τὸ ποίημά σας. Καὶ τὸ θέμα του πολὺ κοινότοπον καὶ τὸ γράψιμο ὑστερεῖ τεχνικῶς. Σχετικὰ καλλίτερον μὰ ὄχι καὶ δημοσιεύσιμο τὸ «Νύχτες τῆς Ἀνοιξῆς». Γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια εὐχαριστοῦμε. Ι. Καζινόπουλον. Πολὺ ἀτεχνὸς ὁ «Κρυφὸς Χαμός». Ἐντελῶς πρωτόλειο. Κυττάξτε καὶ μόνος σας τὸ πρῶτον τετράστιχόν του.

«Στοιχεῖα τῆς φύσης δυνατὰ
ἐλάτε πὰ' ποκάμνω
τί νοιώθω νοῦ νὰ σταματᾷ
τὸ θάρος μου νὰ χάνω...»

Δὲν πιστεύομε νὰ τὸ βρίσκειτε καλόν.

Λίτσαν Παγώνη. Ἐγκρίνεται τὸ «Κλειστὸ παραθύρι» πὺν εἶναι ἀρκετὰ συμπαθητικόν, καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ σειρά του. Τὸ ἄλλο κατώτερον. Σχετικὰ καλλίτερον τὰ δυὸ τελευταῖα τετράστιχα.

ΓΟΥΝΑΡΙΚΑ

ΜΙΧΑΗΛ Κ. ΠΑΠΑΘΩΜΑ
ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΗ ΣΕΡΒΙΑΣ
581
ΤΗΛ. 32-389

Manteaux

Jaquettes

Gapes

Renards

ΔΙΑ ΤΑΣ

ΕΠΙΠΛΩΣΕΙΣ ΣΑΣ

Πλουσιωτάτη συλλογή ὑφασμάτων ἀφαντάστου ποικιλίας καὶ γούστου. Ὅρειχ...
...εἶδη, Βελουτέ ὑφάσματα ἐκ τῶν πλέον μοντέρνων broccart Vieux-Style λαμέ κα-
μεταξωτὰ ἐξαιρετικῆς ἐκλογῆς. Λινόλευον παντός εἶδους. Δέρματα Μαροκινά. ΤΣΟ-
ΧΑΙ ΤΡΑΠΕΖΩΝ. Ὅλα τὰ εἶδη ἐπιπλώσεως εἰς μεγάλην ποικιλίαν εἰς τὸ εἰδικόν
κατάστημα.

ΧΡ. ΣΠΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΑΔΟΧΟΙ

Μ. & Ε. ΣΠΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΡΜΟΥ 25 - Τηλέφωνον 21 - 293

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

(Συνέχεια από την σελίδα 39)

—Καλά, θά τις βάλω εγώ. Μά, ξέρεις... είμαι κι' εγώ μιά φτωχιά γυναίκα και νάσαι εσύ μάρτυρας ότι τὰ λεπτά αυτά είναι δικά μου.

—Ναί, ναί, σύμφωνοι...
Περήφανη για την καλή της πράξη, η υπάλληλος γύρισε στο ταχυδρομείο κλείστηκε στο γραφείο μαζί με την κόρη της, κι' εκεί μιμήθηκε το γράψιμο του Πιέτρο Πανέλλι. Έγγραψε ένα τρυφερό γράμμα, τὸ έβαλε σ' ένα φάκελλο μαζί με τρία έκατοστάρικα παρμένα απ' τις οικονομίες

της, τὸ έκλεισε, κόλλησε άπάνω κάτι παρμένα γραμματόσημα μεταχειρισμένα, πού δέν διακρίνονταν ούτε ή σφραγίδα, ούτε ή ημερομηνία τους, τὸ κατέγραψε στο βιβλίο τῶν συστημένων επιστολῶν και τὸ έδωσε στο διανομέα, στὸν όποίο δέν είπε τίποτα, για να επιτύχη καλλίτερα τὸ κόλπο. Τὸ άλλο πρωί ὁ διανομέας παρέδινε ὁ γράμμα πού θά έκανε ευτυχισμένη για μερικές ώρες έτοιμοθάνατη.

Η υπάλληλος περιμενε όλη την ήμέρα να έρθη ή χωριανή με τις τρακόσιες λιρέττες και τὸ βράδυ πήγε με κάποιο χτυποκάρδι, να τη βρῇ. Η χωριανή τη δέχτηκε με άπάθεια.

—Πέθανε τὸ μεσημέρι, της είπε ξερά. —Ο Θεός συχωρέσ' την, είπε ή ταχυδρομική υπάλληλος, πήγε ή κακομοίρα, να βρῇ τὸ παιδί της. —Ας μάς συχωρέσουν και οί δυό για την κωμωδία πού παίζαμε. Τὸ κάναμε για καλωσύνη.

Η χωριανή στάθηκε άντίκρυ της με τὰ χέρια στ' μέτωπο.

—Η κωμωδία πού παίζαμε; —Εί!

Θές να πῆς, ή κωμωδία πὸς επαξες έρὸς έμένα με τις περιφημες τρακόσιες λιρέττες σου.

—Τί; Πῶς; μπόρεσε να ψιθυρίσῃ ή υπάλληλος άπολιθωμένη.

Μά ή άλλη δέν της άφησε καιρό:

—Εσύ είσαι καλή για να σουφρώνης μέσα απ' τὰ γράμματα κι' όχι για να βάζης μέσα φιλά. Νόμισες πῶς τῶχαπα! Δέν είμαι τόσο κουτή, κυρά μου! Σε πούλω και σ' αγοράζω! Έκείνο τὸ περιήφημο γράμμα σου, τὸ άνοιξα εγώ ή ίδια και δέν βρῆκα τίποτα μέσα. Μωρέ κόλπο! —Ωραία θέλησες να μου την καταφέρης. Μά έγνοια σου, κι' αυτά δέν περνάνε και σ' έμένα. Νά πάρης τώρα τὰ μούτρα σου να φύγης απ' έδῶ.

—Τολμάς, ψεύτρα!... φώναξε ή υπάλληλος τρελλή απ' τὸ θυμό της! Τώρα θά πάω στην άστυνομία...

—Δέν τσακίεσαι να πῆς, να σέ δῶ! Ξεκαρδίστηκε ή χωριανή. Πού διάβασες ξένο γράμμα, έκανες άλλο ψεύτικο και έκανες ψεύτικα καταγραφή μέσα στο κατάστιχο! Κι' έχεις ακόμη τὸ θάρρος να μιλάς! Νάχης χάρη πού είμαι καλή και δέν σε πάω στην άστυνομία, να δοῦμε πόσα χρόνια θά σε βάλουνε φυλακή!

ΟΥΓΚΟ ΛΕΓΚΙ

ΔΩΣΑΤΕ ΕΙΣ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΙΟ ΣΑΣ ΕΝΑ ΝΕΟΝ ΘΕΛΗΤΡΟΝ

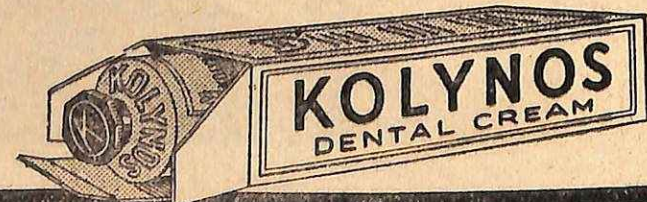
Μία άντισηπτική 'Οδοντοκρέμα ή όποία άφαιρεί τὰς κηλίδας και άποδίδει στα δόντια την φυσικήν των λευκότητα είναι ή

ΚΟΛΥΝΟΣ

είς την όποιαν άπενεμήθη υπό της Χ Διεθνούς Έκθέσεως Θεσσαλονίκης μέσα βραβείον «έκτός συναγωνισμού».

Είς την κρέμαν ξυρίσματος ΚΟΛΥΝΟΣ άπενεμήθη έπίσης υπό της αύτης Έκθέσεως τὸ χρυσούν μετάλλιον.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3, ΑΘΗΝΑΙ

τι των. Τὸ « Bioce » άνακαλυφθέν από τὸν καθηγητήν της Βιέννης Dr Stejskal είναι δραστικόν στοιχείον τῶν ζώντων κυττάρων, περιέχεται είς την Κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ τροφήν διά την έπιδερμίδα, χρώματος ρόζ. Χρησιμοποιουμένη τὸ βράδυ προτοῦ κατακλιθῆτε, τρέφει και ξανανιώνει την έπιδερμίδα σας ένῳ κοιμάστε. Αί ρυτίδες εξαλείφονται. Κάε γυναίκα δύναται εύκόλως να δείχνῃ 10 έως 15 χρόνια νεώτερα έντός μερικῶν έβδομάδων. Η Κρέμα της ήμέρας ΤΟΚΑΛΟΝ, μη λιπαρά, μεταχειριζομένη διά την ήμέρα άφαιρεί τὰ μαύρα στίγματα και τούς διεσταλμένους πόρους, καθιστῇ την έπιδερμίδα φρέσκη λευκή και καθαρά. Καλά αποτελέσματα είναι ήγγυσημένα άλλως τὰ χρήματά σας έπιστρέφονται.

λέγει ένας από τούς καλλιτέρους κινηματογραφικούς άστέρας:

«Σήμερον είς τὰ κινηματογραφικά άτελιέ ή κλασσική ωραιότης άξίζει 8 δολλάρια την ήμέρα, ή εύφυα 100 δολλάρια την ήμέρα, ή εύμορφιά με έξυπνάδα και με δοσερά χρώματα 1000 δολλάρια την ήμέρα. Τίποτε δέν καθιστά την έπιδερμίδα τῶσον σκληρά, ξηρά και ρυτιδωμένη ὥσον οί Ισχυροί και καυστικοί προβολείς με τούς όποιους εργάζονται όλη την ήμέρα οί κινηματογραφικοί άστέρες.

Οί καλλιτέχναι τοῦ κινηματογράφου έξάδουσιν δλοκλήρους περιουσίας διά πολυσυνθέτους θεραπείας είς τὰ 'Ινστιτοῦτα Καλλονής, διά να ξανατονώσουν τὸ πρόσωπό τους κ.τ.λ. Σήμερον δύναται να διατηρήσουν είς την έπιδερμίδα των την νεότητα διά μιάς άπλής περιποιήσεως σπι-

Διατί Μερικοί Κινηματογραφικοί Άστέρες
Κερδίζουν

100.000 ΦΡ. ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ
ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ
ΜΟΝΟΝ ΩΜΟΡΦΙΑ
ΔΕΝ ΑΡΚΕΙ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

(Πληροφορούμεν τὰς άναγνώστριάς μας πού θά ήθελαν παλαιότερα φύλλα, για συμβουλές και καλλυντικά, ότι θά τὰ εύρουν στα γραφεία μας, Νοταρά 15, στην κανονική των τιμή).

Πόση ν.—Είναι λίγο δύσκολο, άγαπητή μου φίλη, να σάς άπαντήσω αν ὁ νέος αυτός σας αγαπά ή όχι, την στιγμή πού έσείς ή ίδια, ή όποία τὸν γνωρίζετε τόσο χρόνια και τὸν έχετε τόσο καλά, δέν κατορθώσατε να τὸ άντιληφθῆτε. Είναι αλήθεια ότι πολλοί άνδρες φέρονται έτσι, και πιστεύω κι' εγώ ότι τὸ αίσθημα πού τρέφει για σάς είναι πολύ διαφορετικῆς φύσεως από τὰ άλλα παροδικά αίσθήματα (ή μάλλον καρίτσια μιάς στιγμῆς) πού άναφέρετε. Δέν μπορώ όμως ν' άποφανθῶ με θεβαιότητα για έναν άνθρωπο άγνωστο. Πάντως έσείς φαίνεσθε πολύ καλό κορίτσι και θά ήταν κρίμα να πέσετε στα χέρια κανενός έπιτηδεύου άποκριτοῦ, πράγμα τὸ όποιον άποκλείω σχεδόν, και σάς εύχομαι κάθε εύτυχία. Για τὰ καλλυντικά σας λόγια εύχαριστῶ πολύ.

Θῦμα της ύπομονῆς.—Χάρηκα πολύ, φίλη μου, πού σάς άνεκούφισαν τὰ λόγια μου κι' είμαι θεβαία ότι θά τραθήξετε θαρραλέα τὸν δρόμο σας. Πῶς σας φαντάζομαι; Σάν μιὰ γυναίκα με όμορφη κι' εύγενική ψυχή και με άνώτερα αίσθήματα. Και μπροστά σ' αυτά δέν έχει καμιά σημασία τίποτε άλλο. Μένω πάντα πρόθυμη φίλη σας κι' εύχομαι ν' αλλάξουν οί περιστάσεις και να επιτύχετε στὸν άγώνα της ζωῆς.

Βαθειά 'Απελπισμένη. Προκειμένου περί δαφῶν τριχῶν, άλλαγῆς χρωματισμῶν κλπ, άποφεύγω να συνιστῶ κάτι, γιατί όλα σχεδόν τὰ πρὸς τούτο φάρμακα, έχουν μετὰ μικρῶν χρήσῃ πολύ κακή επίδραση στὸν οργανισμό. Τὸ καλλίτερο πούχετε να κάνετε είναι να τ' άποχρωματίσετε σ' είδικό, γιατί θά μεταβληθῶν τὰ μαλλιά σας σε δειγματολόγιο χρώματα. Τὸ πιτυρόνερο δέν κάνει για τὰ ξερά δέρματα. Στὸ τελευταίό σας έρώτημα, σάς άπαντῶ ότι φάρμακο είδικό να σταματά ή πείνα δέν υπάρχει, αλλά μόνον μόνη σας πρέπει να επιβληθῇ στὸν έαυτόν σας, άφού άλλωστε δέν ελθε και μικρή, και ν' άποφεύγετε κάθε τι πού συντελεί στην παχυσάρια. 'Αν έφαρμόσετε λίγο καιρό τή δίαιτα αυτή, θά συννηθίσετε.

Μύριαμ 'Ηράκλειον. Η κρέμα αυτή είναι πολύ καλή για τὰ ξερά δέρματα, άρκεί να σάς την κάνουν με αληθινὸ άμυγδαλόλαδο. Να πλύνεσθε πάντα με χλιαρό νερό, χωρίς να μεταχειρίζεσθε ποτέ σαποῦνι. Κατόπιν με λίγο άραιότατο χαμομηλόνερο και θαμβάκι περνάτε τὸ πρόσωπο και μετὰ βάψτε λίγο από τή κρέμα. Τὸ αυτὸ ποτε να μη τὸ εγκαταλείψετε. Τὸ δράδυ δέν θά ξεμακιγιάρεσθε με χαμομήλι, αλλά θ' αλείφεσθε με λίγο από τή κρέμα σας και σε δέκα λεπτά σκουπίζεσθε καλά με στεγνὸ θαμβάκι. Η πούδρα καλή, ή κρέμα όχι. Περιέχει πολὺ υδράργυρο.

Μία πονεμένη Θεσνίκη. Για τὸ ζήτημα αυτό γράψτε στὸν κ. Λαδά (Σόλωνος 40) για να σάς άπαντήσῃ ιδιαίτερος και λεπτομερῶς.

Κυρία Α. Π. Α. Για να εξυπηρετηθῇ

καλλίτερα, έχετε ανάγκη προσωπικῆς εξέτασεως. Λοιπὸν έπισκεφθῆτε τὸν δερματολόγο μας κ. Λαδάν (Σόλωνος 40) 11—1 και 5—8 μ.μ. πού θά σάς εξέτάσῃ δωρεάν, άφού τὸ πῆτε τὸ ψευδώνυμό σας, και θά σάς συμβουλεύσῃ, τι πρέπει.

Μανουέλλα Μπρίνκ. Τὰ καρυδόφυλλα και τὸ κατραμοσάπουνο καθαρίζουν τὰ μαλλιά και τὰ διατηροῦν στὸ φυσικό τους χρώμα. Δέν κάνουν όμως τίποτε για την τριχόπτωση. Στην περίπτωση σας σάς συνιστῶ την Κομπορίν. Θά σάς κάνῃ πάρα πολὺ καλό. Θά την δρῆτε άσφαλῶς στοῦ Λήτου (Σταδίου 13) και είναι πολὺ φθηνή.

Για τὸ ταγιεράκι πού μου γράφετε θά κάνετε μπλάνζα ρόζ. Είναι τὸ χρώμα πού ταιριάζει περισσότερο.

Σαβίνα 'Υδρα Σε ξερό δέρμα δυστυχῶς δέν μπορεῖ κανείς να μεταχειρισθῇ πολλά πράγματα πρὶν ή αυτό συνέλθῃ. Λοιπὸν να πλύνεσθε με χλιαρό νερό, όχι με πηγάδισιο, ούτε με σαποῦνι. Κατόπιν να βάψετε μ' ένα θαμβάκι την έξῃς λοσιόν:

Eau de fleurs d'oranger	125 gr.
Glycerine	5 »
Teint. de Benjoin	10 »

Πρὸ της πούδρας θά βάψετε την κρέμα πού σάς γράφω την όποία μετὰ 10 λεπτά σκουπίζετε με στεγνὸ θαμβάκι και κατόπιν βάψετε την πούδρα σας. Κάθε δράδυ επίσης καλλίτερα απ' όλα είναι να ξεμακιγιάρεσθε με την ίδια. Δηλ. ν' αλείφεσθε και σε δέκα λεπτά να σκουπίζεσθε καλά με στεγνὸ θαμβάκι. Μεγάλα πράγματα δέν μπορεῖτε να φτιάξετε εκεί πού βρίσκεσθε. Η κρέμα αυ-

'Από της 1ης 8βόλου ε ε.

NEON ΤΜΗΜΑ

Καπέλλα

BORSALINO FU LAZZARO

CASA MODERNA

Τιμαί και ποιότης άσυναγώνιστοι

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΑΓΟΡΑ
ΣΤΑΔΙΟΥ 9

τῇ ἐμφάνισι δὲν ἔχει, ἀλλὰ εἶναι ἀποτελεσματική.

Huile d' amandes	25 gr.
Cire balaine	5 »
Blanc de balême	5 »
Eau de roses	1 »
Teint. de benjoin	3 »
Teint. d' ambre	1 »

Ἡ ἀδελφή σας νὰ δάξῃ πρὸς τὸ παρὸν τὴν κρέμα πού μοῦ γράφετε.

Μαγεμμένο ρόδο. Τὸ μασάζ τουλάχιστον πέντε λεπτά. Πρέπει βεβαίως νὰ γίνεταί τακτικά νὰ μὴ ἀναπτυχθῇ αὐτὴ ἡ ἀντισταθμικότης. Ἐγὼ δὲν ἔγραψα ντοῦς, ἀλλὰ δοξέζω καλὸ τοῦ στήθους μὲ σφόγγο ἢ μάλινον ὕφασμα. Ὅσον ἀφορᾷ γιὰ τὰ γυμνάσματα ποδηλάτων κ.τ.λ. Ὅχι μόνον δὲν ὠφελοῦν γι' αὐτὸ πού θέλετε, ἀλλὰ θὰ σᾶς

προκαλέσουν σπληγχνόπτωση. Τὸ καλλίτερο πού ἔχετε νὰ κάνετε γιὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ εἶναι τὸ ἐξῆς γύμνασμα: Νὰ γονατίζετε καὶ νὰ κάθεσθε ἐπάνω στὰ πόδια σας, καθὼς εἰσθε γονατισμένη. Τότε πλύνετε τὸ ἄριστερό σας χερὶ πρὸς τὴν διεύθυνση τοῦ ὤμου καὶ τὸ δεξιὸ σας τὸ ἀπλώνετε στοὺς μηρούς καὶ κάθεσθε ἀκουμπώντας στὸ πάτωμα μὴ ἀπὸ τὴ δεξιὰ μεριά, μὴ ἀπ' τὴν ἀριστερή, ἀλλὰ ἄρνοντας καὶ τὰ χέρια. Αὐτὸ τὸ γύμνασμα εἶναι πολὺ ἀποτελεσματικόν, γιὰ τοὺς μῦς τῆς κοιλίας γιὰ τὴν στρογγυλότητα τῶν μηρῶν, καὶ τὸ ἀδυνάτισμα τῶν γοφῶν. Τὰ κάνουνε τὸ γύμνασμα αὐτὸ δέκα φορές κάθε πρωί. — Αὐτὰ πού μοῦ γράφετε γιὰ τὴν ἀποφύγετε τὴν σακκοῦδες τῶν ματιῶν μόνον ὡς ἀστείότητες εἶναι δυνατόν νὰ ἐκληφθοῦν.

ΔΟΡΑ

π ὁδοντίατρος ΚΑ
ΔΕΣΠΩ ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ—
ΘΩΜΑΪΔΟΥ

μετέφερε τὸ λατεῖον τῆς εἰς τὸ ἐπὶ τῆς αὐτῆς οἴκου, Πραξιτέλους, ἀρ. 23 νεόδομον μέγαρον, ὁδὸς 1ος.

ΣΙΝΔΟΝΟΠΑΝΑ βαμβακερὰ δρ. 19, ἡμίλινα δρ. 34, διπλῶν κρεβατιῶν δρ. 38, ἡμίλινα δρ. 49, σερίδες φαγητοῦ ἡμίλινα δρ. 25, ἔγγλεξικα δρ. 475, μαχαιροπήρουνα ἀ-ἐξιδωτά καὶ φθηνά.

Γραφεῖα Ἀντιπροσωπειῶν:

Ἐν Ἀθήναις Μητροπόλεως 22 1ον πάτωμα (Σύνταγμα).

Ἐν Πειραιεὶ Ἀγ. Κωνσταντίνου 16.

ΜΕΛΙ ΑΠΗΛΙΚΗ

Τὸ ἐφετεινὸ μας ΜΕΛΙ λόγῳ τῆς ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας τῆς συγκομιδῆς εἶνε ὑπέροχον. Ζητήσατε ἀπὸ τὸν προμηθευτὴν σας κυτία νέας ἐσοδείας: πρὸς διάκρισιν φέρουν κόκκινο κάλυμμα.

ΜΗΝΥΤΩΡ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Ναπολέοντα Ἐνταῦθα. Μὲ τὰ χάρηα πού παίρνετε δὲν πρόκειται νὰ σταματήσῃ ὁ τρόμος, ὅπως τουλάχιστον τὸν περιγράφετε. Χρειάζεται πρῶτα νὰ γίνῃ ἐξέταση γιὰ νὰ διαπιστωθῇ ἡ αἰτία πού τὸν προκαλεῖ καὶ μετὰ νὰ υποβληθῇ εἰς θεραπείαν διότι δυστυχῶς δι' ἐπιστολῆς εἶναι ἀδύνατον νὰ διαπιστωθῇ ἡ αἰτία. Φροντίσατε λοιπὸν νὰ ἐπισκεφθῇτε τὸν θεράποντά σας λατρὸ χωρὶς νὰ ἀφήνετε νὰ περνᾷ ὁ καιρὸς, γιὰτὶ αὐτὰ τὰ ζητήματα δὲν ἔχουν ὥραν γιὰ χάσιμο. Ἄν δὲ γιὰ διαφόρους λόγους ἀδυνατῇτε νὰ ἐπισκεφθῇτε τὸν λατρὸν σας τότε μὲ ἐπισκέπτεσθε στὸ λατεῖόν μου τὶς ὥρες πού ὁρίζομαι, χωρὶς ἐννοεῖται νὰ ἐπιδαρυνθῇτε μὲ τίποτε. Ἀλλὰ μόνον νὰ μοῦ θυμῆσθε τὸ ψευδώνυμό σας καὶ εἶμαι πρόθυμος νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω.

Κ. Α. Μ. Τοῦμπα Θεσ/νίκης. Ἐφ' ὅσον δὲν ὑπῆρξε σχέσις τότε ἀσφαλῶς θὰ εἶναι ὅλα φυσιολογικά, ὑπάρχει ὅμως διαφορά ποσότητος ἀπὸ ἄτομο σὲ ἄτομο γι' αὐτὸ καλὸν εἶναι νὰ τυνώσετε λίγο τὸ σύστημα παίρνοντας τὰ φάρμακα πού σᾶς γράφω παρακάτω σύμφωνα μὲ τὴν δόσιν πού ἀνογράφουν. Ἐπίσης ἐφ' ὅσον σᾶς εἶναι εὐκόλο κάμετε καὶ μερικὰς ἐνδοφλεβικὰς ἐνέσεις ἀσβεστίου ὅταν θὰ παίρνετε τὰ ἄλλα φάρμακα.

Τὰ φάρμακα εἶναι Ἀγκομενσίνη καὶ Σιστομενσίνη Σίμπα ἀπὸ ἓνα κοῦτι ἀπὸ τὸ καθένα. Ὅταν τὰ φάρμακά σας τελειώσουν μοῦ ξαναγράφετε. Ἄν τυχὸν δὲ

προὔπηρξε σχέσις τότε καλὸν εἶναι νὰ ἐπισκεφθῇτε χωρὶς καμμιὰ ἀναβολὴ ἕνα ἐλκιδὸ γιαντρί.

Ἀναγεννημένην. Βεβαίως πρέπει νὰ τὸ παύσετε γιὰτὶ αὐτὴ ἡ κατάστασις εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς προηγουμένης αἰτίας. Χρειάζεται ὅμως ἐπιμονὴ καὶ ὑπομονή. Μὴ φαντασθῇτε δὲ ὅτι θὰ ὑποχωρήσῃ σὲ 48 ὥρες. Οὕτως ὅμως καὶ πρόκειται νὰ σᾶς ἐμποδίσῃ σὲ τίποτε. Γι' αὐτὸ θὰ ἀκολουθήσετε τὴν ἐξῆς τακτική. Ἡ Ἀνδροστήνη σὴν προκειμένη περίπτωσι εἶναι τὸ μόνον ἐνδεικνυμένο φάρμακον. Χρειάζεται ὅμως νὰ γίνων ἐνέσεις Ἀνδροστήνης μαζί μὲ ἐνέσεις Gluconate de Calcium τῶν 10 c. c.

Θὰ κάμετε 2 κυτία Ἀνδροστήνης καὶ 12 ἐνέσεις Κάλτσιου, τὴν μίαν ἡμέραν τὴ μία καὶ τὴν ἄλλη ἄλλη, ὅταν δὲ τελειώσουν θὰ σταματήσετε 15 ἡμέρες καὶ μετὰ πάλιν θὰ τὸ ἐπαναλάβετε. Αὐτὸ θὰ γίνῃ τρεῖς φορές: δηλαδή, ἐνέσεις Ἀνδροστήνης 36 καὶ ἐνέσεις Κάλτσιου ἐπίσης 36. Ὅταν δὲ πολὺ καλὸ ᾖ ὅταν διακόπτετε τὶς ἐνέσεις, παίρνετε κομπριμὲ Ἀνδροστήνης.

Ἀδελφόν. Λυποῦμαι δέβαια γιὰ ὅλα αὐτά, πού εἶναι ἀποτέλεσμα ἐνὸς νεανικοῦ ἀμαρτήματος, ἀλλὰ σᾶς διαβεβαίω ὅτι εἶναι κατάστασις πού ὑποχωρεῖ. Χρειάζεται ὅμως ἀρκετὸν καιρὸν καὶ ἐξαιρετικὴ ὑπομονὴ γιὰ ν' ἀπαλλαγῇτε. Γι' αὐτὸ σᾶς συνιστᾷ νὰ ἐξακολουθήσετε τὰς πλύσεις καὶ μάλιστα ἐφ' ὅσον εἶναι δυνατόν δύο καὶ τρεῖς φορές τὴν ἡμέρα. Ἐπίσης ὑπάρχουν τὰ λεγόμενα Ὀ-6 ὢλ Ἰχθυολέ. Ἀπ' αὐτὰ δάξτε κάθε μέρα τὸ δρόν ἓνα καὶ σκεπάζετε. Ἐπειτα τὸ μέρος ἐκεῖνο μὲ ἓνα σαμπάνι ὥστε νὰ μὴν λερώσουν τὰ ρούχα. Ὅταν λοιπὸν κάμετε

ὅλα αὐτὰ τότε ἀσφαλῶς ὅλα θὰ περάσουν. Ἀρκεῖ νύχτετε ὑπ' ὄφιν σας ὅτι θὰ σᾶς χρειασθοῦν περισσότερον δὲ ἀπὸ δύο μῆνας, ὅχι ὀλιγώτερον. Δὲν πρέπει νὰ σᾶς καθυστερήσῃ τὸ γεγονός ὅτι θὰ μετριάσθῃ σὴν ἀρχὴ τὸ κακὸ καὶ σταματήσετε. Προσοχὴ λοιπὸν.

Κορυφαίαν. Ὑστερ' ἀπὸ τόσον ἐξάν-

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ,

Ο ΜΑΡΤΕΝ ΝΤΑΛ

Ο ΣΟΥΜΕΡ

Η ΚΟΡΑ ΣΤΙΛΛΜΑΝ

ΣΑΣ ΔΙΝΟΥΝ ΡΑΝΤΕΒΟΥ

ΣΤΗΣ

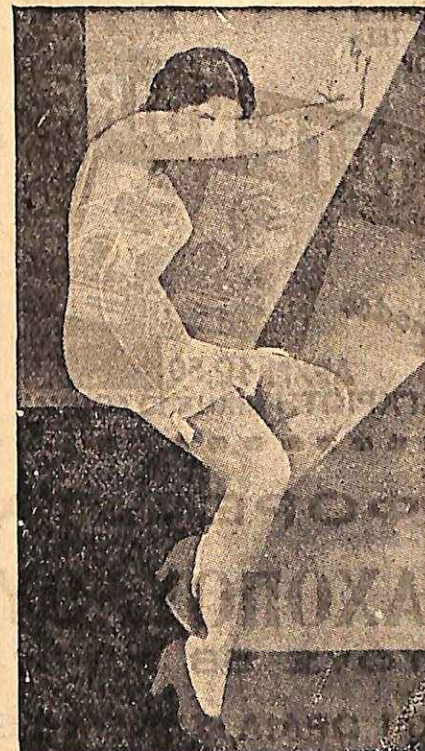
ΦΡΟΣΥ

Ὁδὸς Βουλῆς 12

Πρῶν διευθυντρίας τοῦ «Γκράν Σίς». Ἡ ὁποία καὶ θὰ σᾶς παρουσιάσῃ, δι' ἐπὶ προετοίμασε ἡ παρισινὴ μόδα γιὰ μίαν κομψὴ κυρία.

ΖΩΝΕΣ - ΚΟΡΣΕΔΕΣ -

ΜΑΓΙΩ - ΣΟΥΤΙΕΝ

Ἐάν θέλετε νὰ περιορίσετε κάθε περιττόν καὶ νὰ διατηρήσετε τὰς γραμμάς σας, δοκιμάσετε τὰ τελευταῖα μοντέλλα τῶν ΖΩΝΩΝ — ΚΟΡΣΕΔΩΝ — ΣΟΥΤΙΕΝ Κ. Α. Π. τοῦ περιφήμου οἴκου ΜΠΑΡΕΡ τῶν ΠΑΡΙΣΙΩΝ ἐφαρμόζουν σάν γάντι ἐντελῶς ἀδιόρατα καὶ χωρὶς μπανέλλες. Μία δοκιμὴ θὰ σᾶς πείσῃ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ ΑΘΗΝΑΙ

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 24-164

ελπίζω και σωματικήν κατάρτισιν ποδ εἶ-
χατε τί ἄλλο θέλατε νὰ σὰς συμβῇ. Ἐπρεπε
νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀλ-
ληλεπένδετα. Μοῦ κάμνει ὁμως κατὰ τὴν ἡμέ-
ραν ἀδιαφορία σας γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό. Γιατί
δὲν τὸ λέγατε σὲ τόσοις γιατροῦς ποὺ πῆ-
γατε, ὅπως τουλάχιστον μοῦ γράφετε; Μή-
πως θέλατε νὰ τὸ μαντέψουν ἐκεῖνοι. Ἀς
ἀφήσωμε ὁμως τώρα τὶς ἀσκοπεῖς συζητή-
σεις καὶ ἄς ἐλθωμε στὸ προκείμενο. 1) Δί-
αιτα καμμία ἀπολύτως δὲν θὰ κάμετε. Θὰ
τρώτε καλὰ θὰ ἀναπαύεσθε ὅσες περισσό-
τερες ὥρες μπορεῖτε καὶ θὰ ἀποφεύγετε τὰ
οἰνοπνευματώδη ποτά, καὶ τὰ ξενύχτια. Καὶ
2) Θὰ κάμετε ἀπαραιτήτως τὶς κάτωθι ἐνέ-
σεις:

Gluconate de Calcium Farel
de 10 c. c. No 20/
Androstine Ciba Boite No 2

Τὴν μίαν ἡμέραν θὰ κάμνετε ἀπὸ τὸ ἓνα
εἶδος καὶ τὴν ἄλλην ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ὅταν θὰ
τελειώσουν τότε θὰ κάμετε 20 ἐνέσεις Στυ-
χνίνης. Ἐν τῷ μεταξὺ βέβαια δὲν πρέπει
νὰ μένετε τελείως ἀδρανῆς. Μετὰ παρέλευ-
σιν μηνὸς μοῦ ξαναγράφετε.

Τέλος πάρτε καὶ λίγη Βαλεριάνα (40
σπαγόνες τὴν ἡμέρα, 20 τὸ πρωὶ καὶ 20 τὸ
βράδυ).

Θρασύβουλον Κ. Δὲν νομίζω ὅτι
εἶναι ἀπαραίτητο κάθε ἄνθρωπος ποὺ αἰσθά-
νεται αὐτὸς τὶς ἐνοχλήσεις νῆχρ ἀμέσως
καὶ ἔλκος τοῦ στομάχου. Κακῶς δὲ συμπε-
ραίνειτε ὅτι μπορεῖ νὰ σὰς συμβαίνει αὐτὸ
ἐπειδὴ ὁ φίλος σας εἶχε αὐτὰ τὰ συμπτώ-
ματα. Μᾶλλον πρέπει νὰ παραδεχθῆτε ὅτι
αἰτία ὅλης αὐτῆς τῆς καταστάσεως εἶναι ἡ
ζωὴ ποὺ ἀσφαλῶς θὰ ἔχετε κάνει ὡς τώρα
δηλαδὴ τρώγοντας καὶ πίνοντας κατὰ κό-
ρον. Αὐτὰ βεβαίως δὲν τὰ νράφετε ἀλλὰ τ'
ἀφήνετε νὰ ὑπονοηθοῦν. Γι' αὐτὸ πρέπει
νὰ ἀλλάξετε τρόπον ζωῆς. Ν' ἀφήσετε τὰ
καρυκεύματα καὶ τὰ οἰνοπνευματώδη, νὰ
προσπαθήσετε νὰ τακτοποιήσετε τὰς κενώσεις
σας καὶ γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχετε αὐτὸ θὰ ἀκο-
λουθήσετε τὶς ἐξῆς ὁδηγίες: Θὰ ἀποφεύγε-
τε τὸ κρέας τελείως τὶς σάλτσες, τὰ πιπέ-
ρια καὶ γενικὰ κάθε τὸ ἐρεθιστικό. Θὰ
πάρτε σιτὰς ἀρχὰς ἓνα καθαριστικό καὶ
κατὰ προτίμησιν ρετσινόλαδο, μετὰ δὲ θὰ
πάρτε λάδι Παραφίνης, δύο κουταλιές τῆς
σούπας τὴν ἡμέρα, μὴ τὸ πρωὶ νηστικός καὶ
μία τὸ βράδυ πρὸ τοῦ ὕπνου. Τέλος γιὰ τὸ
ἄλλο ζήτημα θὰ κάμετε τὸ ἐξῆς: Θὰ πάρτε
100 δράμια πίτουρο καὶ δύο ὀκάδες νερὸ
ἀφοῦ τὸ θάρατε καλὰ τὸ βάξετε σ' ἓνα δο-
χεῖο καὶ κάμνετε ἐδρλόουτρα δύο φορές
τὴν ἑβδομάδα. Κάθε βράδυ δὲ θὰ βάξετε
σύνωωνα μὲ τὴν ὁδηγίαν τῆς τὸ φάρμακο.
Pommade Adrenostyptique Midy tube No 1

Μετὰ ἓνα μῆνα μοῦ ξαναγράφετε.
Ἄ διόρθωτον.— Τί θέλετε νὰ σὰς
κάω ἐγὼ ἀφοῦ καὶ μόνος σας παραδέχεσθε
(τὸ ψευδώνυμό σας τὸ λέγει!) ὅτι δὲν θὰ
μπορεῖτε νὰ συμμορφωθῆτε. Καταστρέψατε
τὸ στομάχι σας καὶ ἐξακολουθεῖτε νὰ νο-
μίζετε ὅτι θὰ γίνετε καλὰ μόνο μὲ φάρμα-
κα. Συν Ἀθηνὰ καὶ χεῖρα κάνει ἔλεγον οἱ
ἀρχαῖοι. Ξέρετε τί θὰ πῇ αὐτό;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ
ΕΝΤΕΡΩΝ
Δ^Ρ Ι. Μ. ΚΑΔΑΒΙΤΗΣ
ΕΙΔΙΚΕΥΘΕΙΣ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ
ΕΞΕΤΑΣΤΕΣ ΚΑΙ ΔΙΑΓΝΩΣΤΗΝ RÖNTGEN
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ἹΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 191
10-12 * 4-7. * ΤΗΛ. 25-125

ΔΙΑΤΗΡΗΣΑΤΕ ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟ ΣΤΟΙΣΜΑ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ

μὲ τὴν τελευταίαν ἀπλουστάτην μέθοδον, τὴν Brillantine CHARMINE
CHARMINE Α'. Διὰ τὰ μαῦρα καὶ καστανὰ μαλλιά.

CHARMINE Β. Διὰ τὰ ξανθὰ.

Ἀναζωογονεῖ τὸ χρῶμα τῶν μαλλίων σας χωρὶς νὰ εἶναι βαφὴ καὶ
ἐντὸς 10 τὸ πολὺ ἡμερῶν ἔχετε τὸ φυσικὸν χρῶμα τῆς κόμης σας.
Μαῦρα, Καστανὰ ἢ Ξανθὰ.

Καταργοῦνται πλεον τὰ ἄσπρα μαλλιά καὶ δίδει χωρὶς νὰ θλάτῃ
καθόλου τὴν ὠραιότεραν στιλπνότητά. Ἐξαιλεῖται τὴν πιτυρίδα καὶ
σταματᾷ τὴν τριχόπτωσην.

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΚΑΙ ΘΑ ΠΕΙΣΘΗΤΕ ΜΟΝΟΙ ΣΑΣ

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ ΧΡΗ ΣΙΣ ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΥΤΙΟΥ.

Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος

Ι. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 10.

ΤΗΛΕΦ. 24742.

Θαυμάζουμε τὰ ὠραία Μαλλιά!

ἀλλὰ μόνον ὅταν εἶναι περιποιημένα. Ἡ σω-
στὴ περιποίησις εἶναι ὅλη: μὴ φορά τὴν
ἑβδομάδα λούσιμο μὲ τὸ Σαμπουάν ΤΕΤ-
ΝΟΥΑΡ (Tête-Noire) Κάθε φάκελλος περιέχει
καὶ τὸ εἰδικὸ «ΣΕΒΕΚΑΑ» ποὺ δίνει στὰ μαλ-
λιά φυσικὴ γυαλάδα, ὑγεία καὶ τὰ διατηρεῖ
πάντοτε φρέσκα. Δύο εἰδῶν σαμπουάν ΤΕΤ-
ΝΟΥΑΡ ὑπάρχουν: τὸ ΣΑΜΠΟΝΤΟΡ
γιὰ ξανθὰ μαλλιά, τὸ ΣΑΜΠΟΖΑΝ
γιὰ τὰ σκούρα.

ΣΑΜΠΟΥΑΝ ΤÊTE-NOIRE

2 εἰδῶν: Shampooan
καὶ Shampooos

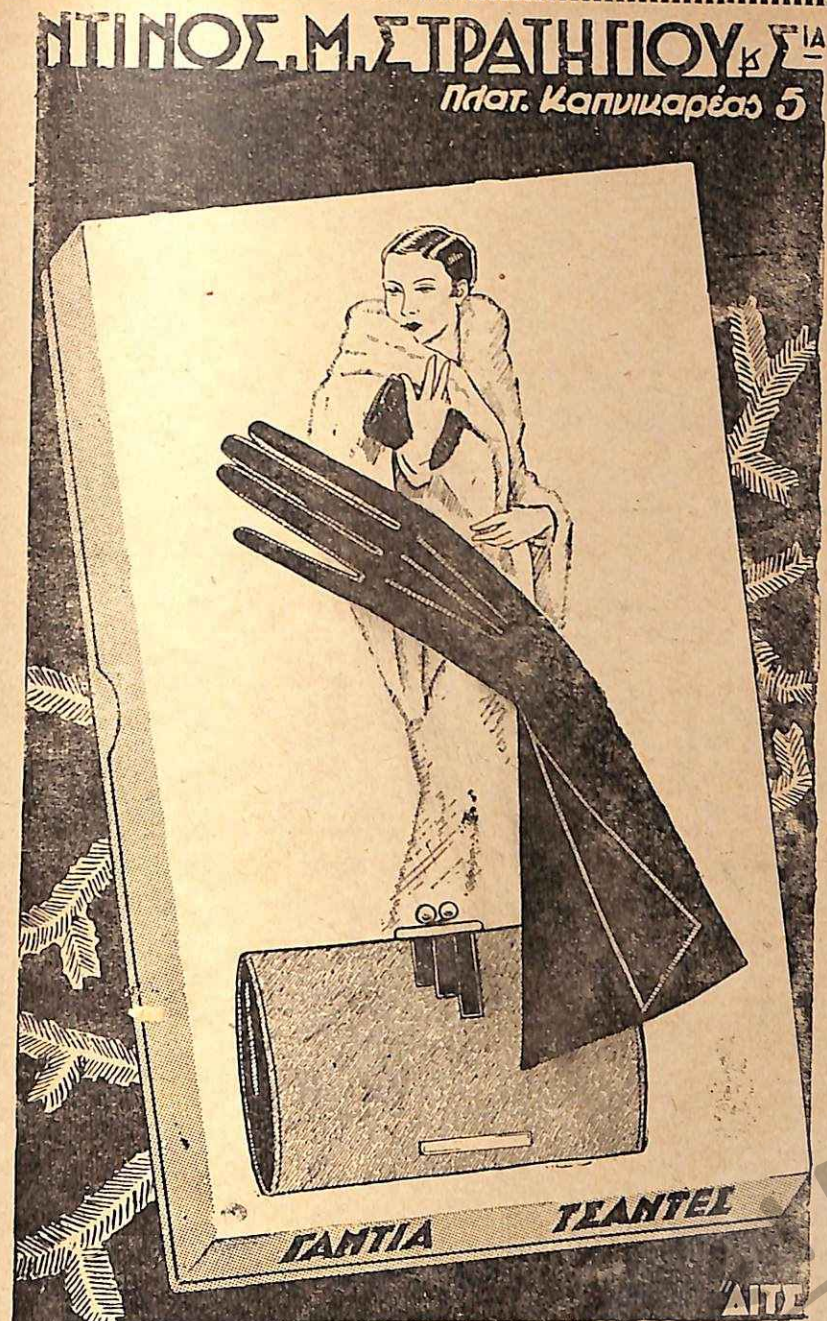

ΔΡΧΜ 12,50

ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΟΙ: ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ ΝΙΚΗΣ 10 ΑΘΗΝΑΙ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ
ΟΥΡΑΝΙΑ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ
ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 58

ΤΑ ΠΙΟ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΙ ΩΡΑΙΑ ΣΧΕΔΙΑ ΣΕ
ΤΙΜΑΣ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΥΣ

Καλλιτεχνία
ἀπὸ ὅρα γὰ
ἄλλα γυναικί!

ΡΕΧ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Π. ΜΠΑΚΑΚΟΣ
ΟΜΟΝΟΙΑ - ΑΘΗΝΑΙ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΧΟΛΗ
ΠΕΡ. Ν. ΛΥΤΡΑ
Μαθήματα Ζωγραφικῆς
καὶ Διακοσμητικῆς.
Ἐναρξίς ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου.
Ὁδὸς Καλλιδρομίου 14.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Ὁ ἱατρός κ. Κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΑΔΗΣ ἰδρυ-
τῆς τοῦ αἰσθητικοῦ κέντρου ELYSÉE τῶν
Παρισίων, δέχεται ὅλας τὰς δυσμορφίας,
οὐλὰς, στίγματα, ἀγγειώματα, ἐγκαύματα
κ.λ.π. ὅλας τὰς αἰσθητικὰς ἐγγειρήσεις.

ΤΗΝ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΝ

ἄνευ ἡλεκτροθεραπείας, ἄνευ πόνου, ἄνευ
στιγμатов δραστικῶς.

Βερανζέρου 12α Τηλ. 31.434.

ΑΙΤΣ

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ

EX-ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑΘΗΓ-
ΤΩΝ LEMAITRE ΚΑΙ HALPHEN

Χειρουργός - Ὀториνολαρυγγολόγος

Δέχεται εἰς τὴν νέαν αὐτοῦ κατοικίαν
Μέγαρον Μαλάμου, Ἐμμ. Μπενάκη
καὶ Μαυροκορδάτου 6, ἀπὸ 4-6 μ.μ.
Τηλ. 29-562

ΚΩΣΤΑΣ Χ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Χειρουργός Ὀδοντίατρος
Διπλ. Ἐθν. Πανεπιστημίου

ΕΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 50

Δέχεται 9-1 π.μ. 3-7 μ.μ.

ΚΥΡΙΑ!

Σὰς συνιστοῦμεν νὰ βάψετε μόνη
σας τὰ φορέματά σας, τὰ μαλλιά, τὰ
νύχια σας ὡς καὶ τὶς ψάδες σας μὴ-
νον μὲ τὰς γυνήσιες καὶ παγκοσμίου
φήμης Γερμανικὰς Βαφὰς ΑΡΤΙ, διό-
τι οὕτω μόνον θὰ εἰσθε βεβαίως
θὰ ἐπιτύχετε ἀπολύτως εἰς τὴν βα-
φήν καὶ χωρὶς νὰ ὑποστῇ τὴν παρα-
μικρὰν φθορὰν τὸ φόρεμά σας. Μία
βαφή διὰ νὰ εἶναι καλὴ δὲν ἀρκεῖ μόν-
νον τὸ νὰ βάφῃ τὸ ὕφασμα, ἀλλὰ
πρέπει πρὸ παντός καὶ νὰ μὴ τὸ κα-
ταστρέψῃ. Παλαιὸν φόρεμα βαφὴν μὲ
«ΑΡΤΙ» οὐδέποτε ἀναγνωρίζεται ὡς
βαμμένον. Αἱ βαφαὶ «ΑΡΤΙ» οὐδέ-
ποτε ξεβάφουν. Ἐννομε φορέματα
βάφονται ἐπιτυχῶς μὲ βαφὰς «ΑΡΤΙ»
ἀφοῦ προηγουμένως ἀποχρωματισθοῦν
μὲ τὸν εἰδικὸν ἀποχρωματιστὴν «ΑΡΤΙ».
Αἱ βαφαὶ «ΑΡΤΙ» ποιοῦνται ἐν
φάρμακῳ καὶ ἐμπορικῶς τῆς συνουσίας
σας εἰς 61 μονόχρους χρωματισμοὺς.
Ἐκαστον πακετίδιον βάφει 150 δρὰ-
μα ὕφασμα.

ΜΕΓΑΛΑ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ΑΓΙΑΝΝΑ & ΤΣΑΟΥΣΗ

ΕΔΜΟΥ
49

Νέα παραλαβαί

ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΑΙ ΕΓΧΩΡΙΩΝ
ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ ΕΙΣ ΕΚΛΕΚΤΗΝ
& ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΗΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ
Πλήρες τμήμα ειδών Προϊκόσ